

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Goethe, Johann Wolfgang von.; af Goethe ;
oversat af Adam Oehlenschläger.

Titel | Title:

Reineke Fos : et episk Digt

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : trykt og forlagt af Sebastian
Popp, 1806

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4], 356 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

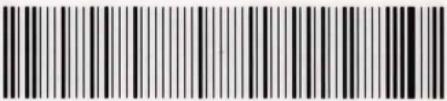
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54,- 211.

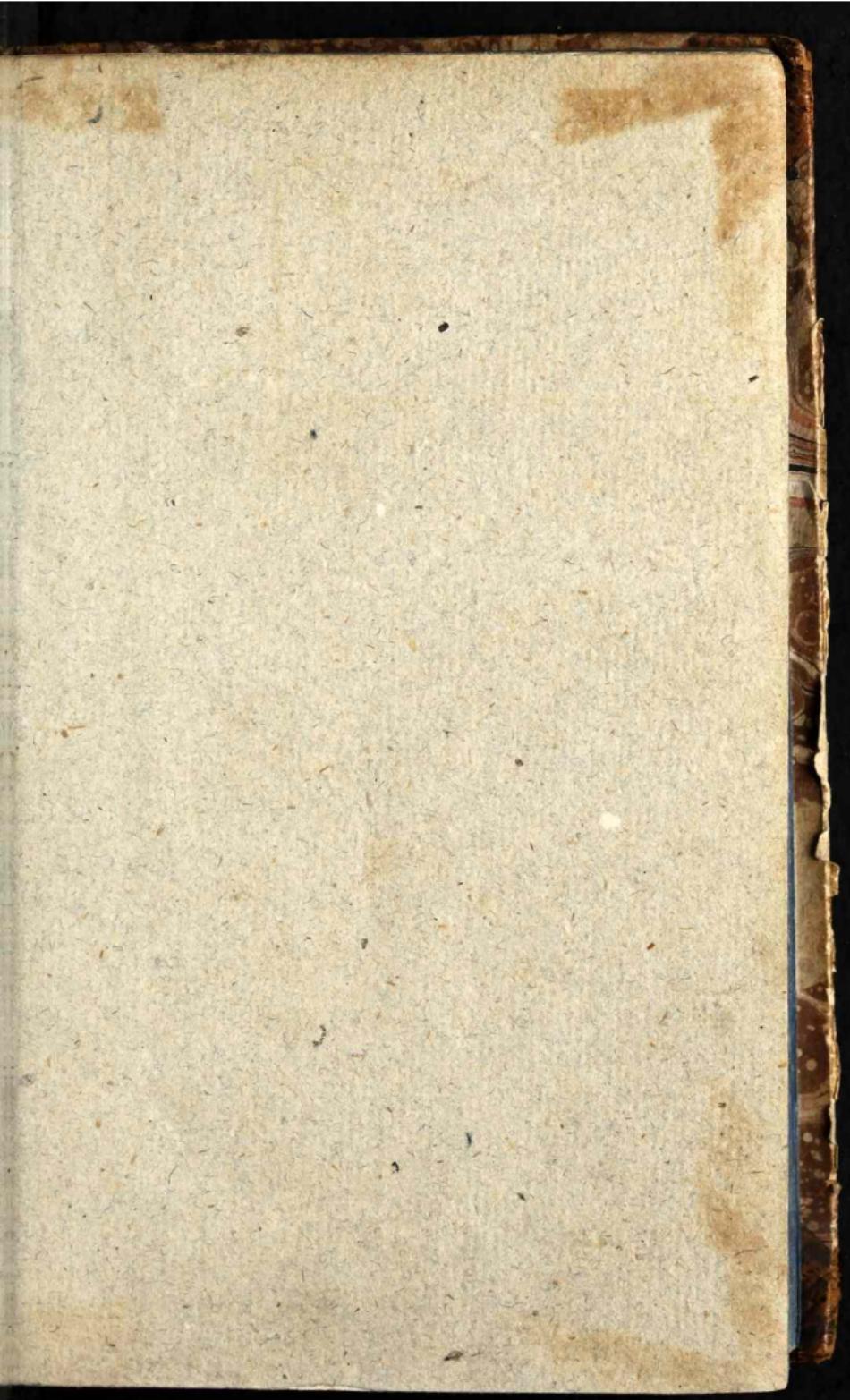
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 04159 9

+Rex

Stadtkönigliche Bibliothek.

Reineke Fos

Et episk Digt

af

Goethe.

Oversat af

Adam Dohlenschläger.

Kjøbenhavn, 1806.

Trykt og forlagt af Sebastian Popp,
Bogtrykker og Skrifstøber.

F o r e r i n d r i n g.

Her giver jeg en Oversættelse af Goethes Reineke Fos i mine Landsmænds Hænder, og har det Haab, at man ikke vil læse den uden Interesse. Reineke Fos var fra gammel Tid et elsket og læst Skrifte i Danmark, det skulle glæde mig, om det i nærværende Dragt kunde blive det for Nua tidens Læsere.

Man har spurgt mig: Hvorfor jeg vilde oversætte Goethes Bearbeidelse, og ikke heller selv bearbeide den gamle gothiske Rimekrønike? Jeg har svaret: At jeg — med alt det at Goethe nöie har fulgt sit forbilled — dog fandt saa meget Goethiske i Digtet, at jeg troede man heller maatte ønske sig Goethe og Reineke Fos tillige, end een af Delene. Hvad det angaaer, at Digtet ved den græske Behandling har mistet det gamle gothiske Præg, saa er det vel unægtelig,

ligesom det vist heller ikke kan nægtes, at det er bleven behageligere og skønnere, ved at oposse en Curieusitet der pirrer Gret i Førstningen, men dog tilsidst kieder ved den Cruditet, som et Epos i Knyttevers nødvendig fører med sig. Reineke Fos, efter Goethes Behandling, er i mine Øine, den skønneste Esterligning af de homeriske Digte, just for sin barnlig poetiske, pretentionsløse Esterskallen; saa at der findes kun Dyr hvor hist var. Gælte, den sindige Ræv, istedet for den sindrige Odyssens; det væsentlig Homeriske, nemlig den metriske, rolig besindig fortællende Takt, og den rene aldrig afmattede Holding af Individualiteterne, savnes ingensteds i dette Digt.

Aarsagen hvorför jeg har oversat Titteleit ved Reineke Fos, da dog Fos hverken er dansk eller tydsk, men kommer af det plattydste Voss, og hvorför jeg ikke heller har valdet den Reineke eller Mikkel Ræv, er denne: At hiin Titel er et ved de gamle Oversættelser sanctioneret Ord, som er kommen i Folkemunde, og som jeg på den Grund troede at burde beholde.

Første Sang.

Pinhe den venlige Fest var kommen, da grøntes
og blomstred
Mark og Skov; paa Høi, paa Bakker, i Hækker
og Buske
Qvidred en lystelig Sang de nys opmuntrede
Fugle;
Engene fulde med Blomster stod, med duftende
Grunde,
Festligunter gienstraalede Himlen farverigt Jorden.

Nobel, Kongen, forsamled sit Hof; da did
hans Vasaller
Skyndte sig kaldne flux, heel kostelig smykket;
da fremkom

Mange stolte Personer fra alle Kanter og Kroge:
Lyfke Kragen, og Markart Skaden og alle de
Bedste.

Thi det faldt Kongen i Sind, med alle sine Bar-
roner

Hof at holde med Hvitid og Pragt, han indbød
dem alle

Til sig, Een og Hver, den Hsie saavel som den
Lave.

Slet ingen mangle der maatte; der mangled allis-
gevel Een dog,

Reineke Fos, den Skielm! som, for de utal-
lige Lasters

Skyld, fra Hoffet sig holdt. Saaledes frygter be-
standig

Ond Samvittighed Lyset! han undgik de samlede
Herrer.

Alle med Klager kom, han havde fornærmet dem
Alle,

Grimbart, hans Broderson, kun Grævingen
havde han staanet.

Da begyndte sin Klage først Isegrim, U-
ven; ledsgaget
Af sine Venner og Slægt og Beskyttere treen han
ærbødig

Frem for Konningens Stol og brød flur med ret-
fordrende Røst ud:

Maadigste Herre Konning! I høre hvad Ondt mig
er tilført!

Ædel er I og stor og ærefuld, Hvermand I
viser

Net og Maade; saa lad den Skade da dybt Eder
røre,

Som nys Reineke Fos med skammelig Skændsel
har viist mig.

Men forbærmer Eder for alting! thi vider: min
Hustrue

Oste vanteret han har, og megen Fortræd mine
Børn giort.

Af! med hidende Skarn har han rakket dem til,
med Uhumskhed,

Saa nu Tre ligger hiemme, der lider af kum-
merlig Blindhed.

Sagtens forlængst til Gemyt jeg har ført ham alle
hans Udaad,

Selv en Dag blev bestemt til Misgieringen ud
at forsone;

Willig han bød sig til Ged; men snart fik han
andet i Sinde!

Beeg med Behændighed hort og løb hen til sin
Borg; det kan ikke

Mænd bevidne, som hos mig staer og rundt mig
omringe.

Al den Overlast, Herre! som dette Skarn mig
har tilført,

Kunde med flygtige Ord i en Maaned jeg neppe
beskrive.

Ta hvis det Linnet, som væves i Gent, en for-
færdelig Mengde!

Alt blev Pergament, var dog Num ei nok for
hans Streger,

Og jeg tier dermed; men min Hustrues krænkede Ere
Nager mit Hierte, skynder til Hævn, der Kee
hvad der vil saa!

Da nu Isegrim saa havde talet med sørge-
ligt Mismod,

Fremkom en lidet Hund, heed Bakkerløs, talde
fransøsisk,

Klaged for Kongen, hvor fattig han var, hvordan
han besad ei

Meer end et Stykke Pølse, der under en Vin-
terbusk giemt var;

Dette havde nu Reineke napset. Da skyndte sig
Katten

Hinke vredeligt frem, med de Ord: Min naadigste
Herre!

Ingen beklage sig meer, at Forræderen stader ham,
uden

Kongen allene; thi her i det hele, forsamlede Selskab
Er der ei En, hverken ung eller gammel, som jo
denne Stiemand

Frygter meer, end som Eder. Men Bakkerlos klag
ger ubilligt.

Alt var eet klar rundet hen fra den Tid dette til-
drog sig;

Min var Pølsen, og mig kom det derfor til
sig at klage.

Thi jeg var taget paa Jagt; paa min Wei om
Matten en Mølle
Giennemsgte jeg; Møllerens Viv sov hardt, da
listed jeg sagte

Pølsen bort, jeg tilstaer det; men havde til denne
dog derfor

Bakkerlos nogen Ret, saa takker den mig for
min Misie.

Da brød Pantheren ud: Hvad hielper os
Ord vel og Klage?

Lidet de gavne kun her, hans Misdaad nok er
berygtet.

Han er en Thy, en Morder, det tør jeg med
Dristighed paastaae;

Ingen optænkelig Last, det veed I, tykkes for
stor ham.

Talte saa hver en Ædeling, selv vor ophøjede
Konning,

Guds og Ære, han loe, ifald det gik an, at han
vandt sig

Mindste Mundfuld derved, af en feed og stoppet
Kapun, fun.

Hører hvor nedrigt, han forte sig op mod Haren,
mod Lampe,

Nylig igaar. Der staer han, den Mand, som
vist Ingen fornærmer!

Reineke hykled sig from og loved forstellige
Sange

Ham i Korthed at lære, med alt hvad Kaplanerne
sømme;

Og de satte sig ned hos hinanden, begyndte med
Credo.

Men fra sin gamle Natur var det Næven umuligt
at vige,

Uden at agte paa Konningens Fred, eller vær-
nende Leide,

Greb han Lampe fat med sin Klo, han flængte
barbarise

Ind i den værdige Mand. Jeg gik just hen over
Beien,

Hørte paa Begges Sang, der neppe begyndte før
flør den

Endtes igjen. Jeg lytted og undred mig, og da
jeg did kom,

Kiendte jeg Reineke strax. Han rusked Lampe ved
Nakken.

Sa, han havde ham sikkerlig Livet berovet, saa-
fremt jeg

Hændelsesviis ei did til Lykke var kommen. Der
staer han!

Skuer hans Saar, den elskværdige Mænd! som
vist aldrig det falder

Ind at fornærme Nogen. Og vil nu da vel vor
Beherber,

Vil I taale det, Mænd! at saadan Konningens
Fred og

Hans Forsikring og Brev af en Tyr skal stem-
meligt haanes?

O! da vil Kongen og Kongens Born, til sildigste Tider,
Bittert bebreides af Hver, som Det og Detfør-
dighed elsker.

Hertil var Isegrims Ord: det bliver nok
Enden, desværre!

Aldrig vil Reineke bedre sig; gid han alt dybt
under Jord laae

Længe død; det var for fredsomme Folk vel det
Bedste.

Men tilgives han nu, o da sikkert vil han om
kort Tid

Dristig tilføie den Ondt, som venter af Alle det
mindst nu.

Da tog Grævlingen, Neinekes Fætter, til
Ord, og med Vælde
Talte han Neinekes Sag, saa slet som den ogsaa
var anseet.

Gammelt og sandt, Herr Isegrim! sagde han,
lyder et Ordsprog:

Mange Hunde blier Harens Død. I Sandhed!
min Onkel

Spinder ved Eders Ord ei Silke. Dog det er
en let Sag!

Var han ved Hoffet, saa godt som nu I, og var
han deelagtig

Med i Konningens Gunst, da vilde det vist Jer
fortryde,

At I saa nidske har talt og de gamle Historier
opkogt.

Men hvad Ondt, som I selv har tilføjet Neineke,
dermed

Tier I viselig stil; men mange forsamlede Herrer

Vide, hvordan I et Forbund sluttet, hvordan I
forbandt Jer

I et Fostbrødrelaug at leve. Det maa jeg for-
tælle:

Det var i Vinter engang, da var han alvor-
ligt i Fare

Ene for Eders Skyld. En Kudsk med Fisk paa
sin Karre

Rullet ad Veien frem; det erfoer I, da vaag-
nede Lysten

Efter at smage hans Fragt, men i Lommen var
intet, desværre!

See! da sik I min Onkel til at han strakte paa
Veien

Stift sig hen, som en Død. Ved Himsen! det
var et dristigt

Eventyr. Men hør nu hvad Fisk der alt faldt
i hans Lod!

Bognmanden kommer og seer min Onkel i Hiul-
sporet ligge,

Hurtig han drog sit Sværd, for et Hib ham at
give. Den Kloge

Nørte dog ei en Lem; som steendsd laae han.
Da kasted

Kudsk'en ham op i sin Bogn, og glædte sig forud
til Vælgen.

Sa! det voved min Onkel for Isegrim! Vognmanden kørte

Hur affsted, da læssede Neineke Fisken af Vognen.
Langt bagefter kom Isegrim liggende, Fisken op
aad han.

Neineke nu tilsidst af at føre blev fied, da
sprang han

Let fra Karren, og ønsked nu og sin Deel sig af
Byttet.

See! da havde ham Isegrim intet levnet, han
havde

Proppet sig saa han var færdig at revne, fun
Fiskenes Been han

Havde levnet igien, og dem tilbød han sin Ben,
fræk!

Endnu en anden Streg vil jeg her sandfærdig fors
tælle:

Neineke vidste hvor hos en Bondemand, inde paa
Knagen,

Hang et velmædsket Sviin, først nylig slagtet,
det strax han

Sagde til Ulven troe; thi ginge de, Vinding og
Tab at

Nedeligt dele; men Sliden og Faren faldt ikun
i hans Lod.

Thi han klættred af Binduet ind og fasted med Misie

Ud det fælles Bytte til Ulven. Da var der til
Uheld
Just i Nærheden Hunde, som snart ham spred
i Huset;
Og de garved ham vakkert hans Pels; dog quæ-
stet han undkom,
Sandt i Skyndingen Isegrim, klaged sin Ned,
og forlangte
Nu hvad ham billig tilkom: da svared Ulven:
Hjist har jeg
Giemt dig et herligt Stykke. Synk godt! tag for
dig af Nettet!
Gnav mig det peent og net! O hvor vil ei Fedtet
dig smage!
Og han bragte ham Stykket: den Fyrrepind,
Slagterne bruge,
Hvormed Svinet var spilet, hvorpaa det var hængt!
men Stegen
Var af den graadige Ulv, den Ubillige, ganste
fortærret.
Reineke kunde for Harm ei tale; men hvad ham i
Hu faldt
Tænker selv! Herr Konning! I Sandhed, hun-
dred og flere
Slige Pudser har Ulven alt ofte spillet min On-
kel;

Men jeg tier dermed. Hvis Neineke hid bliver
stevnet,

Vil han forsvere sig bedre. Kun dette, naadigste
Herre!

Edle Beherster! jeg maa erindre: I har med de
andre

Værdige Herrer hørt, hvor daarligt Isegrims
Tale

Træder hans egen Hustrue for nær, ja meer, hen-
des Ere,

Som han dog heller med Liv og med Blod bge-
værne. Thi vist nok

Syv Aar alt ere sroundne, ja fleer, fra den Eb
min Onkel

Skienked sin Elskov og Troe til Fryd og Husvas-
lelse for den

Skionne Frue Gieremund, det skeedte ved Dandseit
om Natten;

Isgrim bort var reist; jeg fortæller det, som jeg
har hørt det.

Vensig og høflig og om har hun tit ham været
til Villie.

Og hvad er det da meer? Hun aldrig sit Aarsag
til Klage!

Ta hun lever, besinder sig vel! Hvad gør han
da Stsi for?

Var han klog, saa taug han dermed; det skaffer
ham Skam kun.

Bidere Grævlingen sagde: Nu kommer den Fabel
om Haren.

Tosset, enfoldig Slædder! En Lærer skulde vel
Lov ei

Saae til at tugte sin Lærling, naar han er uagt som
og doven?

Skal ei Drengene straffes, og saaes med Uartig-
hed, Letsind,

Gjennem Fingre, hvad blev da til sidst af den voren-
de Ungdom?

Vakkerlos klager nu med, for den Vølle han mi-
sted i Vinter

Hag ved en Busk. Det skulde han heller i Stile-
hed begræde;

Thi vi hører det jo: den var stiaalen! Hvad man
med Synd saaer,

Gierne med Synden forgaar; og hvo kan for-
tænke min Onkel

S, at det stiaalne Gods han fra Thyen har taget?
Det bør sig

Ædle Mænd af fornemme Byrd at stille sig frem,
som

Thyes og Roveres Skæk. Ja havde selv Onke-
len hængt ham,

Havde det været tilpas. Det afslod han, Kongen
til Ære!

Thi kun Kongen tilfalder den Rest at straffe paa
Livet.

Men med en jammerlig Tak kan kun nu min Onkel
sig troste,

Saa retfærdig som end han er og revser det
Onde!

Thi fra den Tid, Konningens Fred er forknydet,
saa holder

Ingen, blandt alle, som han sig. Han reent sit
Liv har forandret,

Spiser kun eengang om Dagen og spøger sig, ret
som en Munk, fast;

Bærer en Kjortel af Haar paa sin nøgne Krop, og
har længe

Plat aldeles holdt, som man bør, fra Bildt og fra
Tamt, sig;

Det endnu En igaar fortalte, der havde besøgt
ham.

Malepartus, sin Borg, har han reent forladt og
opbygt sig

Nu en Celle til Bolig. Hvor mager og tynd han
er blevet,

Bleg af Hunger og Tørst og af andre strengere
Prøver,

Som han angrende holder, vil snart I selber erfare.
Thi hvad skader det har, at Enhver forklager
ham her, nu?
Kommer han, viser han snart sin Uskyldighed,
gør dem tilskamme.

Slige var Grimbarts Ord; da kom til alles
Forundring
Henning, Hanen, med al sin Slægt; paa sor-
gelig Baare
Blev, uden Hoved og Hals, en Hyne med Lang-
somhed frembragt.
Kradsesod var dens Mavn, blandt frugtbare
Høner den bedste.
Ak! nu fæd dens Blod; og af Reineke Blodet
var udøst.
Nu skulde Sagen keres til Thinge. Henning,
den vakkre,
Trem for Konningen treen med et høist bedrøve-
ligt Masyn,
Fulgt af Haner to, som han dybtørgende,
Krayant
Hedde den ene, den var blandt galende Haner den
bedste,
Mellem Skagen og Hamborg, den anden vel var
hans Lige,

Den blev Kantart nævnt, var en stærk og dræbelig Ungkarl.

Begge de bar et brændende Lys; thi Brødrene
var det

Til den myrdede Kone. Mod Morderen hæftigt
de raabte

Af og Bee! Hendes Baar to yngre Haner blev
hidbragte,

Fiernt alt kunde man grant de fortvivlede Sam-
merskrig høre.

Henning skreg: Vi har lidt en uoprettelig Skade!
Naadigste Konning og Herre! Forbarmes! Seer
paa den Ondskab,

Som jeg med mine Børn har lidt. Det er Rei-
nekens Idræt.

Neppe var Vintren forbi, saa at Urter, Blom-
ster og Blade

Kaldte til Lysthed frem, for jeg blev glad med
mit Slegtskab;

Hvor vi var muntre! Ha hvor vi tilbragte liv-
salige Dage!

Ti mine Sonner var, og fiorcen af Døttre jeg talte.

Hver var frødig til Livets Lust, min Hustrue, den
sieldne

Høne, skenkte mig dem, hver een, i en eneste
Sommer.

Hver var rørig og sund og leved tilfreds, og Enhver
fandt

Let sit daglige Brød, paa sikre, paa rolige Stez-
der.

Nige Munke tilhørte vor Gaard, os værnede
Muren;

Og sex vældige Hunde, som hørte saa trofast til
Huset,

Elsede høit mine Børn, og beskytted derfor deres
Liv, troe.

Ha! men Nejyke, Tyven, fortrød det, at saadan
i Fred vi

Tilbragte glade vort Liv og undgik ham og hans
Nænker.

Alltid han sneg sig ved Muren om Natten, lured
ved Døren.

Men vore Hunde blev vaer ham, da maatte
han løbe; de greb ham

Endelig vækkert engang og slængte ham lysteligt
Pelsen.

Dog han reddet sig sik og lod os fra den Tid i
Roe lidt.

Den hør videre nu: Det vared ei længe, saa
kom han

Som Eremit og bragte forsieglet et Brev, og jeg
kiendte

Seglet, det Eders var; da fande jeg tegnet i
Brevet,
At I en evig Fred havde Dyr og Fuglene til
sagt.
Og han fortalte mig nu, hvordan han en Pater
var blevet,
Havde gjort strænge Lofter, for paa sine Synder
at høde,
Som han bekendte disværre! Men nu havde
Ingen da længer
Modig at frygte for hem; han havde høitidelig
lovet
Aldrig at nyde Kjed. Han lod mig sin Kutton
besøle,
Viste sin Skapulet, og desuden et Vidnesbyrd,
som ham
Bar af Prioren givet. For ret at giøre mig
sikker
Viste han mig under Kutton en Haarsærk; sagde
til Afsted:
Herren være med Eder! Jeg meget har endnu
idag at
Giøre, med Ottesang, med Messer, Bon og des-
lige;
Vesper skal ogsaa læses! Han læste paa Veien, og
tænkte

Idel Skarnstykker ud; paa vor Undergang ikkun
han psndsed.

Jeg nu med lettet Hjerte fortalte til Barn og til
Hustrue

Eders det kierkomne Bud, og henrykte glædte sig
alle.

Da nu Neineke var Eremit, saa blev vi fra den
Tid

Uden Bekymring og Frygt; jeg gif med dem
alle tilsammen

Uden for Muren, og Hver var glad ved den helle
lige Frihed.

Men, disverre! bekom det os slet, han laae bag
en Hække,

Listig og lumst, og slur sprang han frem og hin-
dred os Passen.

Mine skinneste Sonner han greb og slæbte dem
med sig.

Og nu var ingen Redning; da dem først han
havde fortørret,

Proved han altid nye Forsøg. Ei Jæger, ei
Hunde

Kunde, Nat eller Dag, os bessicrme mod Nei-
nekes Rænker.

Saadan beroved han mig fast hvært et Barn; og
af tyve

Har jeg tilbage kun fem, de andee han røved
mig alle.

O forbarmes over min bitre Kummer! Igaar
han

Dræbte min Dotter; med Nod hendes Lig blev
af Hundene reddet.

See, her ligger hun nu! Det har han gjort.
Herre forbarmes!

Da led Konningens Ord: Kom nærmere,
Grimbart! See vel til!
Saaledes faste, saadan Eremitten bødfærdig sig
viser.

Ha! men lever jeg endnu et Aar, det skal ham
fortryde.

Dog hvad gavnner vel Ord? Saa hør da, sorg-
fulde Henning!

Eders Dotter skal Intet mangle, Slet Intet, af
alt hvad

Tilkommer Døde. Jeg lader for hende Vigilie
synge,

Holder med rigelig Pragt hendes Jordfærd; siden
vi vel skal

Vide, med Synd og med Klem, at straffe den
Herre for Mordet.

Da var Konningens Bud at man skulde Bis
gilie synge.

Domino placebo begyndtes af Alle, man ud
sang

Alle Versene reent. Jeg kunde vidlestige ber
skrive

Hvo Lectionerne sang og af hvem der blev sunget
Responsa;

Men det vared for længe, jeg lader det heller
for dengang.

Livet nedslagt blev i en Grav, og ret over
Graven

Lagdes en Marmelsteen, saa blank som Glas, i
en Hjørkant,

Stor og tyk; men oven paa Stenen stod tydeligt
Skrevet:

Kradsefod, Henning Hanens Dotter, den beste
blandt Hønner,

Yded en grumme Hob Eg og forstod heel zirligt
atagle,

Af! her ligger hun, Sine ved Reineke voldsomt
berøvet.

Hele Verden skal vide hvor nedrigt og slet han
har handlet,

Og begræde den Døde. Saal stod der Skrevet paa
Stenen.

Og de viseste Mænd i sit Land lod Konningen
falde,
For at raadføres med dem, hvordan bedst sig
Daad kunde straffes,
Sørgelig færet for ham, og for alle forsamlede
Herrer.
See! da var Raadet tilsidst: man skulde den
slemme Forbryder
Brat betyde ved Bud: at slur (hvis ham Livet
var fieret) han
Uførstøvet sig ind skulde stille for Konningens
Throne,
Næste hellige Dag, naar de atter var alle for-
samlet.

Men til Sendebud Bjørnen Bruun ud-
nævntes. Og Kongen
Talte til Bjørnen Bruun: Det byder jeg Eder,
som Herre,
At I med Flid udretter mit Bud; men været
forsigtig!
Reineke Fos er falst, som I veed, og alle slags
Rænker
Griber han vist nok til; han vil smigre for Eder
og lyve,

Og bedrage Jer med, om han kan. „Go nu
kommer vi strax!“ ud-
Naabte tillidsfuld Biornen. Vær rolig! Dersom
som det Mindste
Han understaaer sig, og mig til Horagt det Ringeste
prøver,
See, jeg sværger ved Gud! han maa mig straffe,
saafremt jeg
Rædsomt ei giengielder ham enhver optænkelig
Renke.

Anden Sang.

Saaledes vandred sin Ves nu trøsteligt Bruun,
 imod Bierget,
 Alt med et freidigt Mod, giennem Ørken hen,
 som var vældig
 Lang og sandig og bred; og da Veien tilbage nu
 lagt var,
 Kom han hen imod Bakken, hvor Neineke pleied
 at jage,
 Hvor endnu Dagen tilforn han sig havde forlystet
 paa den Viis.
 Da gik videre Biørnen til Malepartus; der
 havde
 Neineke herlige Haller, blandt alle Slotter og
 Borge,
 Som tilhørte ham, var dog Malepartus den
 bedste;
 Der boede Neineke selv, saasnart der var Ugler i
 Mosen.
 Bruun til Slottet henkom; der fandt han sædværlige Borgport

Fast tilsluttet. Da stod han og sif sig en Smule
betænkt først;

Derpaa han talde og sagde: Herr Fætter! Stig,
Er I hjemme?

Bjørnen Bruun er kommen, som Kongens lovlige
Budskab.

Kongen har svoret høit, at I usortøvet ved
Høfset

Træde skal for hans Domstol; mig skal I følge,
paa det I

Kan bekomme hvad Det er og give de Andre det
samme;

Eller og det skal koste Hert Liv; thi kommer I
frem ei

Trues Eder med Steiler og Hjul; thi vælger det
Bedste.

Kommer og følger mig flur! hvis ei vil det gaae
Eder ilde.

Reineke hørte fra først til sidst opmærksom
hans Tale,

Laae tauslurende stil og tankte: Monstroe jeg
dog ikke

Tugte kunde den Tølpel, den plumpe Kumpan, for
hans Dödkram?

Lader os Sagen betænke. Da gik han i Bygningsens Baggrund,
Dybt i en Krog af Vorgen; thi kunstig og klogt
var den anlagt.
Huller viste sig her og Husler med krogede Længang,
Lang og smal; og mangen en Dør, til at aabnes
og lukkes,
Maar det var Nædens Tid. Erfoer han man
efter ham søgte,
For en Forbrydelses Skyld, sandt han her sin sikreste Tilflugt.
Selv af Ensoldighed havde sig tit i disse Meander
Stakkels Dyr ladet fange; for Neveren kierkomment Bytte.
Reineke havde nu hørt hvært Ord, dog frygted
han snedig,
At der sig Fleer endnu skulde skule bag Budet i
Baghold.
Men da nu klart han saae hvordan Bjørnen allene
var kommen,
Listed han ud sig og sagde: Min dyrebare Herr
Onkel
Hiertelig velkommen! Ne tilgiv, jeg læste min
Vesper,

Derfor jeg lod Eder vente. Hav tusind Tak, at
J sely kom;

Thi det gavner mig sikkert ved Hoffet, det er jeg
formode.

Tusind gange velkommen, min Onkel! Velkom-
men! Ei Eder

Vilkommer Dadlen; men den, som har Eder at
reise befalet.

Reisen er lang og besværlig. Detfærdige Gud!
hvor J sveder.

Eders Haar er drivende vaadt og fort Eders
Aande.

Havde den mægtige Drot da slet ingen Anden at
sende,

End den ædleste Mand, som af alle han høiest op-
hier?

Men saa Skiebnen det vel har ledt, til min For-
deel. Jeg beder,

Hjelp mig ved Konningens Hof! hvor man mig
saa daglig har bagtalt.

Endnu i Morgen til Hoffet, uagtet min mislige
Stilling

Havde jeg foresat mig at gaae, det vil jeg; men
ikkun

Ei nu idag; thi jeg finder mig alt for usikkert til
Reisen.

Af en Net, disvær, jeg for meget har nydt; nu
bag efter

Gilde bekommer den mig, den vrider mig hæsligt
i Maven.

Herpaa spurgte ham Bruun: Hvad var det, Onkel?

Den Anden

Svared: Hvad nytter det Jer, jeg vidtloftigt als-
ting fortæller?

Kummerligt kun tilbringer jeg Livet; men lider
dog taaligt.

Fattig Mand, veed I, er ingen Greve, saa nødes
man til at

Spise hvad forefalder, vi har det ei bedre; saa
maa man

Gibe til Honningkager, af dem er altid da fulde
op.

Men jeg æder dem kun af Trang. See nu hvor
jeg soulmer!

Mod min Villie nød jeg det Kram; hvor kan det
fordøies?

Kunde jeg kun, som jeg vil, i min Mund kom
det aldrigen tiere.

Ei! Ei! hvad maa man høre? giensvared den
Brune, Herr Onkel!

Æeler Jer Honning, der bringer i Vand saa
mangen en Land? Ei!

Hønning er bedst, maa I vide, blant alle mulige
Netter,

Saa synes mig i det Ningeste. Skaf mig deraf!
Det skal ikke

Være Jer Skade. Nei! — I spotter mig, svarede
den Anden.

Nei paa min Ere, giensvarede Bruun, det er
Sandhed og Alvor.

Hvis det er saa, vedblev den Nøde, da snart kan
I tienes.

Bonden Nygestil boer hernede ved Hoden af Biers-
get,

Han har Hønning! Jeg troer hverken I, eller al-
Eders Slægt har

Seet saameget paa eet Sted sammen. — Da higed
den Brune

Vældigt efter den kierkomne Net. Herr Onkel!
O bring mig,

Maabte han, hurtig derhen; det skal vist ei være
Jer Skade.

Skaf mig Hønning! Det faaer at være, hvis et
der blier nok, just.

Kom, giensvarede Næven, det skal paa Hønning
ei mangle.

Vel er jeg set fun idag tilfods, dog skal nu det
Benslab

Som jeg saalænge til Eder har baaret, mig Gan-
gen forsyde.

Thi blandt al min Slegt, jeg kiender ved Hims-
melen Ingen,

Som jeg ærer, som Eder. Men kom! Jeg veed
at I vist vil
Tale paa Herredagen ved Konningens Hof til mit
Bedste,

At jeg kan mine Fienders Magt og Klager be-
skiemme.

Honnингmæt skal idag I blive, saae alt hvad I
vel kan

Døie. Han mente, den Skielm, kun Prygl af
de opbragte Hønder.

Neineke løb nu foran og blindt ham fulgte
den Brune.

Lykkes det, tenkte paq Veien den Snedige, brin-
ger idag jeg

Dig til Tøvns, hvor dig venter en bitter og mæ-
delig Honning.

Og de komme til Rystefils Gaard, da glædte sig
Børnen;

Men forgives, som Daaren der ifkun i Haabel
sig fryder.

Aften det nu var verden og Neineke vidste;
sedvanlig
Læde nu Nygestil alt i sin Senz ogsov i sit Kam-
mer.
Timmermand var han, en dygtig Mester, og hisset
i Gaarden
Lægder en Bul af Egg; for at flove den sønder
var drevet
Evende dygtige Kiler deri, saa Bullen for
oven
Gabet en Alen vidt; det havde sig Neineke
mærket.
Og han sagde: Min Onkel! I denne Stammme
befinder
Honningen sig, og meer, end I venter. Stik
Eders Tryne
Nu kun dygtig dybt derind, men folger mit Maab
dog,
Vører ei alt for slugen; det kunde Ger ilde bes-
komme.
Mener I, svared ham hertil Bruun, at jeg er
en Slughals?
Maade maa være med alting; og saaledes lod sig
den Brune
Nu bedrage; thi stak han sit Hoved ind udi
Klosten

Lige til Ørerne dybt; og desuden de forreste Labber.

Da greb Neineke til; med megen Vriden og
Vrikken

Trak han Kilerne bort. Da var Bjørnen ynklig
fangen!

Hoved og Fodder klemt! da hialp ei Vandens og
Smiger.

Fuldt op havde nu Bruun at bestille, saa sterk
som han var end.

Og saaledes, ved List, havde Fætteren Onkelens
fanget.

Hylende brummed Bjørnen lydt; med de hageske
Labber

Kradsed han vildt, og larmed saa sterk, at Rygsel
opsprang.

Mesteren tænkte: Hvad er der? Gik ud og medtog
sin Øre,

At man bevæbnet ham fandt, hvis Nogen med
Overlast hidkom.

Midlertid Bjørnen i Angest og Vaande befandt
sig; thi Sprækken

Klemte ham hardt; han trak og vred sig og hylede
af Smerte.

Men ved det pinlige Werk han lidet kun vandt.
Han fortvivled

Om at komme derfra; det var heller ei Reinekes
Mening.

Denne, da fiernt han Rystefil saae, da skreg han
og sagde:

Bruun! hvor staer det sig, Ven? Tæm Lysten!
spar Honningen dog!

Siiig mig, smager den godt? Nu Rystefil kommer
og stienker

Der efter Maden en Dram; jeg ønsker den vel
maa bekomme!

Da gik Reineke hjem igien til sin Borg Male-
partus.

Men sur Rystefil kom; og da Biørnen han saae,
lob han hurtig

Hen til Kroen at kalde de Bonder, som endnu til-
sammen

Sad og svired. O kommer, udraabte han, nys i
min Gaard jeg

Fanget mig har en Biørn! Det er sandt! Da
iled de Alle

Med ham; Een tog en Greb i Haand, den Ander
en Nive,

Og den Tredie, den Fierde med Spyd og med
Hakke bevæbnet

Springende kom; den Femte sig ud med en Pal
havde rustet;

Ia selv Præsten og Degen kom løbende med deres
Møbler;
Rokkepigen hos Pateren selv, True Gutte (vist
Ingen
Mægted en Grød at koge, som hun) blev ikke til-
bage,
Kom med sit Rokkehoved, paa hvilket var spundet
om Dagen,
For den elendige Biern at vase Pelsen. Den
Brune
Hørte den voxende Larm, i sin Nød og yndlige
Tilstand;
Og han rev med Magt sit Hoved af Sprækken;
da gienblev
Ansigtets Hud og Haar, indtil Ørerne siddend' i
Træet.
Intet saa jammerligt Dyr har man set, som
Bruun, over Øret
Randt ham det rødeste Blod. Hvad hialp ham at
Hovedet løst var?
Læbberne dybt endnu sad forklemt i Bullen; da rev
han
Brat fortvivlet dem ud, assindig han raste; hans
Kløer blev
Siddends faste med Tæddernes Hud i den klemmen-
de Sprække.

Af, det smagte kun lidt efter Honning, disvært!

hvorom ham

Reineke nys gav Haab; hans Reise var udfalden
ilde.

En bedrøvelig Gang havde Bjørnen vandret; thi
stærkt ham

Skiegget og Fodderne blodte, den Arme! han
mægted ei staa, fast;

Hverken gaae eller staae. Men Rystefil iled med
Kniplen.

Hver, som med Mesteren hid var kommen, fortviv-
let ham anfaldt,

Dræbe ham agted de Alle, for Alvor. Pateren
førte

Udi sin Haand en Stang, som var lang, og
slog ham i Frastand.

Kummerligt hist og her han sig vred af Mængden
omringet;

Nogle med Spyd ham stak, hist brugte man
Ører, og Smedden

Kom med sin Hammer og Tang; med Skovler
kom Nogle paa Nakken,

Andre med Spader. De slog af alle Kræfter og
raabte,

Saa han i smertelig Angst sig vred i sin egen
Uhumføshed.

Alle var hos ham, der blev ei en Eneste af dem
tilhage.

Den krumbenede Mads, den bulkenæde Christen,

Vare de værste, Peer bevægede Pleilen behændig

Mellem de krumme Fingre; ved Siden af ham
stør hans Svoger

Kykkelsøi var det, hin Digre; de slog ham stærkest af alle.

Abel Qvack og Frue Gutte paa Slag lod det ikke
mankere;

Talke Lorden Qvacks traf hart den Stakkel med
Botten.

Ei de benævnede blot; thi Mænd og Qvinder tilhobe

Stimlede talrigt til, for flux ham Livet at
rose.

Kykkelsøi gjorde den sterkeste Stoi, han var stortigt af sig;

Thi Moer Willigetrud, paa Hjornet, (det vidste
man sikkert)

Var hans Møder; hvem Faderen var blev evig
en Gaade;

Sonderne troede førresten Kornmeieren hisset, den
sorte

Sander sikkert det var; et stolt og drabeligt
Karlsfolk,

Maar han var ene. Der kom nu og en frygtelig
Steenregn,

Som fra hver Kant og Krog bestormed den hylende
Brune.

Nu sprang Nystefils Broder frem og slog med sin
lange

Vægtige Prygl paa Hovedet af Bruun, saa Horels
og Syn ham

Brat forgik. Da foer, ved det mægtige Slag,
han i Veiret,

Styrted sig rasende hen blandt de samlede Qvinder,
som tumled

Mellem hinanden og skreg; og nogle styrted i
Bandet;

Bandet var dybt. Da raabte Pateren øengstlig og
sagde:

Eie! Der svømmer Frue Gutte, Huusholderken,
hisset i Pelsen,

Nokkehovdet er her! O hielper, I Mænd! Jeg
vil give

To Tonder Øl til Priis og desuden Aflad og
Naade.

See, da lode de Biørnen ligge for død, og
de skyndte
Sig til de Kvinder hist i Ricaret; omrent fem
Stykker blev bierget.
Mebens Mændene nu ved Stranden i Arbeid var
Alle,
Udkrob Biørnen i Vandet af Smerte; græsseligt
brummed
Han af usigelig Oval. Langt heller han vilde sig
drukne,
End den skenhige Medfart taale. Han hidindtil
aldrig
Havde paa Svømmen forsøgt; thi haabed han
Livet at ende.
Mod Formodning fandt han sig svømmende! lyk-
keligt baaren
Blev han af Vandet ned, for alle Bøndernes
Aasyn.
Hoit de raabte: Det er os en uafvettelig Skam-
plet!
Og de blev gnadrig og gav deres Kvindfolk knub-
bede Ord fun;
Sagde: Hvi Fanden blev I ei siddende hjemme?
Der svømmer
Han nu rolig sin Vel. De gif og betragede
Bloffen.

Hvor han var klemt, der fandt de af Hovedet
Haaret og Huden,

Og af Læbbene med. Da med Latter de raabte;
Du kommer

Sikkert igien, thi her har Du os dine Øren jo
pantsat!

Gaadan oven i Kibbet forhaantes han, dog var
han glad at

Han var sluppen derfra. Han bande'd hver Bon-
de, som havde

Pryglet ham, kreg saa igien af Qval i Ører og
Fodder;

Bandte Næven, som havde forraadt ham. Med
saadanne Bonner

Svømmed han længer og længer og drev med den
rivende Flodstrøm

Skyndeligt frem; i et Blund stød han fast en
Mül hen i Tarten.

Derpaa krøb han til Land paa den selvsamme
Strandbred og gisped.

Vist intet uslere Dyr har nogentid Solen bestraas-
let.

Ikke til næste Morgen han haabed at leve, bes-
tandig

Bented han Øgden og kreeg: Ha Reineke i
Slemme Forræder!

Utroe Niding! Han tænkte paa Bøndernes Slag,
med det samme,
Og paa den kløvede Bul; og forbandede Reinekes
Rænker.

Denne da han med modent Overleg havde
nu liggig
Bragt sin Onkel til Torvs, at smage den liffige
Honning,
Skyndte han sig efter Høns, han vidste Stedet,
og greb dem;
Løb saa forniet i Sind til Floden ned med sit
Vytte;
Der han fortærde det flux; løb saa hen i en ane
den Forretning,
Altid med Floden langs, og drak af Vandet, og
tænkte:
O! Hvor jeg dog er glad, at den kluntede Bjørn
jeg saa vel har
Mores lært. Jeg vædder at Nytesfil dybt har
ham givet
Øren at smage. Bestandig har Bjørnen ytret
sig fiendtlig
Mod mig. Ha! Men nu har jeg kraftig atter
giengieldt ham.

Onkel har jeg ham altid kaldt; nu har han et
Bullen
Fundet sin Død; det skal mig altid inderligt
fryde.

Nu er det Fiendtskab forbi. — Som han saadan
taler og vanker,
Skuer til Stranden han ned, og seer der Bisør-
nen sig velte.

Det fortrod ham i Hiertet, at Bruun var sluppen
med Livet.

Rystefil! skreg han, koldindige Kielstring, dum-
meste Dosmer!

Slig en Steg Du forsmaær? Saa feed eg kraf-
tig og smagfuld?

Mangen en ørlig Mand, sig ønsker den, mage-
ligt kom den

Dig tilhænde! Men dog jeg seer at for Din Be-
værtning

Gav den retskafne Bruun Dig et Pant. Saaledes
han tænkte,

Da han Bisørnen blev vær, saa modlös, svæk-
ket og blodig.

Endelig raabte han: Ei, Herr Onkel! findes vi
atter?

Hvis I har Noget forglemt hos Rystefil, skal
han et Nys faae

Om hvor I er. Men hør, hvis oprigtig vi
sammen skal tale,
Har I af Honningen ei for glubst da staalet fra
Manden?

Dog, maaſſee har I ærlig betalt ham. Siig
mig, hvor gif det?
Et har I malet er bleven! Det er mig et ynklig
Væſen.

Var ei Honningen løffer? Der stander en Hoben
til Salg end,

Før den selvsamme Priis. Men, Herr Onkel!
Siig mig i Korthed,

Ind udi hvilken Orden er I saa uyligen
traadt nu,

Da paa Zert Hoved jeg seer en blodred Hue sig
reife?

Er I blevet Abbed? Men næsten troer jeg den
Babſkær,

Som Zer kronraget har, efter Dret Zer lidet har
nappet;

I har mist Eders Løf, som jeg seer, og Hudens
paa Kinden,

Hansdſerne med har I glemt. Hvor har I ladet
dem hænge?

Gaaledes maatte nu Biørnen nedſynde de ſtiklende
Gloſer,

Een efter anden, og kunde desuden for Smertes el
tale,

Bidste sig hverken Raad eller Hjelp. For ei længer
at høre

Spotten, forbi han i Vandet igien, og drev saa
med Floden

Ned, og landed derpaa ved den flade Strand.
Der nu laae han

Syg og daarlig og jamred sig høit og ynklig suk-
ked;

Vilde dog Een, thiil mig slæn! Jeg aarker
ei mere;

Skulde fuldende min Reise til Konningens Gaard,
og maa blive

Hardt vanceret tilbage, ved Reinekes Ondskab,
den Miding!

Men hvis jeg denne Gang slipper med Livet, det
skal Dig fortryde!

Derpaa han slæbte sig atter afsted, med piinlige
Smertes;

Fire Dage gif hen, saa kom han til Hoffet til-
bage.

Da nu Kongen blev Bisnnen vaer i saaden
en Jammer,

Raabte han: Naadige Gud! Er det Bruun? Men
hvorsedes dog kommer
Han saa tilredet hid? Da giensvarede Bisernen:
Elendig
Er den Tilstand, som her I seer; saa har mig
den Niding
Reineke skindig forraadt. Da raabte Kongen
forbitret:
Hævne jeg sikkerlig skal uden ringeste Naade Din
Skindsel.
Slig en Herre, som Bruun, skulde Ræven
ustraffet vancere?
Nei! ved min Ære, min Krone, ved Alt jeg
hellige sværger:
Alt skal Reineke bøde, hvad Bruun med Rette for-
langer.
Sverd ei meer i min Haand vil jeg føre, hvis
Eden jeg bryder.

Da lød Konningens Bud at sig Raadet skulde
forsamle,
Overlægge med Flid, og noigtig Straffen be-
stemme.
Og det var Alles Raad: saafremt det var Kon-
ningens Villie.

Skulde man andengang Neineke stevne, straxen
at misde,
For at forsvare mod Klagen sin Net. Forresten
man troede
Hinze, Katten, var bedst til Næven Budskab at
bringe,
Da han var snedig og klog. Saa tyktes Alle til-
sammen.

Og med sit Raad forened sig derpaa Kongen
og sagde:
Hinze! Mærker nu vel paa disse Dommeres
Mening!
Men hvis tredie Gang han lader sig falde, da
blier det
Baade ham og hans Slægt til en evig, ubodelig
Skade.

Hvis han er klog, da kommer han smukt i Tide.
Det sig ham!
Andre foragter han kun, men Eders Raad har
han Troe til.

Da gvensvared ham Hinze: Det gaae som G
vil, som det bedst kan!

Men hvis jeg kommer derhen, hvad skal jeg sige,
hvad gisre?

Handler for min Skyld selv, som I vil, dog synes
mig: bedre

Var det at sende hver Anden end jeg, som er
liden af Vært fun.

Bjørnen Bruun er stor og stærk og kan ham ei
tvinge,

Hvordan vil det da mig vel gaae? Thi haver mig
undskyldt!

Du overtaler mig ei blev Konningen ved; thi
man finder

Mangen en liden Mand med List og Viisdom, som
mange

Større har intet af. Skjont ei Du est føer, som
en Kæmpe,

Est Du dog lerd og viis. Da svared Katten
fremdeles:

Eders Villie skee. Og hvis fun jeg et Varsel maa
fue

Vare paa høire Haand af Venen, saa lykkes
vel Alting.

Tredie Sang.

Alt havde Hinke Kat lagt endeels af Reisen til
bage,
Da han langt borte paa Veien en Finke blev vaer.
Da udbrød han:
Hil Dig, Du ædle Fugl! Men vend Dine Vinger
og henslyv
Hid til Høire! Da Fuglen slo; men satte til
Venstre
Sig i et løvfuldt Træ, der sang den lisligt for
Katten.
Hinke blev saare bedrøvet, han troede sit Van-
held at høre;
Fatted dog Mod igien, som det ofte hændes saa
Mange.
Stadig nu gif han afsted til Malepartus. Der
fandt han
Neineke; uden for Huset han sad; da hilsed
ham Katten
Sagde: Guds rige Fred være med Her! En ven-
lig god Aften!

Kongen truer Jert Liv, saafremt I et strax Eder
Skynder

Med mig til Høfset at gaae, han lader ved mig
Eder sige:

At I skal svare til Klagen, hvis ei, Eders Slægt
det skal bode.

Neineke svared: Velskommen herhid, min elskede
Fætter!

Himmelens Eder velsigne saa høit, som mit Hiert
det ønsker.

Men langtfra i Sandhed var dette Forræderens
Mening,

Nye Rænker opfandt han; han vilde Konningens
Budskab

Atter mishandlet sende til Hove. Bestandig han
falde

Ratten sin Fætter og sagde: Min Fætter! hvad
maa man nu byde

Eder i Aften? Bedst efter Maaltidet Slummeren
smager.

Lad mig nu være Jer Vært? I Morgen naar
Dagningen fremgryer

Gaae vi til Hove; saa synes mig bedst; blandt
hele mit Slægtskab

Er der mig Ingen bekjendt, paa hvem jeg mig
heller forlader.

Thi den graadige Bisrn kom til mig uvoren og
trodsig;

Han er brutal og sterk; jeg havde for meget et
vovet

Reisen i Folge med ham. Nu er det en anden
Sag, Eder

Folger jeg gierne. Vi skynder os tidlig i Morgen
paa Veien.

Saaledes, noget nær, det cyffes mig, være det
Bedste.

Hinze svared: Det Bedste var nok at vi heller paa
Reisen

Skyndte strax, som vi staer og gaaer, os lige til
Hove.

Maanen Skinner jo klar paa Heden, Veien er
slagen.

Reineke svared ham: Farlig jeg finder den Reisen
om Natten.

Mangen hilser os venlig om Dagen; men var
det i Morke

Og han i Veien os kom, maaskee vi blev mindre
fornsie'd'.

Da giensvared ham Hinze: Saa lad mig da vide,
min Fætter!

Hvad vi til Nadver saae, hvis jeg blier. Ham
svarede Næven:

Smalhans Kjøkkenmester fun er, dog bliver I,
har vi
Herkige Honningkager, og I skal face den, som
er klarest.
Den Slags æder jeg aldrig, gav Katten med Knur-
ren til Giensvar;
Har I ei andet i Huset, saa giv mig en Muus;
thi med den er
Jeg bedst tient, og giem saa Jer Honningkage
til Andre.
Neder I gierne Muus? blev Reineke ved, et
det Alvor?
Dermed strax kan jeg tiene. Thi næst ved Mun-
ken, min Naboe,
Eier et Skuur i sin Gaard, af Muus fuldt, sik-
kert man funde
Fylde med dem et Læs; jeg tit har mørket at
Munken
Klager: de blive ham daglig alt meer og mere til
Byrde.
Hoit da Katten udbrød: O Kjære! Viis mig det
Vensteb,
Bring mig til Musene, stund Jer! Thi over
Vildt, over alting
Sætter jeg Muus; de smage mig bedst. Og
Reineke sagde;

Nu i Sandhed, saa skal og et hertige Magtigd
nyde.

Da jeg dog veed hvormed jeg kan tine, vil vi
ei tgeve.

Hinke troende fulgte; de kom til Skuret hos
Præsten,
Til Leer-Væggen; i Gaar havde Neineke, listig,
med Flid den
Giennemgravet, og snu giehuem Huslet, da
Pateren snorksov,
Snappet hans bedste Hane. Det vilde den siden
Martinus
Hævne, den geisslige Herres hoitelske Sønille;
thi bandt han
Klog for Huslet en Snor med en Loske; saadan
han mente
Vist at hævne sin Hane, naar Tyven vendte til
bage.
Dette havde nu Neineke mørket, og sagde: Hiert
elstke
Fætter! Kryber nu ind af Alabningen, trolig jeg
holder
Vagt, imedens I muser; I finder i Hobetal sif-
fert

Dem i Mørket. O hør! Hør kun, hvor lilstigt
de pibe.

Naar J er møet, saa kom tilbage; her atter vi
samles.

Skilles vi bør i Aften ei, men tidlig i Mør-
gen

Gaaer vi og korter os Veien med muntre Santa-
ler, Fatter!

Mener J, hvidskede Ratten, at her det er sikkert
at krybe?

Munken har selv undertiden en Skielm bag Dret.
Da svared

Reineke Fos, den Strik: Hvo kunde saadant for-
udsee?

Er J bange? Ja saa! Lad os gaae tilbage; min
Hustrue

Skal modtage Her vel og et quægende Maaltid
berede;

Er det end ei just Muus, det kan smage ret lak-
kert for den Skyld.

Men da sprang giennem Labningen Hinke Rat;
thi han skammed

Sig for Reinekes Spotte-Gloser, da sad han i
Fællen.

Paa sig argelig Wiis sine Venner Reineke gie-
sted.

Da nu Hinke Snoren om Hassen pludselig
følte,
Toer han sammen af Skræk, og overised sig
frygtsom;
Thi han med Voldsomhed sprang, da trak sig
fastere Snaren.
Unkelig kaldte han Næven til Hjælp, som uden
for Hullet
Lured med stammelig Fryd, og ind gennem Habs-
ningen raabte:
Hinke! Hvorledes finder I Musene? Smager
Jor Fedtet?
Bidste Martinus dog nu, at I saa i hans Bild-
bane jager,
Sikkert han bragte Jor Sennop, thi det er en
velartet Pebling.
Synger man saadan til Hove ved Bordet? Det
tykkes mig sælsomt!
Havde jeg Isegrim kun, saa sandt, i Hullet, som
her nu
Eder, det sværger jeg høit, han skulde betale
mig Alting,
Hvad han har ilde gjort. Saal Reineke maled og
hortgik.
Men han vandred ei kun for at stiele bort; Rx-
verier,

Egteskabs-Brud og Mord og Argelist, alt var hans
tilladt.

Og han havde sig fastet en Plan, han vilde
besøge

Gieremund nu, den skionne, med gode Grunde;
thi først han

Haabed at høre, ved hende, hvad egentlig Isegrim
flaged;

Dernæst vilde den Skalk fornye de sædvanlige Spur-
der;

Isegrim, vidste han, var til Hove. Det vilde
han nytte.

Thi hvo twiler vel om, at Uwindens Ømhed og
Attræe

Til den skændige Kæv havde frembragt Isegrims
Vrede?

Reineke treen i Husstruens Bolig, da var hun et
hiemme.

Stedbørn! sagde han, Gud befalet! Ei mere
eller mindre;

Nikke mildt ad den Lille, gif bort saa til sin For-
retning.

Da nu Frue Gieremund endelig hjem sig begav
imod Morgnen,

Sagde hun: Siig, har der Ingen spurgt efter mig?
Se da var Svaret:

Nyelig gif Gudsader Neineke bort, han vilde gør
Noget.

Alle, saamange som her vi er, har han kælde
sine Stedboer.

Da brød Gieremund ud: Ha det skal han betale!
Hun iled

Derpaa fløj aften, for at hævne Forbrydelsen,
vidste

Hvor han havde sin Gang, fik ham indhalet op-
bragt og sagde:

Hvad er dette for Ord, og hvilken skammelig
Tale

Har I, for mine Børn, nys uden Samvittighed
fremført?

Osde skal I derfor! Saa hun harmfuld raaakte.
Med opbragt

Nasyn greb hun ham sat i Skiegget og trak,
da fornam han

Magten af hendes Tand, og løb bort og vilde sig
skule.

Hun behændig sprang efter ham fløj. — Da gik det
curios til!

Tet i Nærheden stod et forfaldent, ældgammelt
Skovslot,

Der fore begge nu ind; da hændte det just sig at
Muren

Var paa den ene Fløj, ved en Sprække, revnet
fra Taarnet.

Reineke smidig indsprang, men maatte dog giens
nem sig trænge,

Saasom Sprekken var farver; da indstak hurtig
Ulvinden

Stor og stærk, som hun var, sit Hoved i Spræk-
ken; hun trængte,

Skiß og skubbed og brød, vilde følge Næven og
altid

Dybere, saa hun til sidst hverken frem kom eller
tilbage.

Knap saae Reineke dette, før flux til den modsatte
Side

Om ad hornet han lob, og da sik hun nok at
bestille.

Men hun lod det paa Ord ei mangle, hun raabs-
te: Du handler

Som en Skielm, som en Tyr! Da gav hende
Næven til Giensvar:

Var det end aldrig skeet tilforn, nu steer det tis-
visse!

Eiden Ere forstaffer het saadan at være sin
Hustrue

Utro, som den skændige Næv; ham intet var
helligt.

Da sig Ulvinden dog endelig nu af Sprækken fik
reddet,

Se! da var Reineke fløiten, og løbet alt længe
sin Vei bort;

Og den ynkværdige Quinde, som selv vilde tage sig
Net, af!

Havde sin Ære nu ei forsvarer, men mistet det
dobbelt.

Lader os atter igien nu hinke betragte.
Den Arme,

Da han sig fangen fornæm, beklaged, paa Kattes
nes Maade,

Sig forbarmeligt, dette Martinus hørte; fra
Sengen

Sprang han. Gud være lovet! Udi en lykkelig
Time

Satte jeg Snaren for Huslet. Nu Tyven er fans-
gen. Jeg haaber

Han skal min Hane betale; saa raabte Martinus
med Glæde.

Tændte saa hurtig et Lys, (dybtsov al Husets
Besætning)

Vækkebe Farer og Moder, og Dienestefolket til-
lige,

Raabte: Neven er fangen! Vi dønger ham dyg-
tig. Da skyndte

Alle sig, Store med Smaae; ja selv sig Pate-
ren reiste,

Kasted en Slaaprof om sig. Foran med dobbelte
Lys løb

Munkedeyen; og hurtig en Knippel havde Mar-
tinus

Fænet i Hænderne sat, og anfaldt drabelig Kato-
ten.

Garved ham Hud og Haar og udslag ham harm-
fuld et Dje.

Alle banked ham, hver; med en Skarp og jern-
grenet Fork kom

Hurtig Pateren hid, og troede sig Røverens
Bane.

Hinze var Deden vis, da foer han bestemt og
med Nasen

Mellem Paterens Laar, og forfærdelig beed han og
kradsed,

Skjendede Manden hart og hævned grusom sit
Dje.

Gruelende Pateren syrted og saldt afmægtig til
Jorden.

Ubetænsom beklaged sig Munkedeyen: at Diev-
len

Iffun alt til hendes Fordærvt havde giort. Hun
forbandede

Dobbelt, tredobbelst sig paa, at hun fro, hvis
den grusomme Skæbne
Herren ei nu var mødt, vilde mistet hver Pialt,
som hun eied!

Ta hun svoer: En Skat af Guld, hvis hun
havde den bare,

Selv ei skulde fortrudt hende. Saaledes jamred
og klaged

Hun over Herrens Skændsel og over hans haarde
Blessure.

Endelig sik hun ham dog til Sengs med Klager og
Taare.

Hinke forlod man i Snaren, man havde ganske
forglemt ham.

Da sig nu Hinke Kat i sin Nød saae mut-
ters allene,

Smertelig banket, og saaret hardt, paa Bredben
af Graven,

Greb han af Lyst til Livet, om Snoren og gna-
ved den flittig.

Skulde det, tænkte han, være mig muligt at
fries fra det Onde?

Og det lykkes, Snoren sprang! Hvor var
han lykselig;

Skyndte sig Stedet at flye, hvor han lidt alt havde
saa meget.

Hurtig sprang han af Huslet ud, begav sig paa
Beien

Hjem til Konningens Gaard; der han stod da
Morgenen frembrod.

Ærgerlig nu han stieldte sig selv: Saa skulde
da Dievlen

Grunt, ved Neinekes List, mishandle Dig saa?
Den Forræder!

Tensiet kommer Du nu tilbage, med Skam og med
Skændsel,

Og en Dragt smertelig Prygl. O sy! Net Skam
me Dig maa Du.

Men Konning Nobels Harm brod forfærdelig
ud, og han trued
Nidingen uden al Maade med Døden; thi lod
han forsamle
Aitter sit gode Raad; da kom hans Baroner, da
fremkom

Konningens vise Mand, og han spurgte dem
Hvordan man bedst nu
Kunde Forræderen straffe, som havde saameget
forbrudt alt?

Da nu en talrig Blok over Reineke hardt sig bes-
sværed,

Meldte Grævlingen Grimbart: Her vist i Raadet
er mange
Herrer, som Reineke tilstroer hver optenklig Ond-
skab.

Dog den frie Mands Net vil sikkert Ingen for-
nærme.

Trediegang bør man stævne ham hid; Er dette
nu fuldbragt

Og han kommer ei' end, da kan Netten ham
skyldig erklære.

Da var Konningens Ord: Jeg frygter, Ingen
blandt Alle

Gik, den forræderiske Mand at bringe det tredie
Stævne.

Hvo har et Die for meget? Hvo var saa forvoven
og dristig

Liv og Blod at vove? For denne Forbryder at
sætte

Kiel sin Sundhed paa Spil; for til sidst naar
Alt kom til Alt, at

Narres fun af ham igjen? Den Idræt prøver viss
Ingen.

Da var lydeligt Grævingens Ord: Herr Kong
ning ifald I

Fordrer det her af mig, vil jeg strax paatage mig
Reisen.

Lad det saa gaae, som det vil. I kan sende mig
offentlig, eller

Lade mig reise privat, det er alt mig ganste det
samme.

Da bestikted ham Kongen: Saa reis da! Klaa
gerne har I

Alle jo hørt; men gaaer forsiktig til Værks og
med Viisdom;

Thi den Ræv er en frygtelig Mand. Da svarede
Grimbart:

Eengang maae jeg dog vove det, haaber ham hic
og at bringe. —

Saa begav han paa Wei sig til Malepartus, til
Vorgen.

Der fandt han Reineke nu med Hustrue og Barn,
og han sagde:

Onkel Reineke! Hilset vær! I er mig en lerd
og

Vils og duelig Mand, Enhver sig storlig forunder
drer

Over, at Konningens Varsel I ringeagter og spotter.

Tykkes Jer ei det var Tid engang? So længer
jo værre

Blive de onde Nygter og hyppige Klager. Thi
lyd mit

Raad: Følg med mig paa Stand, det gavner os
længer at tøve.

Mange store Besværelser alt er for Kongen
frembaaret.

Støvnet tredie Gang for Netten I bliver i Dag
nu;

Tøver I end, da blier I fordomt, da hidbringer
Kongen

Sine Vasaller, og slutter Jer frygteligt inde paa
denne

Borg Malepartus; beleiret I blier og da vorder
Enden,

At I med Hustrue og Barn gaaer plat aldeles til
Grunde.

Kongen I undflyer ei; det bedste bliver at
strax I

Folger til Hove med mig. Paa lystige Vendinger
kan det

Eder ei feile, dem mangler I el og redder Jes
sikkert.

Ostere vel har I selv paa Stevnedagen ved Nets
ten

Udstaact Eventyr, meer vigtigt end dette, thi
altid

Kom I derfra med Held og giorde Jer Fiende til
Skamme.

Grimbart havde nu talt, da var dette Reks
nekes Giensvar:

Onkel! I raader mig Elogt at jeg frem mig for
Hoffet skal stille,

Selv at forsægte min Ret. Jeg haaber sikkert at
Kongen

Naade mig vise vil. At jeg gavner ham meget,
det veed han;

Men han veed og hvor meget de Andre mig hads
for den Skyld.

Uden mig kan ei Hoffet bestaae. Thi havde jeg
tisold

Mere forbrudt, saa veed jeg, hvis ene det lykkes
mig, ham i

Piet at see kun og tale med ham, da sikkert
formildes

Pludselig al hans Harm. Thi vistnok omringe
Mange
Kongen, og Mange sidder med ham og dommer i
Raadet,
Men det trænger ham aldrig til Hiertet; de finde
tilsammen
Hverken Raad eller Mening; ved hvert et Hof
jeg besøger
Gør min Forstand tilsidst bestandig et endeligt
Udslag.
Thi forsamler sig Kongen med Raadet i tvivlsom-
me Sager,
For en fornuftig Beslutning at fatte, maa Rei-
neke til det.
Det misunde mig Mange, dem maa jeg nu frygte,
disværre!
Øbden de svoret mig har; og det er blandt Alle
de Verste,
Som er forsamlset til Hove nu, det gør mig
urolig,
Over de Ti kan tælles, og Mægtige! Hvordan
skal jeg blot
Ene mod dem bestaae? Det bragte mig før til
at tøve.
Bedre troer jeg det dog med Eder til Hoffet at
vandre,

Før at værge min Sag; det meer mig Ere vil
skaffe,
End mine Børn og Hustrue, ved Dvælen, i
Angest og Fare
Vist at bringe, hvorved vi sikkert var hver uden
Nedning.
Kongen er mig for mægtig, og hvad der endogsaa
faldt ind ham
Mig at byde, det maatte jeg vel. Velan, vi
forsøge
Vil om det lykkes os kan, til Fortig vore Tiender
at bringe.

Derpaa blev Neineke ved: Frue Ermelin! tag
mine Børn nu
Smukt iagt (det beder jeg om) for Alting den
yngste
Steinholtz især, hans Tænder saa vakkert ham
vojer i Munden;
Vist sin Faders udtrykte Willed han blier. Hvad
nu Nossel,
Skielmen, betreffer, saa er han mig ligesaa fier;
gjor dem Alle
Noget til gode mens korte jeg er. Jeg blier Ser
forbunden,

Kommer jeg lykkelig hjem og I smukt mine Øn-
sker har opfyldt.
Derpaa tillige med Grimbart sin Staldbroder flux
tog han Afsked,
Lod tilbage Frue Ermelin med sine Sønner, og
ilste.
Uden Værge forlod han sit Huis, det smerted
Kævinden.

Næppe tilbagelagt var en Miils Vej nu af
deres Reise,
Da til Grimbart Neineke sagde: Min bedste Herr
Onkel!
Dyrebareste Ven! jeg maa tilstaae, jeg bører af
Rædsel.
Af mit Hoved jeg ei kan faae den usalige
Tanke,
At jeg virkelig vandrer til Døden. Der seer jeg
nu for mig
Hver en eneste Synd, som jeg har i Livet bedre-
vet.
Ak! I forestiller jer ei hvor urolig min
Angst er.
Lad mig skrifte for Eder! I Marheden er ingen
anden

Pater, og har jeg kun først væltet hver en Steen
fra mit Hjerte,

Vil jeg med sterkere Haab og Frimodighed staac for
min Konge.

Grimbart sagde: Saa sværger mig først, at I
aldrig vil stiele,

Aldrig røve meer, eller tænke paa skindige Ræn-
ker,

Ellers helsper Jert Skriftemaal saare lidet. Det
veed jeg,

Svared ham Mikkel, dersor begynder jeg, hør
nu opmærksom.

Confiteor tibi pater et mater, at Odderen tit
jeg,

At jeg Bildkatten tit har tilfojet mangen en
Skade.

Jeg bekender det ydmyg og vil for Misgierningen
bede.

Ei tael Danse! brød Grævelingen ud, hvis jeg
skal forstaae Jer!

Neineke sagde: Mod alle de Dyr, jeg nægter
det ikke,

Som for nærværende Tid er til, ak! har jeg
forseet mig.

Bjørnen, min Onkel selv, har jeg sluttet gru-
somt i Blokken.

Blodig ham Hovedet blev, og en tung Dragt Prygt
faldt i hans Lod.

Hinke til Muus jeg bragte, men flux indviklet i
Snaren

Maaatte han udstaae meget, ja selv oposstre sit
Die.

Henning har ogsaa klaget med Ret, jeg røved
hans Børn ham,

Store med Smaa, som jeg fandt dem, og lod
dem herligt mig smage.

Kongen jeg selv ei har saanet, og mangefold
Streger og Nænker

Opspandt jeg dristig mod ham, ja selv mod vor
naadigste Dronning.

Sildig forvinde de det. End videre maae jeg
bekiende:

Isegrim, Ulven, med Flid har jeg tilført mangen
en Skiendsel.

Til at fortælle Her alt er ei Tid nok; saadan jeg
stedse

Spotviis Onkel har kaldt ham og er dog ei med
ham i Slægtstab.

Gengang, for sex Aar siden, besøgte han mig
udi Esrom-

Kloster, jeg boede der just, og bad mig, giv
sig Bistand;

Munk var ham kommen i Lysten at bli', alvorlig han meente
Det var et Haandværk for ham, og trak i Kloffen.
Den Ningen
Var ham til megen Plaseer. Jeg bandt ham
de forreste Fodder
Gaste til Klofkestrængen, det glædte ham meget;
saa stod han
Drog og forniede sig, som Een der at ringe vil
lære,
Ha! men til siden Hæder for ham faldt i kfun hans
Kunst ud;
Thi han klemmed, som reent han var gal og besat;
da bestyrket
Tillob hurtig Enhver, fra alle Gader og Stræder,
Did i den Mening at sikkert en stor Ulykke var
hændt dem;
Kom og funde ham der, og førend han sik sig
forklaret,
At til den geistlige Stand han agted at slaae sig,
saa slog ham
Hele den talrige Flok med Harm fast ganske til
døde.
Desvagtet blev dog ved sit Forsæt Daaren. Hatt
bad mig,

At jeg skulde med Ære ham snarlig kronaget
Skæsse.

See, da lod jeg ham Haaret med Ild fra Tindin-
gen svie!

Huden strumped sig smertelig sammen. Saaledes
jeg tit har

Skaffet ham Prygl og Stød, og tilssiet ham
mangen en Skade.

Fist har jeg fange ham lært; de bekom ham
disværre kun ilde.

Eengang fulgte han mig til Skaane, vi sneg os
med Snildhed

Ind udi Præstens Huus, den rigeste Knast der i
Landet.

Manden et Spiiskammer havde; der hæng for-
træslige Skinker,

Lange Sider han glemte derhos af det herligste
Kornfleß,

Og sedt, grønsalstet Riod var i Blod lagt myeltz
i Truget.

Giennem Grundmuren lyktes det endelig Isegrims
Labber

Hul at faae, giennem hvilket han mageligt ind
kunde krybe;

Og jeg drev ham bertil, hans Begierlighed drev
ham desuden;

Men holde Maade, det var ham unueligt; hvor
Alting var fulde op;
Graadig propped han sig, da var det ugisrligt
ham længer
Med den svulmende Bug giennem Sprækken at
komme tilbage.
Hvor han forbanded med Harme det utro Hul, som
tillod ham
Sulsten at trænge sig ind, men forhindred Gan-
gen den Mætte.
See! da gjorde jeg strax en uhyre Spektakel i
Byen,
At jeg sik Folkene flux til at komme Herr Ulven
paa Sporet;
Thi jeg begav mig til Præstens Gaard og traf
ham ved Maden.
Just var en spækket Kapun paa Bordet myesigen
indsat,
Bel stegt. Denne jeg greb, og løb hurtig med
Byttet min Bei bort.
Hastig vilde mig Præsten med Larm forfolge, da
rev han
Bordet hurtig omkuld med Mad og med Viin og
med Alting.
Hugger! Stikker! Banker og myrder! saa
raabte den opbragt=

Inysende Pater, og faldt og — kielte sin Harme,
(til Uheld

Saae han ei Pytten) og laae. Da kom de og
raabte med hoi Rost.

Alle: Slaer til! Slaer til! Jeg løb og de
Andre bagefter,

Som mig vilde det værst. Meest larmed den
opbragte Pater:

Hvilken forvoven Thy! Han snapped mig Stegen
af Bordet!

Saaledes løb jeg foran til Spisekamret; der lod
jeg,

Mod min Villie, Kapunen til Jorden falde, den
blev mig

Alt for tung; disvær! og takte mig saa mellem
Mængden.

Men de funde Kapunen, og da nu Præsten den
optog,

Blev han Ulven i Spisekamret vær, og Folkene
saae ham.

Alle til Pateren skreg: Kommer hid! Kommer
hid! thi her er han.

Os er en anden Thy, er en Uly i Hænderne
falden,

Slap han herfra, da var det en Skam for os hver,
o da loe vist

Alle paa vor Bekostning i Skaane, Halland og Bleking.

Ulven betænkte sig alt hvad han kunde. Da regned der Slag ned

Over hans Krop fra forskellige Kanter, grumt blev han saaret.

Alle raabte saa høit, som de mægted. De øvrige Bonder

Løbe tilsammen og strakte for død ham hen over Jordnen.

Størkere Oval har han aldrig end følt, saa længe han leved.

Blev det paa Lørret malt, det var selsomt at see,
hvordan Præsten

Fik ham for Flekket betalt og for al den opædte Skinke.

Derpaa de kasted ham ud paa Gaden, og slæbte ham hurtig

Hen over Stok over Steen, han yttred ei ringe Livstegn.

Ureen han havde sig gjort, da kasted de flur ham med Afsky

Uden for Byen hen, der laae han i muddrede Grøvt nu;

Thi de troede ham død. I en slig forsmaedelig Afmagt

Gaae han, jeg veed ei hvorsænge, til han sin
Gammer bevidst blev.

Hvordan tilsidst derfra han kom har jeg aldrig
erfaret.

Og dog siden han svor, for et Aar omtrent, at
han altid

Nu vilde være mig huld og troe, men det varede
ei længe.

Thi hvorfor han svor jeg da lettelig kunde be-
gribe.

Stor var hans Lyst til i Høns engang at øde sig
fuldmætt:

At jeg nu dygtig ham kunde bedrage, beskrev jeg,
alvorlig,

Ham en Bielke, hvorpaa sædvanlig om Natten
en Hane

Pleied at sætte sig med syv Høns. Der forte jeg
hen ham,

Taus ved Midienat, Klokk'en Tolv, i Stilhed og
Mørke.

Vindueslaagen var stytet fun lost til en maadelig
Lægte,

(Bidste jeg) aaben den stod, jeg lod som jeg ind
vilde først gaae;

Men jeg dreied mig snild, og lod Onkelen have
den Ere.

Gaaer kun frimodeligt frem, var mit Ord, og
hvis I vil fange,

Da vær virksom. Hvad gielder? I faaer vel-
stoppede Høner.

Heel betenk som krobb han nu ind, og samlede
sagte

Hist og her, men da bred han til sidst med vredelig
Røst ud:

O! hvor I skuffer mig false, jeg finder i Sand-
hed af Høner

Ei en Fær. Jeg svared: De Forreste, her pleier
sidde,

Haver jeg hentet mig selv. De andre sidde der
bagved.

Ganger fun usortroden foran og træder forsigtig!

Nu var rigtig nok Bielken smal, som vi gif paa.
Jeg lod ham

Aldid smukt gaae foran, holdt tilbage mig, trykte
mig baglæn ds

Atter af Binduet ud og trak i Lægten. Da ned-
faldt

Bindueslaagen med Gny, det foer Ulven i Krop-
pen med Nædsel;

Skelvende dratted han ned fra den smalle Bielke
paa Jorden.

Husets Folk opvaagneb med Skæk, de slumred
ved Ilden,

Sagde: Hvad faldt der af vinduet ind? Saa
raabte de Alle;

Skyndte, som snarest, sig op og hurtig tændte de
Lampen,

Blev ham i Krogen vaer, og slog ham forbittred,
og børsted

Græsselfigt Pelsen ham. Jeg begriber ei hvordan
han slap dem.

Videre maae jeg bekende: Frue Gieremund
hemmeligt har jeg

Ofte besøgt og offentligt med, det burde jeg vist
nok

Ei have giort, o gid det var aldrig skeet; thi
saalstenge

Som hun lever i Verden, forvinder hun neppe
sin Skændsel.

Altting har jeg for Eder nu aabenhiertigen
skriftet,

Hvad jeg erindrer og hvad min Samvittighed hid-
til har ængslet,

Lilgiver nu min Synd, jeg besværger Eder, og
ydmyg

Bil jeg den tungeste Bod, som I her paalægger
mig, taale.

Grimbart vidste nu fir hvad i flige Fald var
at giøre,

Bred paa Veien en Vaand og sagde: Min Ons-
kel! nu slæae Jer

Trende Gange paa Ryggen med denne Vaand, og
naar det er

Giort, da læg den paa Jord, som jeg viser
Eder, og spring saa

Tre Gange rast derover, kys Riset og viser Jer
lydig.

Slig Poenitenz paalægger jeg Eder, og siger Jer
frie for

Hver en Synd, og for hver en Straf, og tilgiv-
ver Eder

Dermed, i Herrens Navn, hvad Ondt I haver bes-
drevet.

Da nu Mikkel med Anger sin God havde
villig udøret,

Sagde Grimbart: Lad nu Eders Bedring, min
elskete Herr Onkel!

Ottres i ædel Daad, læs Psalmer herefter, be-
søger

Flittig Kirken, og faste paa alle forordnede
Dage.

Viser Veien Enhver, som spørger, giv Eders
Skjærv med

Hryd til den Fattige, sværg: G vil ende det
syndige Levnet,

Med al Nøven og Stjelen, Bedrag og nedrig
Forsøren;

Da vil G sikkertlig hilst annamme den evige
Maade,

Reineke svor: Det vil jeg, ved Himlen, sikkertligt
holde.

Saadan var Skriftemalet forbi, da vandred
de længer

Frem mod Konningens Hof; den fromme Grimb-
bart og Nøven

Kom til en Hebe, forbrent og sandig, der saae
man et Kloster

Strax imod høire Haand paa Veien; geistlige
Qvinder

Loved der tidlig og sildig Herren, og fored i
Gaarden

Mange Hæner og Høns og mange fedte Kapu-
ner,

Hvilke sig uden for Muren imellem vored, for
Foers Skyld.

Neineke pleied dem tit at gieste, han sagde til
Grimbart:

Ven! vor korteße Bei gaaer hisset hen imod Mu-
ren!

Men han meente mod Hønsene hist, som gif i det
Grønne.

Did sin Skriftefader han bragte, kom Hønsene
nær nu;

Da i sit Hoved Skalken de lytne Dine for-
dreied;

Thi frem for alt sik han Lyft til en ung og vel-
sedet Hane,

Som bag de andre spadsered, den tog han i Die-
syn troelig.

Hastig han efter den sprang — da sloi dens Ficere
for Vinden!

Harmfuld stemme Tilbagefald hart bebreided ham
Grimbart:

Handler I saa, uværdige Onkel? og vil I nu
atter

Synde, da nys I har skriftet, og det af Lyse
til en Hane?

Deilige Nuelse kalder jeg fligt. Da svarede Mikkel:

Ak! jeg har giort det i tanker, min dyrebare
Herr Onkel!

Veder til Gud, at han huld min Synd mig naes
dig tilgiver!

Aldrig jeg vist skal giore det tiere. Saaledes nu
kom de

Klostret omkring, paa Veien igien; da maatte
de vandre

Over en Broe, som var liden og smal, da stirs
rede Mikkel

Atter til Hønsene hen med Længsel, han tvang
sig forgives.

Havde man hugget ham Hovedet fra, det var sikkerlig roget

Hen efter Klosterets Høns; saa heftig og stor var
hans Attraa.

Grimbart saae det og sagde: Hvor laer I
nu Dinene, Fætter!

Atter spadsere? Ved Gud! I er en skammelig
Slughals.

Neineke svared: Deri gisr I vel ei, Onkel!

Ieg beder;

Overiler Ier ei, og forstyrret mig ei i min An-
dagt.

Lader et Paternoster mig læse; thi Hønsenes
Siele

Sænge, med Giæssenes, vel dertil; saamange som
tit jeg

Haver de hellige Nonner berøvet tilforn ved min
Snildhed.

Grimbart taug, og Neineke hos ei vendte sit
Hoved

Bort fra Hønsene, medens han kunde dem see.
Men tilsidst dog

Kom de paa rette Bei tilbage, de nærmest sig
Hoffet.

Og da nu Neineke Konningens Gaard blev endelig
vaer, da

Hestig bedrovet han blev, thi høit var der over
ham flaget.

Fierde Sang.

Da man ved Hove fornåd nu, at virkelig Næven
var kommen,
Trængte sig frem Enhver, ham at see, de Små
med de Store,
Lidt kun venstabeligt sindet; thi Klager bragte nu
Alle.

Reineke syntes dog, at det var Alt af ingen
Betydning,

Lod i det mindste saa, da han frem med Græve-
lingen Grimbart
Nolig, med dristige Skridt og med Anstand, gif-
ter Gaden.

Modig kom han og blid, som han havde været
selv Kongens

Egen eenbaarne Son, og frie for hver en Misgier-
ning.

Saadan for Nobel han treen, for Konningen, op
i Palladset,

Midt iblandt Riddernes Flok; han forstod sig rolig
at lyve.

Høie Konning! min naadigste Drot! bes
gyndte hans Tale,
Edel er I og stor, i Hæder og Ære den
Første,
Derfor anraaber jeg Eder i Dag mig retfærdig at
høre!
Iugen Tiener har Eders Heifyrstlige Naade saa
trofast
Fundet, som netop mig; det tor jeg med Dre-
stighed paastaae.
Mange, for den Sags Skyld, mig ved Hoffet bits-
tert forfolge.
Miste vilde jeg først Eders Venstak hvil mine
Fienders
Lagn af Eder blev troet, som Enhver saa hierte-
ligt ønsker.
Ha! men lykkeligiis laaner I hver Part Eders
Dre,
Hører paa Sagvolder, som paa Sagsgøger; har
de derfor end
Spiet mig hardt paa min Bag, er jeg dog heel
rolig og tænker
At I min Trostak fiender og veed den slaffer mig
Fiender.

Tie! lod Konningens Bud, her hielper ei
Sladder og Smiger.

Vis er Brøden og vis til Giengield venter Dig
Straffen.

Sig: Har Du Freden holdt, som blandt Dyrene
strængt jeg forkyndt har?

Som jeg helligen svor? See der stander Hanen hvis
Børn I

Falske, nedrige Tyv! har nyelig rovet til
hobe.

Og hvor fier at I har mig, det vil I, troet
jeg, bevise

Med at foragte mit Bud og min Undersaat nedrig
at skænde.

Hinke, den arme Kat, har mistet sin Sundhed.
Hvor længe

Vil det ei være for Bruun, den Arme, forvinder
sin Smerte?

Men jeg bebreider ei meer, her er Klager fuldt
op i Mængde,

Mangen beviist Misgierning; I snoer Jer ei
deune Gang fra det.

Er jeg for den Sags Skyld strafværdig, min
naadigste Herre?

Vedblev Reineke, kan jeg for det, at Bruun med
en blodig
Pande tilbagekom, da forvoven han vilde for-
tære
Mystefils Honning? Og hvis de grovthaandtes
rende Bonder
Kom ham paa Livet, saa er han jo sterk og mæge-
tig af Lemmer!
Slog og beskæmmmed de ham, før han ud i Van-
det var sprungen,
Hvorfor hævned han ei, som en drabelig Kæmpe,
sin Skade?
Og hvis Vildkatten Hinke, som jeg med Agtelse
modtog
Og efter Evne bevræted, ei kunde fra Stielen
sig holde,
Hisset i Prestens Huus, hvis uagtet min gode
Formaning,
Did sig om Natten han sneg og udstod Et eller
Andet —
Skal jeg straffes fordi, at daarlig og slet han har
handlet?
Glandsen i Eders Krone det vilde sikkert for-
dunkle.
Dog, I kan handle med mig, som I vil, Det
binder ei Vilkaar.

Handler, som bedst Eder tykkes, Kjort soleklad
Sagen er nosom.

Om saa til Skade det er, eller Gavn, hvad
bryder det Eder?

Vil I saa koge mig, siege mig, binde mig,
hænge mig, vil I

Hugge mig Hovedet fra — velan! det see, som
I byder.

Alle vi staer jo i Eders Haand, I veier vor
Skiebne.

Vældig er I og sterk, hvad Modstand mægter den
Evage?

Vil I mig dræbe, ved Gud! derved kun lidet
I vinder,

Dog det gaae som det vil. Jeg stander trolig til
Nette.

Da begyndte Væddren Bellyn: Nu Tiden
sigd under er kommen!

Lader os klage! Da fremtreeen Isegrin med sine
Frænder;

Hinze, Katten, og Bisornen Bruun og Dyr
udi Mængde.

Æselet Voldevin kom ledsgaget af haren Herr
Lampe;

Bakkerløs Nakkens, og Doggen Ryn, og Giebden Frue Mette,
Herman Bunken og Egernet kom; med Væselen
fulgte Hermelinen; desuden var heller ei Øyen og
Hesten
Udeblevet; ved Siden af dem stod Wildtet fra
Skoven,
Saasom Hiorten og Raaen, og Bæveren Bom-
mert, og Maaren,
Wildsvinet og Kaninen; og alle de trængte hver-
andre.
Barthold Storken og Markart Skaden, og Lyk-
kelil Kraken,
Flagred forbi; da meldte sig og Frue Dyveke, An-
den.
Alhed Gaesen, og Fleer, kom frem med klynkende
Klager.
Henning, den sorgende Hane, didhen med de Born,
som endnu han
Havde tilovers gif, og jamred. Utallige
Fugle
Kom med utallige Dyr; hvo kan opregne dem
alle?
Hver vilde Mæven til Livs, de haabed ikun hans
Mænker

Nu at bevidne for slur at blive Vidner til Straf-
fen.

Frem for Kongen de trængte sig alle med heftige
Taler,

Dyngede Klager paa Klager, om nye, om gamle
Bedrifter.

Alt aabenbared de. Aldrig endnu paa en Nettet-
gangsdag man

Havde saa mange Besværelser hørt for Konning-
gens Throne.

Reineke stod og vidste til Alt heel fløgtig at
svare;

Thi hvergang han til Orde tog, brød gislige
Taler

Brat til hans Undskyldning frem, som det var den
reneste Sandhed.

Alt at vende forstod han og med stor Snildhed at
smykke;

Herte man ham, saa stod man forundret og troede
ham skyldfrie;

Sa han havde selv Ret og meget Enhver at be-
breide.

Men sandfærdige Mænd, og troværdige, treene
tilsidst dog

Kiekt mod Reineke frem og vidned imod ham,
og Alle

Fandt hans Forbrydelse klar, og nu var der slet
ingen Redning;
Thi udi Konningens Raad med en eneste Stemme
blev afgjort:
Reineke Fos var skyldig at døe; thi skulde han
gribes,
Bindes og hænges op ved sin egen Hals, for paa
den Biis
Vrat sine store Forbrydeler ud med Døden at
fone.

Nu gav Reineke fast selv Spillet tabt; thi
slet intet
Havde ham hulpen hans klægtige Snak; og
Dommen blev afgangt
Strængt af Konningen selv. Da sovved den
slemme Forbryder,
Mens de ham greb og bandt, et jammerligt Udfald
for Pine.

Da nu Reineke stod efter Net og Skæl udi
Lænker,
Da sig hans Fiender sig skyndte til Døden ham
hurtig at bringe,

Blev hans Venner forbause'd' og over al Maade
bekymred'.

Morten Aben med Grimbart og Fleer af hans væl-
dige Frændskab,

Alle med Sorg fornumme hans Dom, de græm-
med sig Alle,

Meer end man troede; thi Mikkel var blandt de
første Baroner

Een, og stod nu berøvet, som Synder, af
Hæder og Ere,

Dømt til den skindigste Død. Hvormeget maatte
sligt Syn ei

Da forarge hans Frænder? Thi tog de fra Kon-
ningen alle

Orlov, og droge fra Høfset paa Stand, saa
mange de vare.

Men da fortrod det Konningen hardt, det
naged hans Hierte,

At nu saa mange Riddre forlod ham. Nu saae
man det store

Slegtskab, som reiste fortrydelig bort, ved Reis-
nekes Dødsdom.

Hvorfor og Kongen i Løn til sine Fortroelige
sagde:

Handlet har Neineke vissnok set, men man burde
betenke,
At endeel af hans Frænder kan ei undværes ved
Høfset.

Midlertid syndte sig Isegrim, Bruun og
Vildkatten Hinke,
Slink med den Bundne bort, de vilde den skien-
dige Straf nu
Ret, som Konningen bød, paa den bittere Fien-
de fuldbringe,
Førte ham hastig afsted og blev Galgen vær i det
Fierne.

Da begyndte med Ondskah Katten til Ulven at
tale:
Mindes I vel, Herr Isegrim! nu, hvordan Rei-
neke fordum
Alt foranstaled og drev, at hans Had det ret kunde
lykkes,
Eders Herr Broder til Galgen at føre? hvor frej-
dig uddrog han
Dengang med ham! Forsom Eders Gield ei nu
at betale.
Og betenker Herr Bruun hvor skændigt han Eder
forraadt har,

Hist udi Nystefils Gaard, for den grove, fortør
nede Pøbel;

Bragte Jer trolos i Mænds og i Qvinders Bold
og forskaffed

Prygl Jer, Skændsel og Saar, som er hver
disværre bekjendt nok.

Giver nu Agt, og holder nu sammen; thi slap
han i Dag os,

Kunde det lykkes hans Vid og hans snedige Næn-
ker at frie sig,

Aldrig tiere da vist kom Hævnens salige
Time.

Lader os ile med Kraft, for at hævne hvad Ondt
han har gjort os.

Isegrim svared: Hvad gavner vel Ord?
Vær hurtig og staf mig
Flux en duelig Strikke, vi vil ham Smerten fors-
førte.

Saadan mod Næven de talede hver, paa Veien, og
hendrog.

Neineke lytted taus til hvert Ord, til sidst dog ud-
brød han:

Da J saa grumt dog hade mig alle, vil dødelig
hævnes,

Kan det slet ingen Ende da faae? Hvor
maae jeg mig undre!
Hinze veed dog vel Raad til en dygtig og duelig
Strikke;
Thi han har prøvet den selv tilforn, i Gaarden
hos Præsten,
Da han til Muus indkrob, men kom ei med
Æren derfra just.
Men Herr Isegrim! og Herr Bruun! I
skynder Jer mægtigt
Med at bringe Jer Onkel til Døden. I mener
det lykkes!

Men da reiste sig Kongen med sine Riddre
fra Hoffet,
Dommen at see fuldblægt; til Toget sluttet bes-
uden
Dronningen sig, hun kom af sine Damer led-
saget;
Efter dennem der vrimled en Flok af Rige med
Arme.
Alle forlangte de Neinekes Død, de vilde den
skue.
Midlertid Isegrim talde til sine Venner og Fræn-
der,

Og formaned dem jo at holde sig tæt til hver andre,

Og for alting et vaagent Die med Næven at have;

Thi, stønt bunden, de frygted den Kloge sig dog skulde redde.

I Særdeleshed Ulven befoel sin Hustrue: Saa kier Dig

Er Dit Liv, staac mig bi, og hielp mig Nidingen holde.

Dyrt kom det sikkert os hver til at staac, hvis han stammeligt undkom.

Og til Bruun var hans Ord: Erindrer den Haan, han har viist Jer!

Alting kan I ham nu med Renters Nente betale.

Hinze kan klætre, han skal os deroppe Strikken befæste;

Holder ham, stander mig bi, jeg selv vil bortrykke Stigen.

Saa Minutter — saa er det forbi med den lumeke Forræder.

Bruun giensvared: Sæt I kun Stigen, jeg holder den nok, jeg!

Eia! raabte nu Neineke, see mig dog hvor
J er virksom,
Eders Onkel til Døden at bringe; han, som J
langt heller
Skulde bestierme med Kraft, og forbarme Jer over
hans Vanheld.
Billig om Maade jeg bad; men ak! hvad kunde
det hielpe?
Isegrim hader mig alt for hardt, han byder sin
Hustrue,
At hun holde mig skal og forhindre til Flugten
hver Udsigt;
Mindtes hun forrige Tider, da kunde hun nu mig
ei skade.
Men skal det endelig være, saa ønsked jeg kun at
det bare
Snart var gjort. Min Fader blev og i græsselig
Ned stadt,
Nap dog gif det tilsidst. Vist nok! Saal Mange
der ikke
Fulgte den døende Mand, dengang. Men der
som J længer
Skaaner mig, bliver det Jer til en evig vancæ
rende Skændsel.
Hører J, malede Bruun, hvor trodsig den Niding
ei taler?

Op med ham, siger jeg, op! Nu er hans Time
da kommen.

Vængstlig tænkte nu Mikkel: O kunde jeg
ikken i denne
Store Nød i en Hast faae dog et lykkeligt Ind-
fald,
Saa at mig naadig Konningen Livet skienfed, og
disse
Arrige trende Fiender bekom kun Skændsel og
Skade!
Lader os Alting betænke. Nu hielpe hvad hielpe
kan! Halsen
Gielder det, Nøden er stor; hvordan skal jeg slippe
derfra deg?
Ulykken dynger sig sammen imod mig; Kongen
er opbragt,
Mine Venner gik bort, mine Fiender har Mag-
ten i Hænde.
Sielden jeg har noget Godt bedrevet. Konningens
Styrke
Har jeg bestandig kun agtet saa lidt, som Dom-
mernes Viisdom.
Meget forbrudt jeg har, dog haabed jeg atter mit
Uheld

Snildt at vende. Hvis ikkun til Ord jeg først
kunde komme,
Sikkert, de hængte mig ei, dengang. Jeg slip-
per ei Haabet.

Og han vendte sig flur paa Stigen henimod
Folket,
Raabte: Jeg feer min Død for Diet; undviger
den ikke.
Derfor beder jeg nu Eder alle mig roligt at
høre,
Ikkun en siden Stund; før, jeg her skal Verden
forlade,
Gierne for Eder jeg ønsked endnu med Sandhed at
skrifte,
Offentlig, sidste Gang, for redelig alt at be-
kiende,
Hvad jeg har syndet; paa det ei siden En eller
Ander
Mueligt for min Skyld, for een af mig i Stil-
hed begangen
Misgierning, Fare skal staae, at vorde straffet og
tiltalst.
Saadan maastee forhindrer jeg mangt et Onde,
hvorfor jeg

Haaber at hisset mig Gud vil skænke sin evige
Naade.

Mange medslidende blev herved. Der raabtes fra hver Kant:

Vønnen er siden og Fristen fort; de bønfulde
Kongen.

Kongen tillod det. Da blev det Reineke mopen
om Hjertet

Noget lettere; kief han haabed et lykkeligt Ud-
fald.

Flux han benytted den Frist, som var fort ham
skienket, og sagde:

Spiritus Domini hiesp mig nu! ei en Ene-
ste seer jeg

Her i den store Forsamling, som jeg har aldrig for-
nærmet;

Først, jeg var kun siden Kunipan, man havde
just nys mig

Vendt fra Brystet, da drev alt flur min Begiers-
lighed ud mig

Mellem de unge Gieder og Lam, som ved Siden
af Hjorden

Havde paa Marken sig spredt. Jeg hørte de bræ
gende Stemmer
Meer end gierne, da løb mine Tænder i Vand
ester Kisted;
Lærte det kiende snart; jeg et Lam beed hurtig
til døde,
Slikte Blodet, det smagte mig godt; og dræbte saa
etter
Fire smaa Giedelam, aad dem, og øved mig
saadan fremdeles;
Spared saa hverken Fugl eller Høns, hverken
Gæs eller Ender,
Hvor jeg fandt dem; endeel har jeg dybt nedgras-
vet i Sandet,
Hvad jeg slagted og hvad ei strax jeg kunde for-
tære.

Derpaa hændtes det mig en Vinter i Norge
ved Drammen
Lærte jeg Isegrim kiende, han stod bag Busken
og lured.
Strax forsikred han mig at vi nær var hinanden
beslagtet;
Slægtskabets Grader endog han paa Fingrene granc
funde regne.

Og jeg lod mig det tykkes vel; vi sluttet et For-
bund,
Loved hinanden, som sanddrue Venner bestandig
at vandre;
Men, disvære, det blev mig derefter til mangen en
Modgang.
Landet vi giennemstrøg tilsammen. Da stial han
det Store,
Stial jeg det Smaa; hvad vi vandt skulde være
for os tilfælles,
Men det blev ei fælles, som billigt, han deelte
vilkaarligt;
Aldrig Hælvoten jeg sik. Dog leed jeg det, som
var værre.
Havde han røvet en Kalv, eller sig erobret en
Vædder
Og jeg fandt ham i Overflod, som han sad, som
han aad den
Myelig slagtede Gied, eller naar jeg kom medens
Bukken
Sprætted under hans Klo, saa grinte han, viste
mig Tænder,
Tog mig knurrende bort eg fortæred hvad billig
mig tilkom.
Stegen maatte nu være saa stor som den vilde,
bestandig

Gik det mig saadan. Sa selv naar paa Jagt vi
vandred i Selskab,

Og med forenede Krester sik fanget en Koe eller
Oxe,

Strax indfandt sig hans Hustrue, og syv hans
Børn, og de kasted

Sig over Nyttet graadig og joge mig bort fra mit
Maaltid.

Ei et Been de mig gav, der maatte det være med
stor Flid

Afspillet glat og tort. Det maatte jeg altsammen
taale.

Ha men Gud være lovet! jeg leed ei Hunger
for den Skyld;

Hemmeligt ved min helsige Skat jeg Livet har op-
holdt,

Ved det Sølv og det Guld, som i Sikkerhed stedse
jeg havde

Hemmelig giemt; deraf har jeg nok, det førte
mig bort ei

Nogen Vogn, om den saa syv Gange fuldt blev
belæsset.

Kongen hørte med Flid, og da der om Skat-
ten blev talst, da

Bied han sig forever og sagde: Hvort har I
faat den fra?

Siiig mig det flur! jeg mener Skatten. Og Neis
neke sagde:

Ei min Hemmelighed vil jeg dolge for Eder;
hvad hialp det?

Intet dog tager jeg med af de kosteligherlige Sa-
ger;

Dersor, som nu I byder, jeg frit paa Alting vil
svare.

Gengang maa det dog frem for Dagen. Vor Al-
ting i Verden

Vilde den store Hemmelighed jeg længer et
dolge.

Seer I — Skatten var stiaalen. Der havde sig
mange til sammen-

Svoret, for Eder, Herr Konning! at myrde;
hvis nu ei Skatten

Hort var tager med List, o da var det sikkertig
steet alt.

Mærker, naadigste Drot! at hele Tert Liv og Tert
Velfærd

Var afhengig af Skatten. At den blev stiaalet,
det bragte

Af! min egen Fader i Nsd, det bragte ham
tidlig

Til den sorgmodige Fart, maaſkee til den evige
Skade.

Men, min naadigste Herre! til Eders Nyte fun
var det.

Dronningen hørte med Skræk den forblum-
mede, farlige Tale,
Paa den forvirrede Hemmelighed om Konningens
Mord, om
Sammensværgelsen og om Skatten og alt hvad
som sagt var.
Neineke! raabte hun, see, jeg formaner Eder!
betænker
Hvad Eder forestaaer. Læt Eders Samvittigheds
Byrde!
Siger den rene Sandhed og taler reent ud om
Mordet!
Da bød Kongen: Enhver være taus! jeg byder
ham tie;
Neineke komme nu atter herned, han nærme sig
flux mig.
Sagen gielder mig selv, thi vil jeg høre den rig-
tig.
Mikkels, da fligt han fornam, stod atter trostet;
af Stigen

Steeg han behændig ned, til Ærgrelse for sine
Fiender;

Og han nærmmed sig Konningen flux, og Konningens Hustrue;

Vegge de spurgte ham ivrigt hvordan det havde sig
rigtigt?

Da til en nye, til en græsselig Lagn han
sig atter beredte.

Kunde jeg vinde kun, tænkte han, Kongens og
Dronningens Maade,

Saa at jeg brat mine Fiender, som vilde til Dø-
den mig bringe,

Selv kunde styrke, det hialp mig ud af hele min
Fare.

Sikkerlig blev det mig vist til en ubetalelig For-
deel;

Men det mærker jeg: lyves maa der, forfører-
lig lyves.

Utaalmodig videre spurgte nu Dronningen
Mikkels:

Lader os tydeligt vide hvorlunde den Sag er be-
staffen!

Sig os den rene Sandhed, let Eders Samvittigheds Byrde.

Da var Neinekes Svar: Jeg sandsærdig Alt vil fortælle.

Doden er mig dog vis, der er intet Middel imod den.

Skulde jeg da min Samvittighed selv nu i Døden betynde,

For hinst evig at straffes? O det var daarligt jo handlet!

Nei, da bedre det er, jeg bekiender, endskjont jeg disværre

Mødes til mod mine kiereste Venner og Frænder at klage.

Af! hvad kan jeg for det? Mig true Hervedes Qualer.

Alt under denne Begyndelse blev det Kongen om Hiertet

Snævert, og flux til Neiven han sagde: Taler Du Sandhed?

Da blev Neineke ved med forstilt bedrøveligt Nasyn:

Vist nok er jeg en syndig Mand, dog taler jeg Sandhed.

Kunde det nytte mig her hvis jeg Isi? Det vilde
mig hisset

Ewig fordomme. Det veed I jo selv, saa Dom-
men er falden.

Drebes jeg skal, jeg skuer min Død og lyver vist
ikke;

Thi hverken Godt eller Ondt kan hielpe mig nu af
min Vaande.

Skælvende talde han saa, han lod til plat at
forsage.

Da brød Dronningen ud: Mig ynter fast
hans Beklemthed.

Skuer til ham i Maade, min Herre! betænker,
at vist der

Mangt et Uheld kan forekommes, naar frit han be-
kiender.

Lader jo før os jo heller faae Sagen nu rigtig at
vide!

Derfor byd Taushed Enhver og lad hain kun offent-
lig tale.

Da bød Konningen stræng i hele Forsamlin-
gen Taushed.

Mikkels allene blev hørt. Han sagde: Min nærmest
digste Konning!

Hvis Eder synes, begynder jeg nu; og er end min
Fortælling

Uden Brev og Papir, skal den være usigartig og
troe dog.

Sammenrottelsen brat I erfarer. Ingen jeg
staaer!

Femte Sang.

Mærker nu Nævens List og hvor snildt han
hjelpe sig vidste,
Hvordan sin Last han forstod at dække, til Skade
for Andre.
En forfærdelig Legn opfandt han, bestemmed sin
Fader
Hardt paa hin Side Graven, bæsi selv Grævlin-
gen Grimbart
Sin hengivneste Ven, som saa trolig gav ham
sin Bisstand.
Alt han tilledt sig, paa det sin Fortælling nu ene
han kunde
Tiltroe Skafte, til Hævn mod de hositanklagende
Fiender.

Min Herr Fader engang, blev han ved, var
eengang saa heldig
Konning Emmeriks Skat, den Mægtiges, snilde
at opdage

Paa et forborgent Sted, men hans Fangst kun
lidet ham nytted;
Thi den luhyre Formue han tog, og agted fra
den Eid
Aldrig sin Ligemand meer; hans forrige Staldbryg-
dre blev ham
Meget for ringe nu; han sogte fornemmere Ven-
ner.
Bildkatten Hinze hen til de vildsomme Heder han
sendte,
Bjørnen Bruun at føge; han skulde ham Trostab
forsikre
Og indbyde til Skaane, for der at krones til Kon-
ning.

Da nu Bruun havde Brevet læst, blev han
glad i sit Hierte;
Ufortroden og kief han begav sig hurtig til
Skaane;
Thi med en saadan Idee han alt længe var gaaet i
Maven.
Der min Fader ham fandt, modtog ham med
hertelig Glæde,
Sendte saa strax til Isegrim Bud, og Grimbart,
den Vise.

Disse fire nu snart mellem sig det Hele af-
gjort.

Men den Femte blandt dem var Hinke, Katten,
en Landsbye

Ligger i Nærheden der, hedder Ifte, just der
det sig tildrog.

Midt mellem Lund og Landskrone forsamled de sig
med hverandre.

Natten var lang og mørk, som skulde den sumfæ
Forsamling;

Gud var ei med dem, nei! men Dievelen; alle
min Fader

Havde ved Guldets elendige Magt paa sin Sids
lokket.

Saadan besluttet de Konningens Dod, og svore
tilsammen

Evigt urokkeligt Vensteb, og dernæst svore de fem
nu

Alle paa Ifegrims Hoved: de vilde tilsammen
udkaare

Bjørnen Bruun til Konning, paa Stolen til
Calmar; de vilde

Med den gyldene Krone ham Riget festlig for-
sikre.

Skulde nu Mogen af Konningens Venner, eller
hans Frænder,

Gætte sig derimod — ham skulde min Fader bes-
tikke,
Enten med Ord eller Guld, og hvis det ei gik,
ham forjage.
Dette sik jeg nu vide; thi Grimbart havde sig
eengang
Overstadiig beruset en Morgen, hvorved han blev
snaksom.
Hele sin Hemmelighed fortalte nu Daaren sin Hus-
strue,
God hende tie dermed, og troede med det var han
hiulpen.
Stakket derpaa hun mægte min Liv; og hun
maatte giøre
Ved de hellig' tre Kongers Navn et høitidesligt
Løvte,
Ja forsikre ved Troe og ved Love, ved Liv og
ved Død, at
Aldrig en Tøddel røbe, derpaa sik hun Alting
at vide.
Ligesaa lidt, som nu huin, har min Hustrue agtet
sit Løvte;
Thi saasnart hun mig saae, fortalte hun alt hvad
hun vidste;
Gav et Deviis mig desuden, hvoraf jeg saae det
var Sandhed

Lettelig strax; dog gjorde fun det min Urolighed
større.

Padderne randt mig i Hu, der quækked og quækked
saa lang Tid,

Indtil endelig da deres Rost af Jupiter hørtes.

Konge forlangte de sig, som funde dem twingende tæmme,

Efter at længe nok alt deres Liv var svundet i Frihed,

See! da bønhørte dem Guden, han sendte dem Storken, som altid

Grunt dem forfolger og hader og øngster fra Morgen til Aften;

Uden al Maade behandler han dem, Nu klage de Daarer;

Men for silde, disvær! thi grum dem Kongen betvinger.

Neineke talde med lydelig Rost for den hele
Forsamling.

Alle Dydrene vel fornumme hans Ord, og han vedblev:

See! saaledes jeg frygted for Alle. Saadan var det blevet.

Herre! Jeg sørged for Eder og haabed en bedre
Belønning.

Bjørnens Rænker mig er bekjendt, hans skumlende
Væsen;

Mangen Misgierning om ham har jeg hørt; jeg
frygted det Værste.

Blev han Herre, saa var med os Alle det ude paa
eengang.

Edel af Bryd er vor Konning og han er mægtig
og naadig!

Tænkte jeg ved mig selv; det var et sorgeligt
Skifte,

Saadan en skuntet Bjørn, en uvirk som, Klods at
ophøie.

Flera Uger jeg grubled og sagte Tinget at
hindre.

Frem for Alting begreb jeg, saalænge min
Fader var endnu
Eier af Skatten, saalænge blev sikret ham Man-
ge forbundne.

Vistnok Spillet han vandt, og vi? vi misted vor
Konning.

Nu gif dersor min Omsorg kun ud paa Stedet at
finde,

Hvor sig Skatten befandt, at den hemmelig bort
kunde bringes.

Drog min Fader i Marken, den gamle, listige,
gik han

Nat eller Dag til Skogs, i Frostveir eller i
Hede,

Regn eller Tørke, vips var jeg strax i Hælene
paa ham.

Eengang i Skul jeg laae paa Jorden og
grunded bekymret

Hvordan jeg skulde Skatten dog faae, som saa
meget var omtalt?

See, da blev jeg min Fader vaer, han kom af en
Nidse,

Mellem Steendyssen ud han krobb og steg af det
Dybe.

Stille holdt jeg mig brat og skuult; han troede
sig ene,

Skelede rundt omkring, og da slet ingen rundt
han blev vaer nu,

Fjern eller nær, begyndte hans Leeg, I skal den
erfare.

Atter tilstopped han Hullet med Sand, og vidste
behændig

Stedet at jevne glat, som den øvrige Jord. Og
vist Ingen

Kunde det kiende, som ei havde seet det. Forend
han bortgik

Bidste han Stedet med List, hvor nys han
selv har staet,

Over og over i Hast med sin Hale hurtig at
glatte,

Sporet udslættet han reent med sin Mund; det
lærte jeg flægtig

Den Dag første Gang i mit Liv af min listige
Fader,

Som var i alle Nænker og Kneb bevandret og
øvet.

Derpaa iled han bort til sin Dont. Da faldt det
mig ind om

Ei den herlige Skat skulde der i Nørheden
være?

Hurtig jeg skyndte mig frem og til Værks gif.
Ridsen med Lethed

Atter jeg aabnet sik i fort Tid, med mine
Poter,

Krobs begierlig derind — da fandt jeg kostbare
Sager,

Fineste Sølv i Mængde! det rødeste Guld! Ja
i Sandhed!

Selv ei den Eldste her har saameget seet sammen paa eet Sted.

Og jeg bemægted' mig det med min Viv; vi bare til sammen

Paa det, Mætter og Dage, der seiled os Karrer og Vogne.

Megen Meie det kosted os hver og megen Bekymring.

Trolig True Ermelin hialp; saaledes vi havde til sidst bragt

Alt vort Liggendesæ til et Sted, som syntes os mere

Mageligt, mere sikkert. Imidlertid holdt sig min Fader

Daglig blandt dem, som vilde vor gode Konning forraade.

Hvad de besluttet, det skal I nu høre med Undren og gyse.

Bruun og Isegrim sendte paa Stand i mange Provindser

Aabne Breve, for flux at bringe Soldater til sammen.

Ile de skulde, saa vilde dem Bruun i Dienesten tage,

Ta mistundelig selv han forud dem vilde
betale.

Gaaledes giennemstrøg nu min Fader Landet med
Brevet,

Vis paa sin Skat, thi den han troede sikkert
forbergen.

Men nu var det alt skeet. Han havde med Fræn-
der og Venner

Ikke med al sin Flid tilbage fundet en Pen-
ning.

Ingen Møie var nu ham for stor. Saadan
han behænde

Om var streifet fra Elven til Ottesund, runde
giennem Jylland;

Mange Soldater han fandt, og mange gik frivillig
til ham.

Kraftigt Eftertryk skulde nu Guldet paa Ordene
sætte.

Endelig Sommeren kom i Landet; og til sine
Venner

Vendte min Fader tilbage. Da havde han fuldstop
at tale

Om sin Modgang og Nød, hvordan han sørdeles i
Holsteen

Nær havde mistet sit Liv for de sterke Dorge,
 hvor daglig
Jæger og Hest og Hund ham fortvivlet heftig for-
 fulgte,
Saa at med Nød og med Nap, han slap derfra
 med et heelt Skind.

Freidig viste derpaa han de fire Forrædere
 Listen
Paa de stridbare Mænd, som ved Guld var vundet
 og Lovter.
Bruun var Budskabet kiert, og de Fem nu løste
 tilsammen,
Og det heed: Tolv hundred af Isegrims dristige
 Frænder
Kom med opspærrede Flab og med Skarptilspidsede
 Tænder:
Desuden vilde hver Bjørn og hver Kat i Landet
 staae Bruun bie.
Hver en Vielfras og Græpling drog og fra Slesvig
 og Holsteen;
Dog med een Betingelse fun de loved at
 komme:
Lønningen skulde dem gives en Maaned forud,
 hvorimod de

Lovede færdig at staae ved det første Bud, der blev
giort dem.

Gud være lovet, jeg sik dem Planen listig for-
hindret!

Thi da nu Alt var i stand, da iled hurtig
min Fader

Hen over Marken og vilde sin Skat nu atter be-
tragte.

Da brød Sorgen først ud; da grov han og krad-
sed og søgte;

Men jo længer han grov desmindre fandt han.
Forgieves

Var hans Arbeid og var hans Fortvivlelse medens
han ledte.

Skatten var borte reent; han fandt selv ikke det
Mindste.

Og af Skam og af Harm — (o hvor quæler mig
bitter Erindring,

Dag og Nat) — gif min Fader hen ud og hængte
sig op selv.

Alt dette har jeg nu giort, for den slemme
Daad at forhindre.

Ilde jeg bøder derfor; men dog det skal mig ei
græmme.

Ha, men Isegrim sidder med Bruun, den graa-
dige, høiest

Nu i Konningens Raad! og Reineke derimod?

Ha Du

Arme Mand! Din Tak er af anden Art. Og
Du gav dog

Hen Din egen Fader for Kongen at redde. Hvor
har I,

Herre! da fleer af dem, som for Eders Liv
gaaer i Døden? —

Midlertid havde til Skatten at faae sterkstis-
gende Higen

Kongen og Dronningen følt; de treen affides og
faldte

Reineke did for at tale med ham i Genrum og
sagde:

Siger os slux hvor haver I Skatten? det vilde vi
vide!

Då var Reinekes Giensvar: Af Gud! hvad kunde
det hielpe

Skatten at vise den Konge, som mig saa grusomt
fordømmer?

Vedre troer I jo dog mine Fiender, skint Mar-
dere, Tyve,
Som Eder sylder med Logn, for Livet af mig
kun at liste.

Nei, brød Dronningen skyndeligt ud, saa skal
det ei blive!
Leve lader min Huusbond Her vist, og glemmer
det Skeete.
Mandig han trænger sig, vredes ei meer; men i
Fremtiden maae I
Handle med mere Forstand, og Troestab vise Her
Konge.

Reineke svared: Min naadigste Frue, for-
maner da Kongen,
At han i Eders Nærvoerelse lover mig Mildhed og
Naade;
At paa min Last og Forbrydelse, som paa de
Rænker og Puds jeg
Ham, disværre! har spillet, vil aldrig i Fremtiden
tænke.
Hvis det skeer, da besidder vist ingen Konning i
vor Tid

Selig en Rigdom, som nu han erhverver sig blot
ved min Troskab.

Stor er Skatten; jeg viser ham Stedet. Hän
skal sig forundre.

Troer ham ei! brod Konningen ud; men
gelder om StieLEN
Talen, om Logn, Røverie, da er han sikkerlig
sanddrue.

Thi en sterkere Logner er vist ei seet end i
Verden.

Da var Dronningens Svar: Hans Idret
sandelig hidtil
Har kun forskaffet ham siden Troe. Men, Herre!
betænker
Hvordan sin Onkel Grævlingen, hvordan sin kiod-
lige Fader,
Denne Gang tugtet han har og deres Forbrydeller
fundgiort!
Havde han villet, han kunde jo skaanet dem,
Eventyr digtet
Let om de andre Dyr; saa daarligt vist ei han
har loiet.

Mener I det? blev Konningen ved, og
troer I for Alvor,
At det vort Bedste blier, at ei snart langt stem-
mere Vænheld
Følgen vorder deraf; saa vil jeg det giøre, saa
vil jeg
Tage Neinekes Skyld paa mig og hans mislige
Sag med.
Eengang endnu vil jeg troe, for sidste Gang,
maa han vide!
Thi ved min Krone jeg sværger ham høit, saafremt
han fremdeles
Synder og lyver, da skal det ham sikkert evig
fortryde.
Alle, som var ham beslagtet, selv i det tiende Led
blot,
Hvo det end var, skulde staae til Giengield,
aldrig undgaae mig,
Skulde styrtes i Skam og Fordærv og stemme
Processer.

Som da nu Neineke saae hvor hurtig Kon-
ningens Tanker
Vendte sig, sik han Mod og sagde: Min naa-
digste Herre!

Skulde saa daarligt jeg handle, for Eder digte,
da dog I
Kan om en foie Tid faae den pure Sandhed at
vиде?

See, da fæstede Konningen Troe til hans
Ord og tilgav ham
Forst hans Faders Forbrydelses, dernæst egen Mis-
gierning.
Over al Maade da var hans Fryd, i en lykkelig
Time
Var han undgaaet Fiendernes Magt og den truende
Skæbne.

Ædle Konning! min naadigste Drot! be-
gyndte han derfor,
Gud giengielde Her Alt, med Eders livsalige
Dronning,
Alt hvad Godt I har viist mig Uværdige rørt skal
jeg mindes.
Og for bestandig mig vise taknemmelig, trofast til
Giengield
Sværger jeg: Ingen der lever i noget Land eller
Nige

Som jeg under min Skat, saa godt som Eder.
Hvor megen

Naade har I ei viist mig? Med Glæde derfor
jeg giver

Eder Kong Emmeriks Skat tilbage, som han
den har eiet.

Hvor den forvares, det siger jeg nu og taler i
Sandhed:

Hører! I Skaane man finder en lyngfuld Hede
mod Østen,

Der staer en eneste Bust, som Barnehylde kaldes;
(Mærk vel til!)

Og desuden en Brond, hedder Bogore, seer I!
(Forstaae mig

Næt!) Ei langt fra hinanden. Der kommer i
Egnen, paa den Kant,

Hverken Mænd eller Vib, i Aar eller Dag. Der
allene

Bugger Uglen og Uglebonden. Der glemte jeg
Skatten.

Bogore Stedet er nævnt, for Alting glemmer ei
Navnet!

Vandrer selver derhen med Eders Gemal; thi vist
Ingen

Er tilforladelig nok, for did at sendes, som Bud-
skab.

I risikerte for meget jeg tor, ei give det Raad
Jor.

Selv maa I vandre derhen. Naar Bogore nu
I er kommen
Heelt forbi, da seer I to unge Birker. Den
ene
Stander ei langt fra Bronden; saa gaaer kun,
naadigste Konning!

Lige paa Birkerne los, thi der ligger Skatten
begravet.

Kradser og graver kun til; først finder I Mos
kun ved Noden,
Derpaa stuer I brat de allerfortræligste Smyk-
ker,

Gyldne, sionne, med Sindrighed giort, og
Emmeriks Krone.

Havde sin Villie Bruun faaet frem, var den baas-
ret af ham nu.

Mange Zirater I stuer paa den og rige Kar-
bunkler,

Gyldent Kunstværk! man gør det ei meer! Hvo
kan det betale?

Seer I den samlede Skat, o min naadigste Kon-
ning! paa eengang,

Ja jeg vædder derpaa, vil I mindes Kæven med
Blidhed.

Verlige Neineke Fos! vil I sige, Du, som saa
sindrigt
Her under Mossen har Skatten giemt, o maatte
det altid
Hvor Du end er gaae Dig vel. Saa talde
Hykleren listig.

Og Konning Nobel blev ved: I maae nød-
vendig mig følge,
Calmar nævnt jeg har hørt, København og Lybek
og Hamborg,
Selve Paris; men Barnehyl aldrig endnu i min
Livstid;
Rigesaalidt Bogøre; jeg skulde næsten bes-
frygte,
At Du atter igien vil en Løgn paa Ermet mig
binde.

Neineke glædte det ei at høre den tvivlsomme
Tale,
Herre, han raabte, men har jeg da viist Der
saa langt hen at søge?
Er det ved Jordans Flod? Min Gud, hvor kan
I dog tvivle?

Tat herved i Skoven, saa sagde jeg, finder J
Alting.

Spørg kun det mindste Barn, det skal sande strax
med mit Udsagn.

Bogtre! Barnehyl! siger jeg, saaledes er deres
Navne.

Derpaa kaldte han Lampe frem, men han skielved
og bæved,

Reineke raabte: Saa kom kun modig, thi Kon-
gen forslanger,

At J skal, ved den Huldstab og Troe som J nye-
lig har svoret,

Sandhed tale. Velan! Siig frem da, dersom
J veed det,

Lader os høre hvor Barnehyl ligger og Bogtre!
Skynd Jer!

Lampe sagde: Det kan jeg perfect fortælle:
Paa Heden

Bogtre stander, nær ved Barnehyl. Barnehyl fal-
der

Folk den Duse, hvor Simon den Krumme længe
sig opholdt,

Falste Myster at slae, med sine forvovene
Svende.

Meget jeg udstaet har af Frost og af Hunger paa
det Sted.

Maar jeg fra Hunden Ryn did flyed med Angest
og Fare.

Reineke sagde derpaa: Nu kan I atter til-
bage

Mellem de Andre træde: thi Kongen har hørt det
Fornødne,

Da brød Konningen ud: Undskylder mig Ven, at
jeg tvivled

Noget for hastig, om og Eders Ord var virkelig
Sandhed.

Men vær snar! Og skynder Her mig til Steder
at bringe.

Reineke sagde: Hvor var jeg lykselig isald
jeg i Dag nu
Kunde med Konningen gaae og seile med hannem
til Skaane.

Af! men I vilde forsynde Her, Herre! Thi
skont jeg mig skammer
Maa det herud, hvor gierne jeg end med Sagen
taug stille.

Isegrim lod for nogen Tid siden til Munk sig
indvie,

Ikke for Herren i Himmel, men Maren i Bugen,
at tine.

Nad fast Klosteret op, han sik sex Portioner at
spise.

Altig forslag kun lidt, han beklaged stedse sin
Hunger,

Endelig rørte det mig, da jeg saae ham affældig og
syg fast

Hialp ham troelig derfra, han er min nærmeste
Frænde.

Vred og opbragt herover har Paven nu deraf mig
bandsat.

Og jeg besluttet flux med Eders Siden og
Billie

Fromt at redde min Siel, og i Morgen naae
Dagningen frembrød

Lige til Rom som Pilgrim gaae, for Aflad at
fange,

Og derfra over Havet, saaledes troede jeg Syn-
den

Skulde tilgives mig, at jeg reen kunde vende
tilbage,

Tor med Acre ved Siden af Eder at gaae. Men
hvis nu det

Skedte, sagde vist hver: Hvad? Holder nu
Kongen Gemeenskab

Ater med Neineke Gos som var nys fördömt jo
til döde?

Og han oven i Kisbet af Paven myelig er bandsat?

Maadige Drot! S indseer selv det laer sig ei
giore.

Riktig! blev Konningen ved, men hvor
funde jeg vide det forud?

Er Du bandsat? Ja saa kan Dit Folge jeg være
bekiendt ei,

Lampe kan følge mig, eller en Anden did da til
Brønden.

Men, at Du Neineke søger Dig atter af Vand-
den at løse,

Finder jeg myttigt og godt. Jeg giver Dig naa-
delig Orlov

Tidlig i Morgen at gaae. Jeg vil ei hindre Din
Valsart.

Thi det lader mig til, S vil vende Jer om til
det Gode,

Gud velsigne Jert Forsæt og give Jer Lykke paa
Reisen.

Siette Sang.

Gaaledes atter nu Neineke vandt sig Konningens
Maade.

Og paa det høiested Sted paa Tinget Konningen
opsteg;

Talde fra hien Steen og bad de forsamlede
Dyr, at

Tie stil; efter Rang og Stand de i Græsset sig
skulde

Satte; men Neineke stod heel stolt ved Dronningens
Side

Og med sindrig Forstand begynde nu Kongen
at tale:

Tier og hører min Ros, I Dyr og flyvende
Fugle,

Hører mig Fattig og Riig, de Smæle saavel som
de Store.

Mine Baroner og I mine trofaste Kemper og
Hirdmænd !

Reineke stander her i min Magt, man vilde for
fort Tid
Have ham hængt, men han har opdaget saameget
ved Høfset
At jeg troer ham igien, og den forrige Maade
ham skienkes
Atter tilbage. Da selv Eders Dronning, min
elskede Hustrue
Meget har for ham bedet; thi er jeg blevet ham
gunstig,
Har jeg tilgivet ham Alt, og Liv og Hæder og
Godser
Skienket tilbage. Fra denne Stund min Fred
ham beskytter.
Derfor byder jeg nu Enhver ved Liv og ved Blod,
at
Han sig Reineke viser ørbodig, med Born og med
Hustrue,
Hvor S, saa Nat eller Dag, dem end i Frem-
tiden treffer.
Bidere agter jeg ei om Reineke Klager at
høre;
Haver han ilde giort, er det skeet alt, og jeg
med Visched
Ved han vil bedre sig. Thi alt i Morgen med
Dagen

Gaaer han med Stav og ned Mandsel til Rom,
som en angrende Pilgrim,
Derfra seiler han hen over Havet, og kommer
igien ei,
Forend han Aflad har faaet for sine blodige Syns-
der.

Harmfuld vendte sig slup til Bruun og Ise-
grim Hinze
Ha nu er Arbeid og Alting tabt! udskreg han;
O god jeg!
Langt var borte herfra. Er først Neineke kom-
men i Maade
Bruger han hver en Kunst, for os alle tre at for-
dærve,
Alt jeg et Die har mist, men det bliver vist nep-
pelig served.

Gode Maad er dyre, vedblev den Brune,
det seer jeg.
Isegrim sagde: Den Ting er saare sæssom. Vi
strax vil
Frem for Konningen gaae. Fortrydelsig treen han
med Bisørnen

Flur for Kongen og Drenningen hen; de talde
tilsammen
Meget mod Reineke, talde med Kraft. Da svæ
rede Kongen:
Har I ei hørt det, at jeg har huld ham stienket
min Maade?
Bredt var Konningens Ord og paa staende God
han dem hegge
Grike lod flur og binde med Baand. Han mind
tes de Ord som
Reineke hos havde talt om Sammensværgelsen,
nyelig.

Saaledes altsaa nu forandrede Reinekes Sag
sig
Plat aldeles. Han gjorde sig reen og alle hans
Tiender
Bleve til Skamme; listig han vidste det saadart
at vende
At der af Bisornens Skind blev grumt af Nyggen
en Lap flaet
En God langt, een bred, at veraf til Neisen
en Nandsel
Kunde syes, Saaledes, som Piligrim, sidet
ham mangled.

Dronningen derimod bad han, at skaffe sig Skoe,
og han sagde:

Gengang har I for alle, min naadige Dronning!
erklært mig

Før Eders Pilgrim; vel! saa maa I giøre mit
Udstyr.

Fire dygtige Skoe har Isegrim, er det ei bil-
ligt,

At han det ene Par mig overlader til Rei-
sen?

Skaf mig dem, naadige Frue, ved Kongen min
naadigste Herre,

Ogsaa Frue Gieremund vel, kan et Par undvære;
som Huusfrue,

Har hun jo uden for Huset dog egentlig intet at
giøre.

Denne Fordring sandt Dronningen ganske
forstandig. I Sandhed

Sagde hun naadig, et Par kan de høre heel bil-
ligt undvære.

Reineke takkede derpaa med et glædeligt Buk og han
sagde:

Har jeg mig først fire dygtige Skoe, da skynder
jeg slux mig.

Akt det Gode, hvad da jeg nu som Pilgrim
virker,
Haver I Deel med i, I saavel som min naadig-
ste Konge.
Altid er vi forpligtet at bede for dem, paa vor
Valfart,
Som have Gudt os viist. O Gud lonne Jer hift
Eders Milhed!

Paa de forreste Fodder nu misted Herr Ise-
grim altsaa
Sine Skoe til Anklerne brat, saalidet som han
blev
Derpaa Frue Giercund sagt, hun maatte de
bageste miste.

Saadan misted de begge med Hud og Haar
deres Fodtsi
Laae tilsammen elendig med Bruun og ventede
Doden.
Hykleren derimod nu havde faaet sig Skoe og en
Randsel.
Frem han treen og spottet endnu fremdeles Uvin-
den.

Sagde: Min kiere, Bedste! see kun hver zirs
ligt og smukt mig
Passer her Eders Skoe, Jeg haaber I vist dem
vil savne.

Megen Flid har I Eder giort, for mig plat at
fordærve,

Men jeg har været flittig igien. Det gif, som
I nu seer!

Har I paa min Bekostning havt Fryd, saa kom
mer nu atter

Eengang Naden til mig. Saadan man i Verden
maa snoe sig.

Naar jeg nu reiser, saa kan jeg mig daglig taknem-
lig erindre

Grant min elstede Slægt, som mig afstod selv
deres Fodtoi.

Og det skal ikke fortryde Jer! Hvad jeg fortiener
i Aflad

Deler vi; hjsset i Rom jeg henter den, og over
Havet.

Men True Gieremund laae i store Smertter.
Hun kunde

Fast ei tale, dog greb hun sig an, og sukked og
sagde:

Før at tugte vor Synd, fader Himlen alt Eder
lykkes.

Isegrim derimod laae, han taug en Duet med den
Brune.

Hver var uselig nok, og bunden, og smertelig
saaret

Spottet af Fienden til. Nu feiled kun Bildkats-
ten Hinke,

Klæge Høns ham at vise nu ogsaa Neincke
Afsled.

Auden Dagen derpaa lod den Hybler blanke
med Flid nu

Pent sine Skoe som, ak! hans Slægtinge grumt
havde mistet

Glyndte sig derpaa endnu engang Kongen at see,
og han sagde;

Eders Tiener er rede den hellige Bei at be-
træde.

Byder i Maade nu flux Eders Præst, at fierligt
han skienker

Mig sin Besignelse, fro vil med Tillid Afsled jeg
tage

Naar først min Udgang og Indgang er signet.
Saa talede Skalken.

Kongen hadde da Vædderen just som Kaplan ved
sit Høf nu,
Alle geistlige Ting han forretted, og Kongen ham
brugte
Med som Skriver, han hedde Bellyn. Da lod
han ham kalde
Sagde: Skynder Her! Læser i Hast nogle hellige
Ord mig
Over Reineke her; for ham at velsigne paa Rei-
sen,
Som ham nu forestaaer, til Rom, og hist over
Havet.
Bindet ham Randselen om og giver ham Staven i
Hænde.
Da gienhvared Bellyn: Herr Konge, jeg troer dog
J ved vel,
At ei Reineke løst er end af den Band, han er
sat i.
Silde vilde det dersor mig gaae, saastemt som
min Bislop
Til det at vide; han Magt besidder strænge mig
at straffe.
Ellers forresten jeg intet mod Reineke har i mit
Hierte.
Kunde man sevne den Sag, sif jeg dersor intet
at høre,

Af min Biskop Herr Udengrund, heller intet af
Provsten
Øslefund, sikket ei et Nys derom ei heller Dechan-
ten
Rapiomus, saa signed' jeg ham saa meget I
vilde.

Da led Konningens Ord: Hvortil den Glad-
dren og Væven?
Ord har I nok af, men lidt af Mening fun-
stikker derunder.
Om I mod Neineke noget og om I har intet I
Hiertet,
Spørger jeg Tanden ei om. Hvad kommer mig
Domkirkens Bispe ved?
Neineke gibr en Balsart til Nom, vil I hindre
ham Passen?
Engstlig kløede Bellyn sig bag Dret, han freng-
ted sig saare
For sin Beherskers Harm, og begyndte paa Timen
af Bogen
Nu at læse med Hast for sin Pilgrim, som lidet
det brød fun.
Alt hvad det kunde det hialp, som man da sag-
tens kan tenke.

Nu var Velsignelsen læst, da blev ham hø^t
tidelig givet
Randsel og Stav, saadan var han færdig, og
loj med sin Valsat.
Falste Taarer løb Skielmen af Kinderne ned og
besugted
Skiegget ham, ligerviis som han folte den bittere
ste Anger.
Rigt nok smerted det ham i Sandhed, at ei han
dem Alle
Havde bragt i Fordær, at kun Tre han havde
bestemmet.
Dog han stod og bad at de skulle tilsammen smukt
Alle
Bedre for ham, saa gøt som de kunde. Derpaa
blev Anstalt
Hurtig til Neisen giort, han var skyldig og
maatte sig frygte.
Reineke! Kongen sagde: Hvi skynder I Eder
saar saare?
Hvor noget Godt vil giøre bor aldrig toye! gien:
svarede
Reineke slur, jeg beder om Orlov. Nu er den
rette
Tidne kommen, min naadigste Drot! Nu lader
mig vandre!

Haver da Orlov, blev Konningen ved, derpaæ
han besaled
Samtlige Hoffets Herrer, den falske Pilgrim
ud at
Folge Noget paa Veien. Imidlertid haardelig
bunden
Pilegrim fangen laae med Brunn, i Jammer og
Smerte.

Saaledes havde da Reineke atter nu Konningens
Maade.
Fuldelig vundet igien, og med Ære gif han fra
Hoffet.
Lod som med Randsel og Stav han den hellige
Grav vilde soge,
Havde dog mere ei der end en Nyg i Lyset at
giøre.
Andet han bar i sit Skjold, nu var det da lykke-
des Næven
Selv paa Konningen fræk en Vornæse dristig at
sette,
Æ for et U ham at skrive. Nu nødtes alle hans
Fiender
Ham at følge, som gif, og med Ære hen at
ledsage.

Og han kunde sin Skalkhed ei dolge, sagde til
Afsted:
Sorger, naadige Herre! derfor at de toene
Forredre
Slipper fra Eder ei, holder fast dem sluttet i
Fengsel.
Blevne de frie, de begyndte vist atten en skamme-
lig Gierning,
Faren truer Tert Liv. Det mindes min naadig-
ste Konge!

Og sagledes han gif, med et front og blideligt
Masyn,
Med et ensoldigt Væsen, som om det skulde saa
være.
Derpaas Kongen tilbage begav sig, hen til sit Pal-
lads,
Fulgt af de samtlige Dyr, da først de efter Be-
faling
Havde Neineke fulgt et Stykke hen over
Beien.
Og den Skielni havde stilt sig saa ængstlig og sor-
rigfuld an, at
Mangen en godmodig Mand til Medlidenhed fast
blev bevæget.

Lampe, Haren, især var meget bekymret. Min
bedste
Lampe! sagde den Skielm, og skal vi da skilles
saa snart ad?
Havde vel J. og Bellyn ei Lyst end i Dag mig et
Stykke
Hen fremdeles af Veien at folge? Den største
Belgierning
Vises da sikkertlig mig med Eders ærede Sel-
skab,
Meget behageligt er Eders Folgeskab, J er ho-
nette
Folk, Enhver troer Got om Eder, det bragte
mig Ære.
Geistlige Mænd med hellige Sæder J er. J lever livagtig
Som jeg selv, da jeg var Eremit. J noies med
Urter,
Pleier med Lov og med Græs at stille Jer Hunger,
og spørger
Aldrig om Brød eller Kjød, eller andre velsyrtige
Netter.
Saaledes begge de Svage med Noes han kunde
bedaare.
Begge ginge de med til hans Bopal hen, og der
saae de

Malepartus, hans Borg, og til Vædderen Neineke talde:

Oliver herude Bellyn, og lad mine Urter og Græsset

Smage Her efter Behag, paa disse Bakker der voxer

Mange Urter og Nødder af sund og qvægende Belsmag.

Lampe jeg tager med mig, o beder ham at han min Hustrue

Fromt vil træste; hun er saa bedrøvet, og hører hun først at

Seg skal reise til Rom, som Pilgrim, vil hun fortvivle.

Taler med Sukker paa holdt Næven, for dem at bedrage.

Lampe nu ind han bragte da fandtes Ravinden, med Kummer

Liggende ved sine Børn, af store Sorger nedbriet.

Thi hun haabed ei længer, at Neineke skulde fra Høfset

Vende meer, da hun saae ham med Stav og med Nandsel at komme

Undersigt var hende det, og hun sagde: Neinhardt min Bedste!

Siger: Hvordan er det gaaet og hvad, som der
Eder er hændet.

Og han svarede: Alt dømt jeg var, og fangen
og bunden,

Men vor Konning var naadig, og han har atter
befriet mig,

Og jeg drog som Pilgrim bort; som Gudsler
tilbage

Pilegrim blev med Brunn. Desuden til Udsoneing
Kongen.

Lampe gav i min Magt, vi kan giøre med ham,
hvad vi lyster

Thi, som jeg Afsked tog fra Kongen, da talde
han saadan:

Lampe det var, som har Dig forraadt! Thi har
han i Sandhed

Haardt at straffes fortient, og skal aldrig giengielde
mig Alting.

Men forærdet fornram nu Lampe den truende
Tale.

Var forvirret og søgte sin Nedning og prøved at
undflye,

Brat da sperred ham Neineke Passen, den grus-
somme Morder

Greb om Hassen den Arme, der hvit og græsselfigt
skreg om

Hjælp. O hielper Hellyn! Det er ude! Thi
Piligrimsmanden
Dræber mig! Dog han skreg ei længe; thi Nei-
neke havde
Snart bidt ham Hassen itu; saadan modtog han
Venner og Giester,
Kom nu, raabte han, lader os spise, Haren
er feed nok
Og af en herlig Smag. Ved Gud det er første
Gang han gør
Nytte, den daarlige Giek, jeg har længe saa
havt ham det tiltækt,
Men nu er det forbi, nu kan Du kun klage For-
ræder!
Derpaa satte sig Mikkel til Bords med Børn og
med Hustrue,
Hurtig de Pelsen af Haren trak og spiste med
Glæde.
Kostelig smagte dem Stegen især Nævinden hun
raabte
Eengang efter den anden: O Kongen og Dron-
ningen leve!
Dem maa vi takke for Maden. O Gud i Himlen
dem lønne.
Med fun, sagde Neineke, frisk, for i Dag er
der nok jo

Alle vi mætte kan blive, jeg meer er findet af
hente.

Thi det sværger jeg, Alle de dog skal Gildet
betale

Som kommer Mikkel for nær, og fordrister sig
hannem at stade.

Da var True Ermelins Ord: Maa jeg spørge
hvordan I er bleven
Løs og ledig igien? Jeg behoved, var Neinekes
Giensvar,

Mange Timer, isald jeg fortælle skulde, hvor fint
jeg

Konningen omvendt har, og snildt bedraget hans
Dronning.

Sa jeg nægter det ei, kun saare tyndt er det
Vensteb

Mellem Kongen og mig, og vil ei holde sig
længe.

Naar han Sandheden faaer at vide, hvor vil
han sig harme!

Til han mig da i sin Vold, da hverken med Guld
eller Sølv jeg

Kunde mig redde, da vist han forfulgte mig, for
mig at fange.

Ingen Maade jeg har at vente, det veed jeg til-
visse,

Ei med Halsen jeg slipper derfra; thi maa vi os
redde!

Lader os flye til Schwaben. Der kiender os
Ingen, der lever

Vi efter Landsens Skif! O Himmel, Kone! der
findes

Herlige Fødemidler, og alt hvad Godt er i
Mængde.

Harer, Kaniner og Høns og Girs og Sukker og
Dadler.

Figen, Rosiner og alt Slags Fuglevildt, som I
kan tænke.

Og med Smør og med Egg der bager man Brø-
det i Landet.

Neent er Vandet og klart og Luften munter og
roelig.

Fiske der gives i Mængde, de kaldes Galliner,
og andre

Kalder man Villus og Gallus og Anas. Hvo
nævner dem alle?

Det er Fiske efter min Smag; der maa man ikke
bestandig

Dybt under Vandet dukke; dem aad jeg eadlig
dengang jeg
Leved som Eremit. Ja Kone! hvis ellers vi
eengang
Myde skal Fred, maa vi did, og I maa troelig
mig følge.

Thi forstaer mig kun ret. Kun denne
Gang Kongen mig atter
Slippe lod, fordi jeg har opdigtet følsomme
Sager.
Konning Emmeriks herlige Skat har jeg lovet at
føaffe.
Den beskrev jeg; den laae ved Bogore; komme
de did og
Euge, de finde med al deres Flid da ikke det
Mindste;
Kun forgives de vil i Jordens rage. Men seer
sig
Kongen saaledes bedraget, da vil han forfærdelig
harmes.
Thi hvilke Løgne der op maatte spindes, før gan-
se jeg slap ham,
Kan I vel tænke selv. Det var nær ved mit
Kragebeen, dengang.

Aldrig tilforn var jeg stædt i saa stor en Nød, og
saa bange.

Nei! til en saadan Fare jeg raaber vist aldrig
da capo!

Kort det maa gaae som det vil, der overtaler
mig Ingen.

Tiere til Hoffet at gaae, for atter i Konningens
Vold mig

Hen at give, den største Snildhed var denne
Gang nødig

Før af hans Kæser mig at snoe, og slippe derfra
med et heelt Skind.

Og Frue Ermelin sagde dertil: Åk hvor vil
det gaae dog!

Usle, fremmede Folk i hvert andet Land maa vi
blive.

Her derimod er alt efter Ønske. Hunsbond I
bliver

Før Eders Bønder! Og er det da saa aldeles
nødvendigt

Ud at vandre paa Eventyr? Reinhardt! een Fugl
i Haanden

Verd I er bedre dog vel end ti som kun flyver i
Lufsten.

Tever vi her ei sikkert nok? Hvor sterk er ei
Borgen?

Kongen kan længe nok hid med sin Krighær drage,
beleire

Kan han, og Veien spørre; vi har dog altid
saa mange

Sideporte, saa mangen en Løngang, at vi bes-
tandig

Ud kan slippe. Det veed J. Behovet jeg her
det at sige?

Os at faae i sin Magt, og som mindre Fanger
i Hænde,

Der hørte Meget til. Det sætter mig slet ingen
graae Haar.

Men at J over Havet har svoren daarsigt at
reise

Det bedrøver mig. Det nedbøier mig. Hvad
skulde det til?

Kiere Hustrue: Bedrøver Jer ei, gav Næven
til Giensvar,

Hører opmærksom nu med Flid mig: Bedre for-
svoren

End forloren! Det har en Viismand sagt i mit
Skrifte.

Lidet betyder en tvungen Ed. Den skal mig ei
hindre,
Meer end en Katterumpe; jeg mener Eden, for
staae mig!
Saadan som her I har sagt skal det vorde. Hjem-
me jeg bliver,
Lidet i Sandhed jeg har i Nom at bestille, sa
hvæs jeg
Ti Gange svoret havde, jeg kom til Jerusalem
ei for
Den Sags Skyld, jeg bliver hos Jer, med
mere Bequemhed.
Bedre jeg finder end her vist ei mit Ophold paa
Jorden.
Bil mig Kongen Fortræd berede, det maa jeg vel
vente,
Stærk og mægtig han er imod mig; dog kunde
det hændes
At jeg bedrog ham igien, og den brogede Kappe
med Bisælder
Ham over Ørerne drog. Ja hvæs jeg lever, da
skal han
Værre det faae end han troer. Det sværger jeg
ham ved min Ære.

Utaalmodig begyndte Bellyn nu at skænde
ved Doren.

Gaaer det da slet ingen Ende, Herr Lampe? Saa
kom! lad os gaae dog!

Reineke hørte det grant, gif ud og sagde: Min
Kiere!

Lampe beder sig undskyldt, han glæder sig meget
derinde

Med sin Frue Tante, han troer, I vil ei den
Fryd ham misunde.

Gaaer kun sagte foran. Thi hans Tante, Frue
Ermelin, ei ham

Slipper saa hurtig igien. I vil vist ei Glæden
forstyrre!

Da blev Vædderen ved: Jeg har hørt Eet
Strige, hvad var det?

Lampes Rost har jeg hørt. Han raabte: Bellyn!
Kom og hielp mig.

Har I giort ham Fortræd? Da svared hurtig den
flogge

Reineke: Hører mig ret. Jeg talde just om den
Balsart

Som jeg har svoren at giøre. Da blev min Hu-
sue fortvivlet,

Overfaldet hun blev af en dødelig Skæf, faldt i
Afmagt.

Lampe saae det og blev forskækket, og i sin For-
viring

Naabte han: Hielper Bellyn! Bellyn! o tøver
ei længe!

Min True Tante vil doe, kommer vist ei etter til
Live.

Saa meget veed jeg, giensvarede Bellyn, han kaldte
mig engstlig.

Ei et Haar paa hans Hoved er rørt! forsvor sig
den Falske.

Heller end Lampe jeg onsked mig selv noget Ondt
skulde hændes.

Hør nu, blev Neineke ved, i Gaar har Kongen
forlangt at,

Naar jeg kom hiem, da skulde jeg flux nogle
Breve ham sende,

Med mine Tanker og Naad, over temmelig vigtige
Sager.

Kiereste Fetter! o tager dem med; jeg har dem
just færdig.

Herlige Ting deri har jeg sagt, og raadt ham det
Bedste.

Lampe var ret usædvanlig munter, jeg hørte med
Glæde,

Han og hans Tante sig ganske Tildragelser atter
erindre.

Hvor de sladdred; blev aldrig træt. De aad og
de drukke;

Glædte sig med hinanden, imens jeg skrev mine
Breve.

Kiere Reinhardt! blev Vædderen ved, saa
maa I mig giemme
Brevene vel, thi jeg har som I veed, hverken
Hik eller Tasté,
Dersom jeg Seglet brak det vilde mig ilde
bekomme.

Reineke svared: Derfor er Maab. Jeg tænker
den Nandsel
Som jeg sik giort mig af Bisørnens Skind vil
passe sig hertil.

Der er Slid i den Nandsel, deri vil jeg Brevene
stikke.

Kongen, det veed jeg med Vished, vil Eder
sikkert belønne,
Modtaget blier I med Hæder, og hertelig velkom-
men Kongen.

Alt dette troede nu Vædder Bellyn, da styndte
den anden

Atter sig ind i sit Huus, greb Nandselen, putted
behænde
Lampes, den Myrdedes, Hoved deri og betænkte
sig derpaa
Hvordan den arme Bellyn han, ataabne den,
skulde forhindre.

Og han sagde, som ud han treeen: Hæng
Nandselen nu kun
Frisk om Halsen, min Fetter! og lad Eder ikke
forføre
Myssierrig ind i et Brev at see; thi Skade det
blev Jer!
Selve Nandselen aabner mig ei. En kunstelig
Knude
Knyttet jeg har; det pleier jeg altid i vigtige
Sager,
Mellem Kongen og mig; og dersom Kongen nu
finder
Knuden sædvanslig snoet, vil J Maade faae for
hans Dine,
Og en kostelig Skenk, som et tilforladeligt Bud-
skab.

Sa saasnart som I Kongen seer, og ønsker
at sætte
Eder i mere Anseelse, lader da snildt, som I
havde
Selv med Sindrighed Deel havt i disse Breve,
som om I
Havde Skriveren hiulpen; det bringer Jer Fors-
deel og Ere.
Og Bellyn blev hiertelig glad, og hopped fra
Gorden
Høit hvor han stod af Fryd, sprang frem og atter
tilbage.
Sagde: Neineke! Fætter og Herre! nu mærker
jeg at I
Elßer mig, hædre mig vil. Vist alle Herrer ved
Hoffet
Wil berømme mig, for at jeg havde saa herlige
Tanker,
At jeg saa zirlige Ord kunde sammenfoie. Thi
vist nok
Skriver jeg ikke, som I; men troe det skal de
dog alle.
Og kun Jer maae jeg takke dersor. O det var
til mit Bedste,
At jeg fulgte Jer hid. Nu, siig: Hvad me-
ner I ellers?

Gaaer ei Lampe med mig i Selskab atter
tilbage?

Nei! blev Reineke ved, den Skal, end
er det umueligt.

Gaae kun i Mag foran, han skal strax Eder folge
saasnart jeg

Først nogle Sager af Vigtighed har ham betroet
og befalet.

Gud være med Jer! sagde Bellyn, saa vil jeg
da vandre.

Og han ised aften, til Middag var han ved
Hoffet.

Da ham nu Konningen saae, med Nandselen
bundet paa Nyggen,
Sagde han: Siig mig Bellyn, hvor kommer I
fra, hvor forlod I
Reineke Fos. I bærer hans Nandsel? Hvad
skal det betyde?

Da gienstvared Bellyn: Han bad mig, naadigste
Konning!

Eder at bringe to Breve; tilsammen vi Sagen
har udtaenk

I Compagnie. De vigtigste Ting I finder
subtiligt
Udtænkt her; og jeg har givet mit Raad til det
Hele.

Her i Posen er alt; han har selv indflynet sin
Knude.

Da lod Konningen strax et Bud til Væveren
afgaae,

Som Notarius var og Kongens Skriver; hans
Navn var
Bommert. Det faldt ham til de vanskelige - vigtige
Breve

Op for Kongen at læse, thi mange Sprog han
var stiv i.

Ogsaa til Hinze blev sendt, han skulle være til-
stæde.

Da nu Bommert sikk Knuden med Hinze sin
Amanuensis
Opløst, see da! da frem han tog kun det
blodige Hoved
Med forsædlig Skræk og skreg: Det falder jeg
Breve!

Gelsoint nok! Hvo har skrevet dem? Silg, hvo
kan dem forklare?

Dette var Lampes Hoved, det vil vist alle
bevidne.

Da forfærdedes Kongen og Dronningen
moxen. Men Kongen
Gænkle sit Hoved og raabte: Ha Mikkel! havde
jeg her Dig!
Kronning og Dronningen begge bedrøved sig over
al Maade.
Reineke har mig bedraget! saa raabte Kongen:
O gud jeg
Albrig dog Lid havde sat til hans skændige Løgne.
Saa raabte
Han forvirret. Med ham forvirred sig alle de
Andre.

Da begyndte Cupartus, Kongens nærmeste
Frænde,
Sandelig! Et jeg begriber hvorfor I er saa
bedrøvet
Og med Eder vor Dronning. Forjager saadanne
Tanker.
Fatter Mod! Det ikkun geraader bor ellers til
Skade.

Er S ei Drot? Enhver maa jo adlyde Eders
Befaling.

Just for den Skyld, var Konningens Svar,
I maa Ier ei undre
Over at jeg er bedrovet. Jeg har disværre for-
seet mig.
Thi med affyelig List har Forræderen faaet mig
til at
Straffe de bedste Venner. Nu ligger stammelig
Skendet
Bjørnen og Isegrim med; Skulde det ei vore mit
Hierte?
Ere det bringer mig ei, at jeg de bedste
Baroner
Ved mit Hof har behandlet saa flot, og at jeg
den Løgner
Skientke saa megen Tillid og usorsigtig begik
mig.
Det var min Kones Skyld. Hun lod sig for-
hurtig bedaare.
Bad og flæbed for ham, o hvi yttred saa lidt jeg
fun Fasthed?
Nuelsen kommer for silde, hvort Raad nu kom-
mer forgieves.

Da giensvared Lupardus, Herr Konning!
hør min Begiering.

Sørger ei længer! hvad Ondt der er stæet, sig
lader erstatte.

Giver til Udsøning Bisørnen, Ulvinden og Ulven
Bellyn nu!

Thi for det samlede Folk har han fræk jo bekjendt
at han harde

Raadet til Lampes Død, det bør han tilbage
betale.

Siden vi vil med forenede Kræfter mod Reineke
løs gaae.

Har vi ham fangen kun først, er han hængt i en
Snub, som I indseer.

Kom han til Orde, saa sladdred han frie sig, og
hængtes ei dengang.

Men det veed jeg med Vished at hine sig lade
forsone.

Saadant Kongen med Glæde fornam, til
Lupardus han sagde:

Eders Raad har huet mig vel. Gaaer hurtig og
henter

Begge Baronerne hid, de skal atter med Hæder
og Ere

Hos mig i Raader sidde. Lad og de øvrige
Dyr nu
Hurtigen sammenkalde, som her har været ved
Høfset.
Alle skal brat erføre hvor skindig Næven har
Isiet,
Hvordan han slap og hvordan med Bellyn han
Lampe har myrdet.
Alle skal Ulven og Bisernen herefter ærbediget
Begegne
Og til Forsoning, jeg gør, som I raadte mig
Nylig, den Herre
Den Forrader Bellyn, dertil hans Frondstab for
Evig.

See da skyndte Lupardus sig flue, til begge
de Bundne,
Bruun han og Isegrim fandt. De blev løst af
Jernet; han sagde:
Hører quægende Trost af min Mund, jeg bringer
Jer Kongens
Faste Fred og betryggende Leide. Forstaer mig,
I Herrer!
Dersom Kongen har gjort Jer Fortræd, saa gjor
det ham selv ondt,

Lader han sige ved mig; han ønsker Jer begge
forsonet.

Til Forsoningen vil han Bellyn med sit samtlige
Slægtstab,

Sa med alle Forvandte til evig Lid Eder
afstaae.

Uden videre griber dem flux hvad enten i Skos
ven

Eller i Marken de gaae; de er Eder venligen
stienket.

Desuden har min naadigste Herre tilladt Eder,
at I

Neineke, som Jer forraadte, paa alle Maader
maa skade

Ham, hans Hustrue og Børn og alt hans nedrige
Frændstab

Maae I forfolge hvorhelst I end, træffer dem;
intet skal hindre.

Denne herlige Frihed, i Kongens Navn, jeg for-
kynder,

Han vil værne Jer Det og Enhver, som arver
hans Krone.

Altcaa forglemme I og hvad Ondt der Eder er
tilstødt.

Sværger ham Huldstab og Mandstab det kan med
Hæder I giøre.

Aldrig han skader Ser meer. Lyd mit Naad!
modtager hans Tilbud.

Saadan Forsoningen var; den maatte Væd-
deren flør nu
Med sit Hoved betale, nu alle hans Frænder og
Slægtstab
Bliver bestandig forfulgt af Isegrims mægtige
Stamme.
Saadan begyndte det evige Had. Nu indstyrter
Ulven
Uden Skam eller Bluse med Harm paa Lammet og
Faaret
Slæber dem bort; de troer at for dem er Retten
til Fordeel,
Intet de vredeligt skaane, de lade sig aldrig
forsone.
Men for Isegrims Skyld og Bruuns, lod Kon-
gen forlænge
Hoffet tolv Dage, dem til Ere, han ønsed at
vise
Offentlig hvor det ham vigtigt var dem ret at
forsone.

Syvende Sang.

Og nu saae man da Hoffet heel herligen holdt og
i Orden.

Mange Riddre kom did; med de samtlige Dyr,
sig forened

Brat utallige Fugle; de hædred alle til-
hobe

Bruun og Isegrim høit, saa de glemte den for-
rige Kummer.

Da fornsied sig festlig tilsammen det herligste Sels-
skab

Som man har seet; da klæng med Jubel Troms-
peter og Pauker;

Og med anstendig Maneer blev Hof-Dands lykkelig
opført.

Alt var i Overslod der hvad en Moders Siel vil
forlange.

Bud gif i Landet paa Bud, for at indbyde Gies-
ter; da hidkom

Dyr og Fugle paa Stand; afsted de skyndte sig
Parviis,

Reiste ved Dag og ved Nat og bestræbte sig hurtig
at ile.

Men paa Luur i sit Hjem saae Reineke Fos;
og han sik ei
Lyst til Høfset at gaae, den løgnagtige Pilgrim;
lidt kun
Der han sig vented af Tak. Men efter god,
gammel Vane
Atter sin Ondskab at vise, dertil havde Synderen
meer Lyst.
Og man hørte til Hove de allerkjønneste
Sange;
Fuldt op af Mad og af Drikke blev idelig Gies-
sierne tilbudt,
Og man skued Turnerings og Tvekamp. Hver sig
forenet
Havde med sine Bekjendte, da blev der danset
og svinget.
Og man hørte Pibernes Lyd og hørte Skals-
meier.
Venligt skuede Konningen ned giennem Sværmen
i Salen,
Ham behaged den muntre Larm; han saae det
med Glæde.

Otte Dage var nu forbi; sig Konningen
havde
Ned ved Tæsselet sat, med de fornemste bedste
Baroner,
Beg sin Hustrues Side. — Da fremtreeen blodig
Kaninen
Brat for Konningens Stol, og talde med sørge-
ligt Mismod:
Herre Konning! Og Alle tilsammen, o Himmel
forbarines!
Thi saa nedrig en Daad, og saa morderisk blodig
en Idræt,
Som mig Neineke nu har viist, har I sielden
fornummet.
Nyelig i Gaar jeg fandt ham sidde, det var
Klokken sex nok,
Tidlig, da gif jeg hen ad Veien forbi Malepar-
tus.
Og jeg tænkte min Gang at vandre med Fred,
Han var udkleadt
Som en Pelegrims-Mand, havde sat sig uden
for Porten,
For at læse sin Morgenbøn (lod det). Jeg nu
behænde
Vilde vandre min Vei forbi, hid til Eders Konges
Gaard.

Som han mig saae, stod han op paa Stand og
gik mig imøde,
Og jeg formoded han vilde mig hilse, da greb han
mig hurtig
Myrderlig fast med sin Kloe, han slog mig væl-
dig bag Dret,
Kloen følte jeg dybt, jeg troede mit Hoved at
miste;
Thi den er lang og skarp, han trykte mig neder
til Jorden.
Heldigiis løs dog jeg kom, I veed jeg hurtig
kan rende,
Flux jeg slap, da knurred han vredt og svor mig
at finde.
Men jeg taug og skyndte mig bort; disværre
beholdt han
Dog mit Dre; det ene; jeg kommer med blgs-
dende Hoved.
Mange Huller jeg bar derfra, I kan sagtens
begribe
Hvor hæstialst han slog, jeg var nær bleven lig-
gende ved det.
Hvo vil reise, hvo vil til Eders Gaard sig
begive,
Maaer denne Røver paa Veien har lagt sig og mis-
handlet Alle.

Og han var neppe færdig, da kom den snæf-
somme Krage,
Mærkevel, sagde: Min verdigste Drot! og
naadigste Konge,
Sørgelig er den Saga, som her jeg bringer; jeg
knap kan
Tale for Sæmmer og Angst, jeg frygter mit Hierte
vil briste;
Slig en græsselfig Ting er i Dag mig hændet,
jeg Arme!
Skarpenæb, Hustruen min og jeg, vi ginge
til sammen
Tidlig i Morges, og Reineke laae som en Død-
ning paa Heden;
Dinene stod som fordreied' i Hovedet, Tungen
udhang ham
Langt af den aabne Mund, da begyndte jeg angst
og bange
Hoit at krigs, men han laae stil, jeg beklaged
ham, raabte:
Vee! o vee mig! Af! Af! og gientog hyp-
pigt min Klage:
Af han er død, hvor gisr det mig ondt! hvor
er jeg bekymret!
Og min Hustrue bedrøved sig med, vi jamred os
begge.

Bugen besølte jeg ham og hans Hoved; sig nærmest
min Hustrue

Hen til hans Hage, for der at erfare med Glid om
hans Aande

Ei end vidned om Liv; men kun hun lytted for
gieves.

Begge havde vi fooret derpaa. Men nu kommer
Humlen!

Da hun nu i sin Sorg umistænklig nærmest
sig Skielmens

Mund med sin Snabel, fik henvyddet sit Snit
den Forræder!

Snapped vredeligt til, og rev hende Ho'det fra
Hassen.

Hvor bestyrket jeg blev, vil jeg tie med. Vee
mig! O vee mig!

Skres jeg; da fik sprang han op, vilde mig til
Livs, thi han snapped
Efter mig med; da sammen jeg foer og skyndte
paa Flugt mig.

Havde jeg været ei stet saa rast, han havde
tilvisse

Fast mig holdt; Kun med Mod jeg slap af Mors
berens Hænder.

Op i et Træ jeg mig svang. O gib mit elendige
Liv var
Aldrig reddet; jeg saae min Viv i Gaddelens
Rovklo.

Af! den Elstværdige snart han opspist havde; ja
lod til
Endnu, lusten og hungrig, heel fleer at kunne
fortære.

Ei et eneste Been, ei en Brust lod han blive
tilbage.

Saadan en Jammer nu maatte jeg see; han skyndte
derfra sig.

Men jeg maatte, jeg flei med et høistbedrøveligt
Hierte

Hen til Stedet. Da fandt jeg med Blod to
klæbrede Fiere,

Af min Hustrue. Dem bringer jeg hid, Devils
for hans Udaad.

Af! forbarmes min naadigste Herre! hvis atter
J staante

Denne slemme Forbryder, hvis end med Hævnen
J tsoed,

Blev der ei Eftertryk sat nu paa Eders Fred,
Eders Leide.

Meget blev salt vist derom, som lidt kun vilde
glæde,

Thi man siger: Den er Forbryder, som mægter
at straffe,

Og som straffer dog el. Da vil Enhver være
Herre!

Eders Værdighed gif det for nær, det bør I
betænke.

Saaledes havde nu Hoffet fornummet Kani-
nens og Kragens
Billige Klager. Da brød Konning Nobel ud i
sin Brede.

Nu! saa være det svoren ved Troe, ved min
Kongelig' Ere.

Dette Midingsværk straffer jeg haardt, man skal
det erindre!

Haane mit Bud, min Leide? Det vil jeg ved
Himlen ei taale,

Altfor hurtig jeg troede den Skielm og bort lod
ham slippe

Gav ham selver et Udstyr, saae ham at sige som
Pilgrim

Sit Farvel, som gif hen til Rom. Hvad har
ei den Løgner

Bildt os Altsammen ind. Hvor let han kunde
min Hustrues

Torbon stæffe sig; han har Skylden, men borte
nu er han.

Dog, jeg vil ei nævne den Sibste, som hardt
det fortrød at

Høre paa Qvinde-Naad. Og lader fremdeles vi
altid

Denne Niding ustraffet hengaae, da maa vi os
famme.

Altid var han en Skalk og vil blive det. Naader
tilsammen

Nu, mine Mænd! hvordan vi ham griben skal
og fordomme.

Tage vi Sagen alvorlig, da maa den os lykkes i
Sandhed.

Isegrim hørte med Bruun tilfreds paa Kon-
ningens Tale,

Hævnede vorde vi dog tilsidst! saa tænkte de
begge,

Men de dristed sig ei til at tale, de mørked, at
Kengen

Oprørt var i sit Sind og forbittret, over al
Maade.

See! da sagde Fyrskinden omsider: I skulde saa
stærkt ei

Bredes min naadige Herre! saa let ei sværge,
der ved kun
Eders Anseelse lidet og Eders Tales Betyd-
ning.

Thi for Dagen vi seer endnu ei Sandheden frem-
bragt.

Skal den Forklagede høres ei med? Og var han
tilstæde,

Vilde vist Mangen forstummes, som nu mod
Reineke taler.

Begge Parter bør høres bestandig, thi mangen
Forvoven

Klager kun, for at skule sin Skyld. For klog og
forstandig

Holdt jeg Reineke, meente det godt, og havde
bestandig

Eders Bedste for Mine, skont dertil Sagen ei
udfaldt.

Thi hans Naad er godt at følge, skont sikkert
hans Vandet

Megen Daddel fortiner. Desuden maa man
betænke

Alle hans store Forbindelser. Sagen blier derfor
ei hedre

Bed Overilesse, veed I! og hvad der end falder
her ind, det

Setter igienem I flux som Alles Behersker og
Herre.

Og Lupardus blev ved: I hører, min
Herre! saa mange,
Hører nu ham da med, lad ham hid sig nærme;
hvad da I
Finder for godt, det fuldbringer strax. Saaledes
jeg mener
Alle Herrernes Mening er, og den ødle Fyrst-
indes.

Isegrim sagde derpaa: Enhver bør raade det
Bedste.

Herr Lupardus! hører mit Ord. Da var end
tilstede
Neineke selv, og gjorde sig reen for den dobbelte
Klage,
Var det alligevel dog en lettelig Sag at
bevise,
Han sit Liv har forbrudt. Men sille med Alt
vil jeg tie,
Til vi ham fast først har. Har I glemt hvem
fræk han har Kongen

Løjet om Skatten fuld? Den skulde ved Barnehyl
findes,

Tæt ved Bogore, ha! hvad hører jeg alt hvad
den Løgn var?

Hvor han bedraget har og skændet mig med den
Brune.

Men jeg sætter mit Liv derpaa: saaledes den
Løgner

Teer sig paa Heden: Nu streifer han om og rover
og myrder.

Tykkes nu Konningen vel herom, med sit Raad,
ih Velan da!

Lad det gaae som det gaae. Men var det hans
Alvor at komme,

Længst var han kommen for vist. Med til jo
Konningens Budskab

Gjennemdrog Landet for Giester at bede; men
han bad sig undstykkt.

Da lod Konningens Ord igien: Hvi skulde
vi længer

Her ham vente? Bereder Jer Alle (det byder jeg
strængt her)

Did sex Dage, fra denne, mig hen at folge.
Jeg agter

Enden paa denne Fortræd at see. Hvad siger I
Herrer?

Var han istand ei til sidst et Land at fordærvæ til-
grunde?

Nusser Eder i Hast, og kommer Alle med Hær-
niss,

Kommer med Buer og Spyd og med andre nød-
vendige Vaaben,

Teer Eder vakkert og bravt. Enhver sig beslritte
(thi hist i

Marken jeg Niddre vil slae) sit Navn at bære
med Hæder.

Malepartus, hans Borg skal beleires, saa faaer
vi at see om

Han er forsynet i Huset. Da raabte de Alle:
Vi lyde!

Altsaa besluttede Kongen og Rønningens
Mænd at bestorme

Malepartus-Borgen, og Næven at straffe. Men
Grinibart,

Som havde været i Raadet, begav sig hemmelig
bort at

Ogsæge Neineke Hos, for ham denne Nyhed at
bringe.

Gorgfuld han gik ved sig selv og klaged bedrøved
og sagde:

Af hvor vil det nu gaae, min Onkel? Billig
beklager

Hele Familien Dig, thi Du est Familiens
Hoved.

Altid forsvarer Du os i Netten, vi var uden
Fare;

Ingen kunde bestaae mod Dig og Din klogtige
Snildhed.

Saadan til Slottet han kom, der sandt han
Neineke Hos; han

Sad paa denaabne Mark, havde sanget to halv-
voxne Duer.

Thi de af Reden kiekt havde rovet sig, prævet at
flyve,

Men for forte var deres Vinger, de fulde til
Jorden,

Mægted' ei etter igien sig at hæve, da Neineke
greb dem.

Oste saaledes paa Jagt han gif. Da saae han
alt langtfra

Grimbart komme, han vented ham der og hilsed
og sagde:

Fætter! velkommen hid, fremfor alt mit øvrige
Slægtskab.

Hvorfor løb I saa sterk? I gisper! Hvad er
der paa Færde?

Han giensvarede Grimbart: Den Nyhed her jeg
maa melde,

Klinger ei trøstelig. — Af! I seer hvor øengstlig
jeg kommer.

Liv og Gods og Alting er tabt. Til Konningens
Vrede:

Bidne jeg var; han svoer Jer at fanze; skændig
at dræbe.

Alle befalet han har, sig om sex Dage
bevæbnet

Her at vise med Stang og med Sværd, med
Buer og Pile.

Alting gaaer ud over Eder. Betanker Sagen i
Tide.

Isegrim atter med Bruun er nu reent forsonet
med Kongen,

Lever i Vensteb med ham, som jeg med Eder;
og Alting

Skeer som de ønske sig det. Den stemmeste Mor-
der og Røver

Kalder Jer Isegrim høit, saadan opægget han
Kongen.

Snart, om en foie Tid kun, skal I see, saa
bliver han Marskalk.

Nylig Kaninen med Kragen fremtreeen, de bragte
for Kongen

Store Klager mod Eder. Og dersom dennegang
Kongen

Fanger Eder, da er Eders Timer talt, maa jeg
frygte.

Er det Alt? Isd Neinekes Ord, nu i
Sandhed! det gør mig
Ei et eneste Haar i mit Hoved graat. Lad saa
Kongen

Dobbelt, tredobbelst forsværge sig kun, med de sind-
rige Raadmand.

Kommer jeg selv kun derhen, jeg hæver mig over
dem Alle.

Thi de raader og raader, og veed ei selv hvad de
mene.

Riere Fætter! glem det Narrerie, kom, folger!
lad see hvad

Jeg kan opvarke Jer med. Disse Duer jeg nylig
har fanget.

Unge de ere som fede. Den Ret er mig fierest
af alle.

Let fordsies det kan, man behøver dem ikkun at synke,

Venene smage saa sordt, de smelter En lisligt i Munden;

Halv er de Melk, halv Blod. Den Spise mig herligt bekommer,

Og min Hustrue har samme Smag. Saal kom nu, hun vil os

Venligt gieste, men sig hende ei hvorfor I er kommet.

Hver ubetydelig Ting hendes Sind gior uroligt og bange,

Alt i Morgen til Hove med Eder jeg gaaer, og jeg haaber

At I vil hielpe mig der, som det sommer sig Frænder, min Fætter!

Gierne mit Liv og mit Blod for Eders Nedning jeg vover,

Svared Grimbart, og Neven blev ved: Jeg skal det erindre.

Gedt skal I nyde derfor, hvis jeg lever, da svared den Anden:

Træder kun for Eders Dommere dristeligt frem og agerer

Bal Eders Sag, de vil høre Jer ud; og selve Lupardus

Stemte jo for at man ei burde straffe Zer, førend
I noksom

Havde forsvaret Zer Sag; det samme Dronningen
meente.

Mærker Zer denne Ting vel og nyt den. Reineke
sagde:

Værer kun rolig! Det finder sig alt. Den op-
bragte Konge

Snart forandrer sit Sind, naar han hører mig
tale. Det gør sig.

Saaledes ginge de begge nu ind, og mod-
toges venligt

Af Vertinden, hun giested dem froe med Alt hvad
hun havde.

Duerne deeltes nu, de befandtes velsmagende,
hver da

Til sin Deel; men de mættedes ei, de kunde
tilvisse

Endnu fortørret et halvt Dusin, naar man kun
havde havt dem.

Reineke sagde til Grimbart, tilstaae mig Onkel!
at Børn jeg

Har af en herslig Art; de maa tækkes Enhver,
som der seer dem.

Siiig mig, hvad synes Ier vel om Mossel, og
Reinhardt den lille?

De skal forplante vor Slegt, de begynder sig alt
ud at danne

Tydeligt meer og meer, de mig glæde fra Mør-
gen til Aften.

Een sig fanger en Hone, den anden sig napper
en Kylling.

Selv i Vandet de dukke sig kiekt, for Ænder at
hente,

Vilde, som tamme. Jeg lod dem froe end oftere
jage,

Men frem for alt i Forsigtighed gves de maa,
som i Klogskab,

Hvordan for Sax og for Jæger og Hund de skal
sig bevare.

Har de først ret kun faaet det rigtige Greb, er
de først kun

Afrettet vel, som sig bør, da skal de daglig os
hente

Vildt, saameget vi bruger, og intet i Huset
skal mangle.

Thi de slægte mig paa, de lege de blodige
Lege.

Maar de begynde kun først, da haader het lidt
deres Fiende,

Sin Modstander han soler ved Struben og spræt-
ter ei længe.

Saadan er Neinekes Art og Maade; Grebet er
hurtigt

Og deres Spring er vist, det er altid ved Tingens
det bedste.

Grimbart sagde: Det skaffer Foreldrene Ære,
som Glæde,

Naar de har Børn, som arte sig vel, som med
at erhverve

Hjælper Foreldrene snart. Det glæder mit inderste
Hjerte

Dem at falde min Slægt, jeg haaber freidig det
Bedste.

Lad det da nu være nok for i Dag, gav Næven
til Giensvar,

Lader til Sengs os 'gaae, vi er trætte, besyn-
derlig Grimbart.

Og de lagde sig ned i Salen, som over og
over

Var bedækket med Høe og med Løv; de slumred
tilsammen.

Ha! men Mikkels blev vaagen af Angst, det løb
ham, som Sagen

Trængte til gode Raad, og Morgenen saae ham
at gruble,
Og han reiste fra Leiet sig op og tiltalte sin Hu-
strue:
Kone! bedøv Dig ei, efter Grimbarts indstæn-
dige Bon jeg
Vandrer til Hove med ham. I bliver mig rolige
her hjemme.
Taler nogen om mig, saa vender det alt til det
Bedste,
Bogter mig Borgen vel, saa har vi os intet at
frygte.

Og Frue Ermelin sagde: Det finder jeg sel-
somt, at nu I
Atter til Hove vil gaae, hvor kun idel Ondt Eder
venter.
Er I tvungen? Jeg indseer det ei. Erindrer
det Sidste!
Bistnok, svarede Neineke, var det ei Børneværk
dengang.
Mange vilde mig ondt, jeg geraaded i Trængsel
og Fare.
Men såameget der skeer i Verden her i under
Solen.

Oste mod al Formodning erfarer man dette og
dette.

Hvo som at have troer, han mister det stundum
paa eengang.

Altsaa lad mig nu gaae, jeg har der meget at
handle.

Værer rolig, det beder jeg Eder, min Hustrue!
J har ei

Nogen Aarsag til Frygt. Giv Tid! J seer mig
min Bedste,

Er det mig mueligt fun, om en fein, sex Dage
vist atter.

Saadan Afskeed han tog, ledsgaget af Grævelingen
Grimbart.

Ottende Sang.

Bidere ginge de nu tilsammen hen over
Heden,
Grimbart og Reineke, did til Hove hvor Veien
var kortest.
Reineke sagde: Det gaae som det vil, det ahner
mig trostigt:
Denne Gang falder vor Reise vist sikkerlig ud til
vor Fordeel.
Her mig nu, kiere Herr Onkel! igien, thi
siden jeg sidst har
Skriftet for Eder, saa har jeg desværre mig atter
forsyndet,
Mærker nu Smaat med Stort og hyad sidstegang
reent jeg forglemte.

Ud af sin Krop og sit Skin overlod mig Bisør-
nen, den brune,
Et antageligt Stump; Herr Isegrin har med sin
Hustrue

Givet mig Skoe; saaledes jeg vel sik kivset min
Harme.

Det maa jeg takke min Logn for; da var ret
dygtigt min Hensigt

Kongen i Harnist at faae. Jeg har ham vaeldig
bedraget!

Eventyr har jeg fortalt, forstod om Skatten af
digte!

Ia det forslog kun lidt; endmeer: jeg myrdede
Lampe,

Og belæssed Bellyn med den Myrdedes Hoved.
Da skued

Ronningen til ham i Harm; han maatte Gildet
betale.

Hvad nu Kaninen betræsser, ham slog jeg grumt
under Dret,

Saa til hans Eigliste nær det var blevet en vind.
Det fortrød mig

At med Livet han slap. Fremdeles beklaged sig
Kragen

Villigt, thi ham jeg har hans Viv True Skar-
penæb opspilist

Nub og Stub. Det er stæet siden sidst for Eder
jeg skrifted.

Men da glemte jeg dog een Ting, som nu maa
fortælles;

Denne Skalkhed I bør, med de øvrige Synder,
erfare,

Længer ei hos mig selv kan jeg skule fligt. Ha!
men dengang

Gik det ud over Ulven. Vi vandred nemlig til-
sammen

Mellem Slagelsebye og Ringsted; begge da saae
vi

Fiernt en Hoppe, som gif med sit Føl, og begge
som Ravne

Sorte. Føllet omtrent var fire Maaneder gam-
melt.

See da piintes alter af Hunger Ulven; han bad
mig

Sprg dog Høuppen engang om ei sit Føl hun vil
fælge,

Hvad hun forlanger derfor! Jeg gif og voved
Bedrivten.

Kiere Frue Mær! var mit Ord, det Føl, her
gaaer hører Her til,

Som jeg veed, vil I fælge det bort? Det skulde
jeg vide!

Hun giensvared: Hvis godt I betaler, kan jeg
det miste.

Hvad det kostet, det her kan I læse. Det fin-
des beskrevet

Bagved, under min hoire Fod. Da mærkte jeg
straxen

Meningen, svared dersor: Jeg maa Der oprig-
tig bekende

Læsning og Skrivning vil ei sig flaske for mig med
det Bedste.

Heller ei ønsker jeg Barnet til mig, men Ise-
grim vilde

Gierne Prisen erfare: han har mig til Eder hid-
sendt.

Lad ham komme da kun! blev hun ved, han
skal den erfare

See da gif jeg, men Isegrim stod og vented min
Ankomst.

Wil I nu spise Der mat, var mit Ord, da
skynder Der! Mæren

Giver Der sollet, og Prisen frager under det
loftede Bagbeen

Tydeligt krevet. Hun sagde, jeg Summen der
kunde læse.

Men til min Skade, disver! maa jeg ofte me-
get undvære,

Saa som Læsning og Skrivning jeg ei har lert,
Men min Onkel!

Seer nu paa Skriften selv, maakee I bedre for-
staer den.

Hægrym svared: Hvordan? Skulde jeg et
læse? Hvor sælsomt!

Danck jeg forstaer og Tydsk, Latin, saagar
lidt Fransskif.

Thi udi Nostild bestandig jeg flittig har holdt mig
til Skolen,

Med de Vise, de Lærde, med mangen juridisk
Professor

Ashandlet Spørgsmaal og Dom; ja selv jeg Gras-
den har taget

Formeligt, som sig bør, og hvad Scripturer,
man finder

Læser jeg som mit Navn; thi kan i Dag det ei-
feile.

Sov kun lidt, skal I sec! som et Smørrebrod
Skriften jeg fatter.

Derpaa gik han til Hoppen og spurgte: Hvad
koster mig Køllet?

Værer billig! Hun svared, isald I Prisen vil
læse

Stander den, som I har hørt, her under mit
lostede Bagbeen.

Lad mig da see, blev Isgrim ved. Hun sagde:
Ja gjerne.

Og fra Græset hun hæved sin Hod, med Kraft,
der var nyelig

Skoet og skærpet, da slog hun til, heel rigtig,
og feiled

Ikke det mindste, hun traf hans Hoved; han
skytted til Jorden,

Laae bedøvet som død. Da løb hun alt hvad hun
funde

Bort i Gallop. Men saaret han laae; det va-
red en lang Tid.

Fast en Time gik hen; da rørte sig atter og
hyled

Han, som en Hund. Jeg nærmmed mig did og
sagde: Min Onkel,

Hvor er Huppen? Hvordan smagte Føllet? Jeg
seer I har stillet

Hungren; men mig har I glemt. Er det Net?
Jeg bragte Beskeed dog.

Quren væged nok godt efter Maaltidet? Siig
mig, hvad stod der

Da under Hoppens Hod? I er ret en uhyre lerd
Mand!

Ha, gienhyled han, spotter Du end?

Hvor er jeg dog ilde

Dennegang tilredt! Himmel! en Steen sig skulde
forbarme.

Den langhenede Mør! Gid Gøddelen hende be-
tale.

Rundt besslaget var Hoden med Jern; det var
Skrifternes Indhold.

Hvert et Søn det var nyt; jeg har alle sex Hul-
ler i Ho'det.

Neppe sit Liv han beholdt. Men nu har jeg
skriftet Jer Alting.

Kiereste Fætter! tilgiver mig da mine blodige
Synder.

Hvordan ved Hoffet det gaaer er uvist; af, men
nu har jeg

Faaet mit Hierte lettet, og renset mig reent for
min Udaad.

Siger mig nu da hvordan jeg bekommer den evige
Maade.

Grimbart svared: Af friske Synder jeg seer
Eder nedthyngt.

Dog, hvad der engang er dødt, det kommer ei
etter til Live,

Rigtignok — bedre bet var om det leved endnu.
Men min Onkel!

I Betragtning af Dødens sorfærdelig truende
Time,

Som hid nærmer sig, vil jeg som Herrens Ejener
tilgive.

Thi med Magt de forfølge Jer gramt; jeg fryg-
ter det Vorste.

Harens Hoved især fremfor alt vil Eder erin-
dres.

Meget forvoent det var, tilstaaer det, Kongen
at tirre,

Og det vil skade Jer meer end Eders Letsindig-
hed venter.

Ei paa mit Hoved et Haar! blev Skielmen
ved, I maa vide
Det er en seregen Sag at hielpe sig frem her i
Verden.

Der gaaer det ei saa helligt som i et Kloster, det
veed I.

Handler med Honning der Een, han slykker sig
Hingren imellem.

Lampe Lysten mig sik, han sprang over Bord over
Tønke,
For mit Aasyn omkring, hans fede Væsen gefaldt
mig,
Og mit Vensteb tilside blev sat. Saaledes Bel-
lyn jeg
Undte kun stet. De har Skaden; men jeg be-
læsses med Synden.
Desforuden er hver saa plump, i alt hvad der
misder
Grovt afstumpet. Jeg skulde forfærdelig Artighed
viist vel?
Liden var Lysten dertil. Jeg havde mig uylig fra
Høfset
Reddet med Angst og med Nød, vilde lært dem
hiint eller dette,
Men de begrebe det ei. Vel sandt, hver burde
sin Næste
Villigt elste. Men disse jeg lidet kunde kun
agte.
Død jo desuden er død, har I selv sagt, lader
os altsaa
Tønke paa andre Ting; det er heel farlige
Tider.
Thi hvordan handler de Første? Man tor ei tale
derom just.

Men man mærker det dog og har sine egne Tan-
ker.

Der er nu Kongen! det veed vi, han røver
saa godt som den Bedste.
Hvad som han bruger ei selv, overlader han Bjør-
nen og Ulven;
Troer med Rette det Seer! Da findes der sikkert
ligt ingen,
Som fordrister sig Sandheden ham at sige. De
tie
Skammeligt, hver en Kaplan, hver Skriftesta-
der. Hvorfor vel?
Der' Part vente de med, om ei meer end en
Lap til en Kiole.
Der skulde klage nu Een, han kunde vist ligesaa
gierne
Preke for Øsve; han dræber kun Tiden, nyt-
ter den bedre
Med gsentaget Erhverv. Thi bort' er borte.
Hvad eengang
Dig en Mægtig berover, det har Du eiet. Paa
Klagen
Høres der flygtigt fun og den kieder Hret til Slut-
ning.

Loven vor Huusbond er, og at rive til sig enhver
Ting

Troer han en Hæder for sig. Han falder os alle
sædvanlig

Sit Folk. Sandelig alt hvad vort er, det hører
ham til.

Tør jeg tale min Onkel? Den værdige Kon-
ning han elsker

Saadanne Folk, især som der bringer ham noget,
som godt kan

Efter hans Vibe dandse, det seer man tydelig
daglig.

At nu Ulven og Bisernen har etter Sæde i Kaa-
det,

Skader mange; de sticke og røve. Kongen dem
elsker.

Altsaa tier Enhver som det seer og ventet paa sin
Tid.

Meer end Fire der staer saaledes ved Konningens
Side;

Hver udmarket for alle, heel stor og mægtig ved
Høfset.

Napper en fattig Dievel, som Reineke stundum
en Høne,

Strax vil Enhver ham til Livs, vil ham sage
harmfuld at fange,
Og med en eenste Nøst de fordsommer ham straxen
til Døde.

Smaa Tyve hænger man op, frist væk, men
alle de store
Have meget forud, de faae Borg og Land i For-
lening.

Seer J., Herr Onkel! naar dette jeg ret beseer
og begrunder

Nu, saa tager jeg med mit Kort, og spiller og
tænker

Tit ved mig selv: hvad Enhver i Verden gør er
vel rigtigt.

Vistnok rører da tit mig Samvittigheden, den
viser

Tiernt alt Himmelens Hævn, Retfærdighed,
varsler om Enden.

Uretfærdeligt Mammon, saalidet det er, skal
ersätttes,

Og da føler jeg Anger. Men ak! det varer ei
længe.

Hvad kan det hielpe Dig vel at være den Bedste?
De Bedste

Undgaac i vor Tid ei at blive sværtet og
bagtalt.

Mængden bestandig forstaaer med Flid op alting at
snuse.

Ingen forglemme den let, den digter Noget bestan-
dig.

Lidet kun virkelig Godt blandt Mænner findes, og
Faar kun

Derfor blandt dem fortiaer en god, retfærdelig
Herre.

Thi de tiaddre, de sladdrer om idel Ondskab og
Slethed.

Skjont de vide det Gode som Smaa, som Store
har udført

Tie de quer dermed; derhen sig Tanken ei ven-
der.

Meest dog mig økler af alt den forsørgelig daa-
lige Mening,

Som river Mennesket hen at Enhver, i sin heftige
Attraes

Tummel, let kunde dog beherske Verden og
domme.

Holdt dog Enhver sine Born, ja blot sin Hustrue i
Ave,

Kunne han blot sine trodsige Tyende tæmme, for-
stod han

Kun, medens Daaren ødeler, sig stille ved Livet at
fryde.

Men hvordan skulde Verden bedres, naar alle
tillader

Alt sig, og ville med Magt og med Vold de andre
betyringer.

Saadan vi synke bestandig alt dybere ned i det
Onde;

Sladder-Taler og Logn og Bedrag, Tyverier og
falske

Bidner, Roven og Mord, er alt hvad man
hører fortælle.

Hylere, falske Propheter kun Mennesket skændigt bedrage.

Hver kun lever saa hen, og vil man engang
dem formane,

Tær de det inderlig let og sige: var Synden i
Sandhed

Virkelig stor, som os hist og her saa mangen en
lærd Mand

Torepræker, mon Præsten ei da vilde Syndesald
undgaae?

Saadan undskyldte de sig med de Slettes Exempler,
og lignende

Platud Åbernes Slægt, som til Efterligning kun
frembragte,

Lider mangen en Qual. fordi den ei tænker og
vælger.

Vistnok burde de geistlige Herrer nu stikke sig
bedre.

Meget kunde gaae an, naar det kun blev hem-
meligt udført.

Men de genere sig ei, for os andre Lægmænd, og
drive

Alting aabenlyst fort for vort Nasyn, som om vi
reent var

Slagne med Blindhed hver; men alt for tydeligt
see vi

At beres Lovter saalidet fornøie de geistlige Her-
rer,

Som de den syndige Ven af den verdslige Verden
behage.

Saaledes langt herfra, over Alperne, Prä-
sterne har sig
Hver en Trille; saa gaaer det og i disse Pro-
vindser.

Synden gaaer rundt i Svang; man vaastaaer
Munkene, Born har

Ligesom givte Folk; og faderlig dem at fø
sørge

Ponse de idelig paa, de bringe dem høit op i
Beiret.

Disse tænke nu siden ei længer paa hvor de kom
fra,

Indrømmer ingen sin Raang, gaaer stolt og dris-
steligt frem, som

Var de af virkelig edel Byrd; og have den Mes-
ning,

At deres Sag er god. Tilforn kun ringe blev
agtet

Saadanne Munkeborn, nu kaldes de derimod
altid

Herrer, Fruer. Bistnok, med Penge retter
man alt ud.

Sielden findes et fyrteligt Land, hvor Munkens
rundt ei

Tolden hæver, Akisen, har Brug af Hver og
Møller.

Disse gjør Verden forkeert, deres Menighed lærer
det Onde.

Hver kan, mener han, giore hvad Munkene
gjør — og han synder.

Saaledes leder een Blind fra det Gode bestandig
den Anden.

Thi hvo lægger vel Mærke til hvad som skeer af
de brave,
Fromne Prester? Hvordan de den hellige Kirke
med eget
Neent Exempel opbygge? Det følger man ei, men
det Onde.
Saadan lever man hen, hvor kan da Verden
forbedres?

Men hør videre nu: Er Een af Fødsel ei
ægte,
Vere han rolig for det, hvad kan han giare ved
Tingen?
Thi jeg mener kun saa, forstaae mig ret, hvis
en Saadan
Fører sig ydmygt op, og ei med forsængelig Stres-
ben
Andre pirrer, saa falder det Sugen ind, det var
Uret
Sig over saadanne Folk at opholde. Fødselen
gier os
Hverken god eller ødel; den kan os aldrig bes-
tæmme.
Derimod Dyd og Last skiller Mennesker blot fra
hverandre.

Gode, geistlige, lærde Mand, dem holder man
billigt

Høit i Ære; men ondt Exempel giver de
Onde.

Præker en Slig det Bedste, saa siger dog endelig
Lægmand:

Godt han taler og slet han handler; hvad skal vi
nu vælge?

Kirken gavnner han selv kun lidt, Enhver han for-
kynder:

Udvider Kirken, S Elste! det raader jeg Eder,
og byg den

Hvis S vil Aflad og Maade fortiene. Maar han
har saa sagt

Slutter han Talen og lægger fast intet til, om
saa Kirken

Styrted med ham omkuld. Fremdeles altid han
holder

Det for et lykkeligt Liv, med kosteligt Stof sig
at klæde,

Lækker at spise hver Dag. Hvordan i verdslige
Sager

Saa umådelig dybt kan en Slig vel synke, vel
bede?

Virkelig gode Præster hver Dag, hver Time, bor
flettig

Vise sig rede til Himsens Pris; da gavne de
Kirken,

Bringe den læge Mand saa, ved godt, ved vær-
digt Exempel

Gjennem den rette Port ad Veien som leder til
Livet.

Men jeg kiender dem vel, de Faareklædte!
de fladdre

Aldid ræs for et Gynd Skyld fort, gør Cour til
de Rige.

Folk de smigre forstaar, vil gierne til Giestebud
bedes.

Dersom man indbyder En, kommer strax den
Aanden, paa Veien

Findes den Tredie, den Fierde; hvo ikkun i
Klosteret godt at

Snakke forstaar, han bliver ved Hast i Ordenen
hævet,

Kaares til Læsemester, til Custus, ja til Prior
selv.

Andre tilside blier sat. Forsærdelig usige
deles

Netterne; nogle maa synge bestandig i Choret ved
Midnat,

Yæse, Gravene rundt omvandre, derimod
andre
Høve fun Fordeel og Roe og nyde de lækkerste
Bidstner.

Nu om Pavens Legater, Abbeder, Provs-
ter, Prælater,
Abedisser og Nonner, om dem var meget at
sige.
Allevegne det hedder: Giv Dit, lad Mit mig
beholde.
Taa der i Sandhed findes, et syv, som hellige
Forskrift
Holder paa Ordenes Bud, med from, udadlelig
Vandel.
Og saaledes den geistlige Stand er skabelig, svag
fun.

Omfel! var Grimharts Ord, det kommer
mig for som I skifter
Idel fremmede Synder. Hvad kan det hjelpe?
Mig tykkes
Eders egne kan vel være nok. Og siger mig,
Omfel!

Hvad kommer Geistligheden da Jer ved? Nager
Jer dette?

Hver lad sørge for Sit, lad hver smukt selv staae
til Ansvar

Før hvordan i sin Stand han opfylder hvad han
er skyldig.

Hvordan til Pligten han stræber; thi den bør
ingen forglemme

Hverken Ung eller Gammel, ei her, ei heller i
Klosteret.

Men I taler for meget om alsticels Ting og I
kunde

Reent mig forvirre til sidst. I kiender ganske for-
träfligt

Verdens sædvanlige Gang og hvordan Alting sig
fsier.

Ingen var bedre skikket til Præst; da kom med
de andre

Taar jeg, hos Eder at kristne, for Eders Lærdom
at høre,

Eders Viisdom at læse. Thi vistnok, det maa
jeg tilstaae,

Stump og grov er Enhver blandt os; det kunde
behøres.

Saadan Konningens Gaard de nu havde
ganße sig nærmet,

Reineke sagde: Jeg vore det vil; han fatted sig
rolig.

See! da modte de Martin Aben, han havde
just nylig

Gjort sig klar og vilde til Rom, han hilsste dem
begge.

Riere Herr Onkel, til Ræven han sagde, fatter
J Mod fun.

Spurgte ham flittig om meget, som alt han i
Forveien vidste.

Ak hvor Lykken dog nu heel grusomt vender mig
Nyggen,

Var da Reinekes Svar, nu har atter falsk nogle
Tyre

Mig belseit, i hvo det end er, i Særdeleshed
Kragen

Med Kaninen. Sin Bis har den ene mistet,
den anden

Mangler et Dre. Hvad kan jeg for det? Men
lykkes det blot mig

Selv med Kongen at tale, skal Begge det sikkert
fornemme.

Meest dog hindrer det mig, at end jeg altid des-
værre

Stander i Kirkens Vand. Nu har Provsten
Sagen i Hænde,
Han er Konningens Ven. Og bandsat ene dog
er jeg

Blot for Isegrims Skyld, som eengang blev til
en Pater,

Men som fra Klosteret løb, fra Esrom, hvor
han var bosat.

Saadan, svor han, det var ham for strængt at
leve sin Tid hen.

Fasten var ham for lang, han kunde bestandig ei
bede.

Dengang jeg bort ham hialp. Det fortryder
mig; thi han bagtaler
Altid hos Kongen mig nu, han søger mig altid
at Skade.

Skulde til Röm jeg nu gaae, hvor vilde da mid-
lertid ei min

Slegt i Forlegenhed være. Thi Isegrim kan det
ei lade,

Hvor han seer dem, han girer dem Fortræd.
Desuden Forresten

Mange Flere der er, som mig og mine kun Ondt
vil.

Var jeg løst af min Vand, da var bedre sikker
min Skæbne.

Da min Lykke jeg selv ved Høfset end kunde for-
søge.

Martin svarede: Det træffer charmant sig;
lige nu gaaer jeg

Gust til Rom, og der kan jeg være Her meget til
Nytte.

Undertrykkes jeg lader Her ei. Som Bisæppens
Skriver

Troer jeg mit Sif at forstaae; jeg stæffer let min
Herr Domprost,

Lige citeret til Rom; der snildt jeg mod ham
skal fægte.

Seer I, min Onkel! jeg driver paa Sagen,
veed den at lede.

Ergverre Dommen jeg lader; I bliver mig sik-
kert

Absolveret; jeg bringer det med. Da skal vore
Fiender

Lidet sig fryde; de skal med Umagen Pengene
spilde,

Thi jeg forstaaer mig paa Tingenes Gang i Rom,
og jeg vel veed

Hvad der maa giores og lades. Der er Herr Sü
men, min Onkel,

Mægtig og vel anseet, han hielper den gode
Betaler.

Gavstrif, det er en Mand, og Doktor
Gribtil og de Andre:

Vendekaabe med Løsefund; alle dem har
jeg til Venner.

Mine Penge jeg har dem forudsendl. Seer I!
saaledes

Oliver man bedst bekjendt. De tale vel om at
citere,

Penge dog have kun vilde. Var dersor Sagen,
min Onkel!

Dobbelt saa skæv jeg bøier den lige for idel Betal-
ling.

Bringer Du Penge, da finder Du Naade, men
mangler Du dem, da

Lukke sig Dorene til. Oliv I kun rolig i Lan-
det.

Sagen jeg tager paa mig; jeg skal vel løse Jer
Knuden.

Gaaer til Hove nu! der vil I Frue Rykkenu
finde,

Min Gemahl; hun elskes af Kongen min na-
digste Herr;

Og af Dronningen med; hun er fuld af Klogt
og af Snildhed.

Taler til hende, thi fint hun meget formaer for
en god Ven.

Mange Frænder nu finder I der. Det hielper
ei altid

Næt at have. To Systre seer I af hende, des-
uden

Tre mine egne Børn, og desuden utallige Fræn-
der,

Eder at tiene beredt, saa meget som I forlan-
ger.

Hvis man nægted Jer Næt, da snart I skulde
kun see hvad

Jeg formaer. Tilsøier man Eder Fortræd, saa
beret mig

Hurtig alt, da jeg Kongen og al hans Rige gør
bandsat,

Mænd og Kvinder og Børn. Et Interdict vil
jeg sende;

Synge da skal man ei meer, eller døbe Børn,
eller messe,

Eller begrave, hvo det end er. Vær trøstig
min Fætter.

Paven er gammel og svag, bekymrer sig
kun om det Hele.

Saare lidet, man agter ham ei. Desuden ved
Hoffet

Cardinal Aldrigno^k har høieste Magt. Det
er ret en
Ung og kraftig og opvakt Mand, som hurtig be-
slutter.

Han er førelst i en Dame, jeg kiender, hun
skal et Brev ham
Bringe; hvad hun forlanger, det faaer hun
herligent udført.

Og hans Skriver Partie han kan fortreffeligt
kielne

Mellem den nye og casserede Mynt; Vuurkistig
hans Fuldmagt

Er en Hofmand. Notarius er Herr Venden
og Kjoren.

Baccalaureus juris han er utriusque, naar først
kun

Hen er svundet et Aar, er han fix i praktiske
Skrifter.

Desuden er to Dommere til, den ene
Moneta

Kalbes, den anden Donarius, hvad de skris
ver, det skrev de.

Saadan man over i Rom heel mange Streæ-
ger og Rønker,

Som ei Paven veed af; man maa snildt for-
skasse sig Venner.

Thi ved dem kan man let tilgive Synder og
lse

Bandsatte Folk. Forlader Jer derpaa min vær-
digste Onkel!

Kongen alt længe det veed. Tert Falz seg ikke
tilsteder.

Kiek jeg paatager mig Sagen og mægter ud den
at føre.

Bidere maa han betænke hvor udbredt Abernes
Slegtsstab

Ligesom Neinekes er De vil da raade det
Bedste.

Og det hiesper Jer vist; det gaae som det lyster
forresten.

Neineke sagde! Min Trost er stor, jeg al-
tid erkendtlig

Vise mig skal, hvis nu jeg slipper. Saa blev
der Farvel sagt.

Uden Leide gik Reineke da, med Grevlingen
Grimbart,

Op imod Konningens Gaard, hvor Enhver ham
fiendtlig var findet.

Niende Sang.

Reineke stod nu i Konningens Gaard; han snild
var betænkt paa
Sig fra Klagen at frie, men da han pludselig
faae nu
Tiendernes Flok, som stod og higed kun efter at
see sig
Henvnet og ham at stue med Glæde straffet paa
Livet —
Sank hans Mod; da fortvivled han fast, dog
gik han med Kickhed
Alle Baronerne rask forbi, med Grimbart ved
Siden.
Hen for Konningens Throne de kom; da hvid-
kede Grimbart:
Værer ei frygtsom, Reineke! mindes Jer vel at
den Bange
Lykken faae aldrig til Deel; den Dristige søger
jo Faren,
Selv den er ham til Fryd, der hielper ham
atter at undflye.

Reineke svared, Tert Ord er Sandhed, jeg tak-
ker derbodigst

Før den herlige Trost, og hvis atter jeg kommer
i Frihed

Skal jeg giengielde Her alt. Af sin Slægt en
vrimlende Skare

Nu han i Mængde blev vær, men fast ingen
Venner; han havde

Følelig narret de Fleste, thi selv for Odder og
Bæver,

I blandt Store som Smaae, han drev sit skaf-
fulde Væsen.

Venner mangled dog heller ei reent i den hvælvede
Kong: Sal.

Reineke knæled til Gud for Thronen, sagde
besindig:

Gud, som lærer i Hiertet, som bliver i Evighed
mægtig,

Huld i sin Varetægt tage min Herre Kongen; ei
mindre

Huld han beskytte min Dronning, min naadigste
True! Dem begge

Skienke han Viisdom og gode Tanker, at altid
de sindrigt

Skelne kan mellem Godt og Ondt. Thi Meger
af Falshed
Ganger i Svang blandt Menneskens Børn; og
udvortes Mange
Synes ei det som de er. O stod hver skrevet
paa Panden
Hvad han tænker og saae det vor Konning, snart
da blev fundgiort
At jeg er brav, at Eder til Dieneste steds jeg
beredt staarer.
Bistnok svarter mig Ondskab hardt; den vilde
mig gierne
Skade, beroe mig sumst Eders Huld, ret som
jeg den ei var
Værd; men trostet jeg Konningens Higen Kiender
til Retsfærd.
Sikkert jeg veed, at Ingen det lykkes, min naa-
digste Herre
Dort fra Retsfærdigheds Wei at løkke. Saa vil
det blive.

All nu trængte sig frem. Enhver maatte
helig beundre
Meinekes Dristighed, Enhver ham ønsked at
høre.

Hans Forbrydeller rundt var bekjendt, hvor vilde
han slippe.

Nejneke Niding! brød Konningen ud, for
dennegang hiesper
Dine letfærdige Ord Dig kun lidt, de duer ei
meer til
Løgn og Bedrag at smykke, nu est Du kommen
til Maaslet.
Thi jeg veed det, Trostab til mig Du kraftig
har vttret
Mys paa Kaninen og Krægen. Meer bruges ei,
det er nok alt.
Men Du bringer Fordærv i alle Kanter og
Kroge,
Dine Streger er falsoe, behændige, vil dog fra
nu af
Længe ei yttre sig meer. Det er nok. Jeg
skænder ei længer.

Nejneke tænkte: Hvordan vil det gaae mig!
såd jeg dog atter
Hisset trygt i mit Hjem! - Hvad vil jeg finde for
Midler?

Men det maa gaae som det vil. Roman! Man
alt maa forsøge.

Mægtigste Konning! min ædleste Drot, saa
hæved hans Rose sig,
Troer I at Døden jeg har fortient, saa har I
ei Sagen
Seet fra den rette Kant, dervor underdanigst jeg
beder:
At I vil høre mig først. Tilforn jeg altid har
raadt Jer
Klogt, er bleven hos Eder i Nød, naar Flere
veeg bort, som
Stille sig nu mellem Eder og mig; til min Un-
bergang lundé de
Nytte hver Lejlighed her i min Frastand. Naar
digste Konning!
Dommer i Sagen selv, saasnart jeg rolig har
udtalt.
Oliver jeg skyldig befunden, da maa min Skiebne
jeg bære.
Videt kun har I mindet Jer mig, mens runde
jeg i Landet
Vagt med Trostak har holdet paa mange Steder i
Riget.

Mener I vel jeg var kommen til Hove, dersom
jeg var mig

Mindste Brode bevidst? Ved Gud! da vilde
betænksom

Jeg Eders Asyn flye, og undgaae snildt mine
Fiender.

Nei, da havde vist ei fra min Borg mig hid
skuldet lokke

Alle de Skatte, som findes paa Jorden. Snildt
var jeg bleven

Frie paa min egen Grund og Eiendom. Nu der-
imod, da

Jeg af ingen Misgierninger veed, er jeg frivil-
lig kommen.

Just som paa Vagt jeg stod, da bragte min On-
kel det Budskab,

At jeg skulde til Høfset gaae. Jeg havde for-
nyelig

Aftalt med Martin, Aben, hvordan jeg funde
fra Vandens

Fries, han havde mig helligen lovet at sikkert han
vilde

Lette mig denne Byrde. Jeg selv skal reise til
Nom just

Sagde han, Sagen jeg lover at tage fra denne
Dag ganske

Ene paa mig; gaaer I til Hoffet! I bliver et
bandsat!

Seet! saaledes har Martin raadt; han maa jo
forstaae det.

Thi den fortreflige Bispe Herr Udengrund bruger
ham stedse.

Ast ham i fem Aars Tid har han tient i juridiske
Sager.

Saaledes hid jeg nu kom, og maa høre Klager
paa Klager.

Lyset mig paa har Kaninen, den Dienstlak! lad
ham komme.

Her staer Neineke Hos! Lad ham frem for mit
Diesyn træde.

Thi heel let er den Kunst at bagvæste Folk, som
er borte.

Høre den modsatte Part man altid bor, for man
dommer.

Disse to nedrige Knægte de har paa min Ere be-
standig

Nydt al Godhed af mig, Kaninen tilligemed
Kragen.

Nylig i Overzaars Morges i Dagningen mødte
paa Veien

Mig Kaninen, han hilste mig smukt, jeg havde
fornylig

Stillet mig ret for mit Slot, min Morgenbøn
vilde jeg læse.
Og han fortalte mig nu at han gik til Hove.
Jeg sagde:
Gud være med Jer. Dervaa han klynked om
Hunger og Træthed.
Lyster Jer, spurgte jeg blid, hos mig et Maal-
tid at holde?
Det jeg modtager fro, blev han ved. Jeg svær-
red og sagde:
Giver, saa skal Eder gives. Dervaa jeg hurtig
ham bragte
Kirsebær, Smør og Sligt; thi hver Onsdag
holder jeg Faste.
Og han mættet sig sik med Smør, med Brød og
med Frugter.
Se, da trædte min Son, den mindste, til
Bordet, at see om
Noget tilovers ei var, thi Born bestandig har
Madlyst.
Drengen raged derefter, da gav ham i Vrede
Kaninen
Brat en Kindhest, saa Blod sprang ud af Læber
og Tænder.
Reinhart, min anden Son, det saae, da greb
han behændig

Dienstallen ved Halsen og hævned saadan sin Broder.

Saaledes sammen det hænger, ei anderledes. Jeg
flar mig

Skyndte Drengen at straffe; men knap dog fik
jeg dem begge

Fra hinanden; han selv maa sig takke for hvad
han har faaet.

Uden min Hielp havde Drengen vist snart gjort
Kaal paa den Kryster.

Nu han mig takker dersor! Jeg quæsted ham,
siger han, Dret?

Ære nydt kun han har, og beholdt et Tegn til
Erindring.

Siden besøgte mig Kraken, den klaged sig
over, at nys den

Havde sin Hustrue tabt; hun graadig havde for-
spist sig,

Havde sluget en temmelig Fis, med Been og
med Ulting.

Hvor det er skeet, det veed han vel bedst. Nu
siger han jeg har

Draft hende. Sikkert selv han har gjort det,
dersom alvorlig

Nægtig forhørt han blev, og af mig, sif vi ans-
det at vide.

Thi hvor kunde jeg næae vel den, som flyver i
Lusten?

Vil nu for saadanne Misdaad alligevel nogen
mig fare,

Gisre han det med uvillige Mænd; thi saadan
det bor sig

At forfare med brave Folk, jeg stander til An-
svar,

Men hvis Ingen der findes, da gives endnu der
en Uldvei.

See, jeg stander rede til Trefamp. Fætter
Dagen!

Fætter Stedet! og da trine frem min værdige
Fiende,

Lige med mig af Wyrd, at Enhver sig selv kan
forsvare.

Hvo da seirer med Ære, beholde den; saadan
det altid

Sæd har været til Thinge, jeg vil ei mere for
min Deel.

Alle moren forundrede stod', og hørte bes-
tyrt sed'

Hver paa Neinekes Ord, som saa dristig han nu
havde frembragt.

Da forfærdedes brat Kaninen tillsigemed Kra-
gen,

Hoffet de romte paa Stand, ei et Ord de voved
at sige;

Gik underveis med hinanden og sagde: Det raa-
deligt var ei

Meer at klage mod ham. Vi kunde forsøge det
alle,

Kom ingen Bei dog dermed. Hvo saae det?
Begge jo var vi

Mutters allene med Skielmen. Hvo skulde vel
vidne? Tilsidst dog

Gik det kun ud over os. For al hans Skalkhed
og Rænker

Tugte Bøddelen ham! han lærne ham, som han
fortiener!

Kæmpe med os han vil? Det faldt ei ud til vor
Fordeel.

Bedre det er at vi glemmer det reent; thi snedig,
behændig,

Ond og argeligtig han er. I Sandhed! om
end vi

Fem var, som vi er to, vi maaatte dog Legen
betale.

Isegrim nu med Bruun blev ilde tilmode,
fortrodne

Saae de at hine Svende gif bort. Da talede
Kongen:

Hvo som klage vil meer, traede frem! Nu lader
os høre!

Mange trued i Saar, her Synderen stander.
Hvor er de?

Reineke svared: Saa pleier det gaae. Man
færer og klager

Snart over denne, snart hin, hvis han var
der, klogelig taug man.

Disse arrige Fiender, Kaninen tilligemed Kra-
gen,

Havde styrtet mig fro og tilført mig Skændsel og
Skade.

Men de bekjende der Synd, og jeg tilgiver dem.
Seer man,

Neppe jeg kommer, før flux de betænke sig, vige
til Side.

Hvor jeg bestemmes dem har! Der seer I hvor
det er farligt

Lognfulde Skielmers Snak om fraværende Tiener
at høre.

Stedse de Nettet for dreie, de habe bestandig de
Gode.

Ikkun for Andres Skyld det smørter mig, ei for
min egen.

Hør lun! var Konningens Ord, Du lede
slemme Forreder!

Siiig, hvad drev Dig da til, at den troe, den
elstværdige Lampe,

Som mine Breve var vant at bære, Du skam-
meligt dræbte?

Havde jeg ikke tilgivet Dig da, hvad Du havde
forbrudt alt?

Nandsel og Stav af mig Du sik, og herlig for-
synet

Skulde til Rom Du gaae, over Havet; alt jeg
Dig undte.

Bedring haabed jeg da. Der begyndte Du flue
med at myrde

Lampe grumt; Bellyn dertil Du brugte som Bud-
stab.

Fræk med det blodige Hoved i Nandselen kom han,
og sagde

Offentlig frem: Han bragte mig Breve; snildt
I tilsammen

Ud havde tænkt dem, han dog selv havde fundet
det Bedste.

Da jeg Hovedet fandt i hans Nandsel; ei meer
eller mindre!

Mig har I giort den Haan. Bellyn blev grebet,
ham tog jeg

Strax til Vandt, han har ladet sit Liv, nu
falder det Dig til!

Reineke raabte: Hvad hører jeg her? Død
Lampe? Bellyn er
Lenger ei til? O gud da dybt jeg hviled i Gra-
ven.

Himmel! med Begge der gik mig en Skat, en
Uhyre, tilgrunde.

Thi med hine til Eder jeg sendte Klenodier;
bedre

Findes paa Jorden ei. Ha! hvo da skulde vel
troet, at

Vædren sumst havde Lampe drebt, for Skatten
at røve?

Der kan man see, at man ei skal paa Haaret
Hundene kiende!

Harmfuldt hørte Kongen ei ud hvad Neineke
talde,
Vente sig bort til sit eget Gemak, og mærkte
Kun flygtigt
Nevens Ord; han besluttet ham snart at straffe
paa Livet.
See da fandt i Gemaket han Dronningen, just
hun i Selskab
Med True Nykkens var; thi Abinden høilige i
Maade
Stod hos Kongen og Dronningen. Det skulde
Neineke hielpe,
Underrettet hun var, og klog og brugte sin
Tunge.
Overalt beundret hun blev, hun høilige var
æret,
Hun blev Kongens Fortrydelse vær, og sagde
besindig:
Undertiden alt før, har min naadigste Herre sit
Øre
Rakt min Bon, det fortred ham ei; min Øre
stighed huldt han

Tilgav, naar om hans Harm jeg min Mening
voed at yttre,

Værer da dennegang og tilboelig nu mig at
høre!

Sagen gielder min egen Slægt; hvo elſter ei
Sine?

Neineke være saa stem som han vil, saa er han
min Frænde.

Skal jeg oprigtig bekiende, hvad om hans Idret
jeg tænker,

Troer jeg hans Sag er god; han stiller sig villig
for Netten.

Maatte hans Fader ei end, skjont høit Jer Fader
ham elſted,

Megen Bagvæskelse rundt af de lundste Skumlers
taale?

Steds dog stod de til Skamme. Saasnart man
nærmere Sagen

Undersøgte, var alting klart; de skumlende Fien-
der

Søgte, Fortjenester selv til Forbrydeller om at
forvandle.

Saadan bestandig han steg til hoiere Hæder ved
Hoffet.

End nu Isgrim, Bruun! om dem var rigtig
at ønske,

At de det Slemme forstod til Godt saa hurtig at
vende,

Maar over dem der klages. Men nei! De vise,
desværre!

At de veed udi Maad som i Daad kun lidet hvad
Net er.

Da var Konningens Svar: Hvor kan det
Eder forundre,

At jeg mod Reineke vredes? Den Thw! som
nyslig for fort Tid

Drabte mig Lampe, forsørte Bellyn, og fræk-
kere nu end

Hidtil nægter det alt? vover kiep, som en troe,
en oprigtig

Tiener at rose sig selv, mens forresten alle de
Andre

Komme med himmelraabende Klager, som vise
mig noksom

Hvordan han spotter min givne Fred, hvordan
han med Stielen

Nøven og Mord mit Land, mine trofaste Mænd
foruretter.

Nei, det taaler jeg længer ei meer. Da svared
Abinden:

Sikkerlig: Elogt bestandig at handle, sindig at
raade,

Blev ei Enhver til Deel, derfor hver den som
det lykkes,

Skaffer sig sikker Tilled; men snart Misunderne
lumse da

Søge ham hemmeligt ned at styre; naar de
formeres

Trine de offentlig frem. Saa gif det meer end
som eengang

Reineke Fos; men knap dog vil man Erindringen
dræbe.

Om hvor viist han har raadt, naar hver i Raas-
det forstummed.

Mindes I end hvad nys tildrog sig, da Man-
den og Slangen

Tor Eder kom, og Ingen forstod den Sag at
bedomme?

Reineke sandt det dog ud. Da prised I ham
over Alle.

Kongen, da lidt han sig havde betenk,
giensvared fremdeles:

Sagen mindes jeg vel, men haver halvveis for-
glemt dog,

Hvordan sammen den hang, mig tykkes den var
i Forvirring.

Husker G det saa fortel den igien, det morer mig,
Ricere!

Og hun giensvarede mild: Jeg lyber min Herres
Besaling.

Mæsten halvandet Aar er forbi, da kom der
en Lindorm,

Stormende klaged den, naadigste Drot! for
Eder: En Bonde

Ei vilde give den Ret, en Mand, som to
Gange Dommen

Havde været imod. Den bragte for Domstolen
Bonden,

Og fortalte sin Sag med en opbragt siste
Stemme.

Giennem et Hul i et Gierde sit Slangen
Lyft til at kryde.

See, da fangen den blev, en Snor for Albe-
ningen sat var,

Festere Snoren den trak, da havde den sikkerlig
Livet

Maaetet lade, hvis ei sig en Vandringemand
havde nærmet.

Engstlig raabte den: At forbarmes! vikler mig
los dog!

Hver Medlidenhed! Manden giensvared: Jeg
vil befrie Dig,

Thi mig rører Din Nod; men først dog skal Du
mig sværge:

At Du ei skade mig vil. Dertil strax Slangen
var rede,

Gjorde den kraftigste Eed: paa ingen optenklig
Maade

Skulde Beskieren Skades. Saa redded dens Lip
han oprigtig.

Og de ginge tilsammen en Stund, da mærs-
kede Slangen

Sinertelig Hunger, den sprang mod Manden,
vilde ham quæle,

Vilde ham æde, med Angst fun og Nod den Zit-
tende slap han.

Slig er min Tak? Sligt har jeg fortient? ud-
raabte han, har Du

Nys ei svoret en drabelig Eed? Da svarede
Slangen:

Hungeren kvoinger desværre dertil, jeg kan det ei
andet.

Nod kiender ingen Lov, og altsaa handler jeg
rigtigt.

Da gav Manden til Svar: Saa staan mig
ikun saalænge

Indtil vi komme til Folk, som med Upartisched
kan domme.

Ornen svared: Det stee! saalænge vil jeg mig
kvoinge.

Altsaa ginge de videre frem og funde ved
Bandet

Plukkerose, den Navn, med sin Son, man
kalder ham Quakler.

Den af Slangen blev kaldt, som saadan at tale
begyndte:

Kommer og hører! Da hørte paa Slangen Nav-
nen med Andagt.

Og hans Dom var flux: Den Mand bør ædes!
han haabed

Selv en Portion at faae. Det forniede Slang-
en i Hjertet.

Nu har jeg seiret. Velan. Nu kan mig ingen
bebrefide.

Nei, gav Manden til Svar, jeg er ei ganste
fortapt end.

Skal en Rover fordømme til Dode? En kun i
Sagen

Naade? Nei Nettet bør have sin Gang; jeg
fræver at høres?

Lader for Fire, for Ti os Sagen bringe, til
Udslag.

Bel da, svarede Slangen, saa lad os vandre!
De vandred,

Mødte Bisørnen og Ulven, og alle nu traadde
tilsammen.

Manden frygted dem hver; thi midt mellem hem
var det alcid

Farligt at staae, sør rundt omringet af saadanne
Svende,

Som de hungrige Ravne, som Slangen, Ulven
og Bisørnen.

Ned da noksom han var, thi snart forened sig
Begge,

Ulv og Bisørn, for Dommen i saadan Mening
at følde:

Slagte skulde kun Slangen sin Mand, thi pine-
lig Hunger

Kiendte slet ingen Lov, og i Nød var Eden af-
mægtig.

Da var Vandringsmanden i Nød stedt. Alle de
vilde

Glubst ham til Livs. Da krummed sig Slangen,
med frygtelig Hvidsten,

Spyede ham over med Edder, og ængstlig foer
han tilside.

Stor Uretfærdighed, raabte han, viser Du her.
Hvo har sat Dig

Til at røve mit Liv? Hun svared: Det har Du
fornummet.

To Gange Dommen er falden, og tabt to Gange
Du har den.

Da giensvarede Bonden: de røve, de stiele jo
alle!

Jeg erkänner den ei, lad os træde for Konning-
gens Throne.

Ham lad domme, jeg finder deri mig; dersom
jeg taber

Er jeg en Mand — disværre, men dog jeg taas-
ligt vil lide.

Uven og Bisørnen da spottende streg: Du kan
det forsøge,

Slangen dog vinder sin Sag, den kan ei ønske
det bedre.

Chi de formoded vist at de samtlige Herrer ved
Hoffet

Ekulde tale som de; sorte trøstigt mellem sig
Bonden.

See da for Eder Slangen med Ravn, med Ulo
og med Bjorn treeen,
Ulven selv Tredie kom, to Sonner han hid havde
medbragt.

Sultentarm heed den ene, den anden Fyl
devom faldtes.

Disse var Manden verst, de var komne for ogsaa
tillige

Deres Deel af Wyttet at saae. De hungre be
standig.

Hylende stod de for Eder, med plat utaalesig
Grovhed.

Saa og vred I Hoffet forbod de vanartige
Svende.

Men da beraabte sig Bonden paa Eders Oldade;
fortalte

Hvordan ham Slangen var findet at døbe, hvor
dan hans Veldaad

Ganske den havde forglemt med sin Eed; han
trygled om Nedning.

Slangen nægted det ei: Mig trænger pinelig Hun
gers

Fast almægtige Nød; den kiender ei Billigheds
Love.

Maadigste Herre! da var I bekymret, da
tyktes Jer Sagen
Heel betenklig, ja selv vanskelig fast for en
Dommer.

Thi det syntes Jer haardt den gode Mand at for-
dømme,

Som havde viist sig rede til Hielp, men I tænkte
tillige

Paa den piinagtige Hunger, og kaldte Raadet
tilsammen.

Da var de Flestes Menig disver, kun Manden
til Skade;

Thi de sig ønsked et Maaltid, og higed Slangen
at hielpe.

Og I sendte til Neineke Bud, thi alle de
Andre
Talde meget og sik dog set ingen Ende paa
Sagen.

Neineke kom, og hørte hvad stæt var; Sagen
I lagde

Ned ubi Neinekes Haand, som han bød saa skulde
det blive.

Sindrig sagde da Reven: Jeg finder for
Altting nødvendigt,
Stedet at see, og at see hvordan Slangen mæ-
ted sig bunden,
Hvordan Manden ham fandt; saa vil vel Dom-
men sig give.
Da blev Slangen igien bundet fast paa selv samme
Sted, som
Bonden ham nys havde seet, da han først laae
fængslet i Gierdet.

Derpaa var Reinekes Ord: Saaledes nu ere
da begge
Sat i den forrige Stilling, og Ingen har tabt
eller vundet.
Dersor maa Netten nu snart, som jeg mener
selver sig vise.
Thi hvis Manden saa vil, kan han anden Gang
atter nu hielpe
Slangen af Snaren, hvis ei? Nu vel, saa
laer han ham hænge.
Frie herfra han igien med Eren hjem til sin
Dont gaaer.
Slangen utro jo blev, endskjent den Vægter
modtog.

Derfor har Manden Valget, som billigt. Dette
mig tykkes
Net at være. Hvo bedre forstaer det, sige sin
Mening.

Dengang Behag i Reinekes Dom I fandt
med Jert Statsraad.
Reineke hoit blev roest, Jor Bonden takked, og
Hvermand
Reinekes Klogskab priste, selv Dronningen roeste
den kraftig.
Meget blev dengang talt: I Krigen havde vel
Fortrin
Isegrim, Ulven og Bruun; man havde Respekt
for dem Begge
Vidt og Bredt, de gemeenlig kom der hvor noget
blev opædt.
Stor og stark og driftig var hver, det nægted
man ikke;
Men udi Raadet dem mangled heel tit nødvendig
Klogskab.
Stedse de pleied sædvanlig med deres Kræfter at
trodse.
Kom man i Marken og nærméd sig Værket, saa
hinked det ofte

Glemt; hvad stoltre Syn var seet end dem, var
de hlemme?

Ude de lagde sig helst i Baghold. Skulde der
eengang

Dygtig slæs, gif de med og brugtes som Man-
gen en Anden.

Ulve fordærve med Bjørne kun Landet, dem det
ei rører.

Hvilke Borgeres Huus af Flammen fortærer, de
pleie

Altid paa Kullene fro sig at varme, røres ved
intet

Naar kun Vommen blier fyldt, man uddrikker
Egget til Bunden,

Levner den Fattige Skallen, og troer sig Deling
er billig.

Derimod Neineke Hos forstaer med hele sit Slegt-
kab

Sig paa Viisdom og Naad, og har maaskee haat
forseet sig

Naadigste Herre! da er han ei haard som Steen.
Hos en Anden

Faaer I ei saadanne Naad; dersor jeg beder tilsa-
giv ham!

Da var Konningens Svar: Jeg vil mig
betænke, thi Dommen
Nigtig blev sagt som I siger, og Slangen selv
maatte bøde,
Men i Grunden dog er han en Skal. Hvor
kan han sig bedre?
Gior man med ham et Forbund, bliver til sidst
man bedragen,
Thi han dreier sig listig derfra. Hvo er vel ham
voxen?
Ulv og Bjørn og Wildkat, Kanin og Krage,
hvereen ham
Ci er behændig nok, han bringer i fare dem
alle.
Denne fratog han et Dre, den Ander et Pie,
den Tredie
Røved han Livet. Ved Gud, jeg yeed ei hvor-
dan I saadan
Taler den Ondes Forsvar, og vender hans Sag
til det Bedste.
Maadigste Herre! giensvared Abinden, jeg kan
det ei dølge,
Reinekes Slægt er ødel og stor, det bør I
betænke.

See, da reiste sig Kongen for ud at træde,
der stod de

Alle tilsammen og vented ham, rundt han stued
i Kredsen.

Mange da hid vare komne med Reineke nærmest i
Slægtstab,

Deres Fætter at redde; hvo kan opregne dem
alle?

Og han stued den talige Slægt, han saae paa
den anden

Side Reinekes Fiender; sig Høfset lod til at
dele.

Da brød Konningen ud: Saa hør mig
Reineke! kan du

Undskyld slig Misgierning, at Du ved Hjelp af
Bellyn har

Min elskværdige Lampe drebt, og at Du forvo-
vent

Hid som et Brev har i Nandselen sendt det blodige
Hoved?

Mig til Haan er det skeet. Jeg har alt straffet
den ene,

Blux maatte bøde Bellyn, Dig venter selv samme
Skiebne.

Vee mig! raabte nu Neineke lydt; o laae
i min Grav jeg!

Hører mit Ord, og som I det finder, Følgerne
blive.

Findes jeg skyldig, saa dræber mig flus, jeg
kommer dog aldrig

Ud af min Hammer og Nod, jeg er dog sikkert
fortoren.

Thi den Nidning Bellyn har berovet mig nedrig de
første

Glatte, hvis Lige vist ei endnu paa Jorden
blev stuet.

Af, de kostede Lampe sit Liv. Jeg havde dem
begge

Tillid stænket; nu røved Bellyn de herlige Sa-
ger!

Var det dog muligt at spore dem op, men af!
jeg befrygter

Ingen finder der meer; de bliver os tabt for bes-
standig.

Da giensvared Abinden: Hvo vilde nu moren
fortvivle?

Er de paa Jorden endnu, har vi altid Haabet
tilbage.

Tidlig, fulde vi ud vil gaae, vi læge som
Lærde

Flittig vil spørge tilraads. Men siig, hvad var
det for Skatte?

Reineke sagde: Den var ubetalelig, aldrig
den findes.

Hvo den besidder, han giemmer den vist. Hvo
vil sig derover

Ei True Ermelyn græmme! mig aldrig vil hun
tilgive.

Thi hun mig raadte derfra, da de To jeg vilde
betroe den.

Du opspinder man mod mig Løgn, man vil mig
forklage!

Dog, jeg værger min Ret, jeg venter min Dom,
og isald jeg

Frikiendt vorder, da reiser jeg om i Land og i
Riger

Før at gienfinde min Skat, om mit Liv derved
end skal voyes.

Tiende Sang.

O min Konning! blev ved ydermeer den listige
Taler,

Lader mig! ødleste Drot! mine Venner fremdes-
les fortelle,

Hvitte fortræffelige Ting der allene for Eder be-
stmidt var.

Hik § dem ei, saa var jo min Billie dog altid
roesværdig.

Tael, var Konningens Ord, fortæl hvad Du
gørst i Korthed.

Æren med Lykken forsvandt, nu skal §
alletting høre,

Bedblev Neineke med; den første kostbare Skat
var

En fortræffelig Ring, jeg gav den Besslyn, han
til Kongen

Skulde bringe der hen. Paa en hoist besynderlig
Maade

Ringen sammensat var, fuldverd den vel kunde
funkle.

Midt mellem Konningens Skat; den var smeddet
af finestre Guldmalm.

Paa den inderste Side, som sig mod Fingeren
vendte,

Ziffer indgravet var; og dybt indsmeltet; der
saae man

To hebraiske Ord, af en heel besynderlig Me-
ning.

Ingen i Landet saa let de mærkværdige Tegn skulde
tyde.

Mester Abrion fun, fra Trier, han kunde dem
læse.

Det er en spænglærd Jøde, hvert Sprog, hvert
Tungemål kan han,

Som mellem Albenraae, som mellem Nibe par-
leres.

I Særdeleshed Jøden har Sands for Urter og
Stene.

Da jeg Ringen ham sik, da udbrod han: Her-
lige Sager

Findes der skulde her, de tre dybtgravede
Navne

Bragte den fromme Seth fra Paradiset til Jor-
den,

Da han søgte Varmhierligheds Olie; hvo paa
sin Finger
Ringen bar, han er frie for hver en Fare; hans
hverken
Mægter Torden og Lyn eller Troldom selv at for-
dærve.

Bidere Mesteren sagde: Han der havde læst, at
Enhver som
Ringen paa Fingeren bar, kunde selv i det Haars-
deste Frostveir
Ei af Kulde dog døe, han leved en lykkelig
Alder.

Uden paa Ringen en Edelsteen sad, en prægtig
Karfunkel.
Hoit om Natten den lyste, den viste tydeligt
Alting.

Stenen mangfoldige Kræster besad, helbredte de
Syge;
Hvo som berorte den, kom sig, om end han
verkbrudden for var.
Hver en optenklig Nod betvang den, Doden
undtagen.

Bidere Mesteren mig om Stenens Kræster for-
talte:
Lykkeligt reiste med den Besidderen giennem ethvert
Land.

Vand og Ild ham ei skaded, han hverken for-
raadt eller fangen

Kunde vorde med den, han undgik Fiendernes
Kæster.

Ta, hvis træt han Stenen betraged, saa bley
han i Kampen

Hundredes Vane, ja fleer! Ydermeer Karfunke-
lens Dyder

Gisten betog sin Kraft, samt alle fordærrende
Gaster.

Desforuden den udslukked Had, og var der end
Mangen

For ei Besidderens Ven, sic han snart sin Me-
ning forandret.

Hvo formaede tilfulde hver Stenens Kraft
at opregne,

Som jeg fandt i min Faders Skat, og som jeg
min Konning

Agted at sende? Thi slig en Ring, saa kostelig
fielen,

Mæget for god var til mig, det vel jeg vidste;
dersor kun

Skulde blandt alle den Edleste, meente jeg, nu
den besidde,

Ene paa ham kun beroer vort Vel, vor hele For-
mue.

Og jeg haabed hans Liv at redde fra truende
Farer.

Desuden skulde da Daddren Bessyt, min
naadigste Dronning
Bragt en Kam og et Speil, for at faae mig
huld i Erindring.

Dette havde for Ondskabs Skyld jeg for af mit
Hart.

Skatkammer taget til mig. Det var det herligste
Kunstvaerk.

O hvor ofte mig trygled min Vib, hun vilde
det eie.

Audet hun ønsked sig ei af al Verdens vræmlende
Skatte.

Tid vi stede derom. Hun kunde mig aldrig
bevæge.

Men nu sendte jeg Kam og Speil med velberaad
Hu hid

Til min naadigste Frue, min Dronning, som
altid har viist mig
Store Belgierninger, altid bestiermet mig huld
imod Ondskab.

Mangt et godt Ord ind har hun lagt, naar ilde
det gif mig.

Edel, af fornemme Byrd hun er, og smykket
med Dyder.

Og hendes gamle Slægt lever evig i Værker og
Kraunk.

Hun frem for alle fortiente mit Speil, min
Kam, men desværre!

Aldrig faaer hun det nu at see, det tabtes for
evig.

At jeg nu først om Kammen skal tale, da
havde dens Kunstner

Pantherknokler brugt, de herlige Skabningers Lev-
ning,

Mellem Indien hisset og Paradiset de
leve.

Skindet spiller i broget Glands, hvor Dyret sig
vender

Breder sig lflige Duft, hvorfor og de øvrige
Dyrslags

Gerne følger i Panthersnes Spor, i hvor det saa
vises.

Thi dem herligt forfrisker og vederqvæger dens
Bellugt.

Det maa alle bekjende. Af flige Knokler og
Breen var
Denne prægtige Kam med Klogt og Sindrighed
dannet,
Klar som Sølver og hvid af en fast usigelig Reen-
heb.
Lugten af Kammen gif langt over Neglikens Dust
og Kaneelbark,
Thi naar Dyret er dødt farer Lugten i alle dets
Vene,
Oliver bestandig deri, og lader sig aldrig for-
drive.
Hver en Sygdom jager den bort, og hver en
Forgiftning.

Videre saae man paa Kammens Ryg mangt
fosteligt Billed
Hoit forhøjet, indflettet med gyldne, zírlige
Ranker.
Og med rød og med blaae Lasur. I det middelste
Rum man
Grant Historien kunstigt saae, hvordan Paris af
Troya
Sad en Dag ved en Brønd, medens vid tre
skionne Gudinder

Nærmest sig ham, man kælte dem Juno, Pallas og Venus.

Længe de stred; i Høstningen hver vilde Eblet beholde

Gierne for sig, som før havde tilhørt Alle tilfælleds.

Endelig blev de forsigt, den Skinneste skulde nu Paris

Eblet givet, hun skulde det steds efter Dommen beholde.

Derfor den Ungersvend her dem hver heel noie betraged.

Juno talde: Ifald mig Eblet Du giver, ifald Du

Kalder den Skinneste mig, skal Du vorde den rigeste Jorddrøst.

Pallas sagde: Betenk Dig vel, giv Eblet til mig, da

Hier Du den mægtigste Mand, og da skal alle sig frygte

Blot for Dit vældige Navn, det være sig Ven eller Fiende.

Venus sagde: Hvortil den Magt? Hvad gavner Dig Skatten?

Er Din Fader Kong Priamus ei? Er ei Dine Brødre

Hektor og Fleer heel rige, samt mægtigen frygted
i Landet?

Skiermes ei Troya trygt af sin Hær? og har Æ
ei rundtom

Seirende Landet betvunget og indtaget fierneste
Riger?

Dersom den Skionneste mig Du falder og skienker
mig Æblet,

Skal ved den herligste Skat Du paa Jorden be-
standig Dig fryde.

Denne Skat er en sielden Viv, den deiligeste
Qvinde,

Dydig, ædel og viis; hvo kan hende værdigt
berømme?

Giv mig Æblet! da skal Du den græske Beher-
skeres Hustrue,

Helenia, mener jeg, faae, den skionneste Skat
blandt de Skionne.

See, da Æblet han Venus gav, som
skionnest blandt Alle.

Dersor til Giengield hialp hun den skionneste
Dronning at røve.

Menelaus Gemahl blev hans egen Hustrue i
Troya.

Denne Bedrift i det midterste Rum ophøjet maa
skued.

Rundt om Billedet Skiolde var sat med kunsfige
Skrifter.

Hver kurt at læse behør'd, saa kiendtes Fabelen
straxen.

Men hør videre nu om Speilet: Istedet
for Glas man

Saae en sleben Beryl, af en sielden Klarhed og
Skionhed.

Altting saae man deri, om det end var milevidt
langtfra,

Om det var Dag eller Nat, og hvis Een en
Feil i sit Ansigt

Havde, hvad det end var, en Plet for Exempel
i Diet,

Ene behøved han da sig i Speilet at see, saa
forsvandt den

Flux med hver muelig Mangel, med hver en til-
føjet Skade.

Er det et Under da vel at et saadant Tab mig
bedrøver?

Kosteligt herligt Træe indfatted, nydeligt Ski-
ven,

Sehym kaldtes det, staaret af fastest glindsende
Vedbul.

Ingen Orm det rører, thi agtes det og, som er
billigt,

Høiere selv end Guld; kun Ibenholdt kommer det
nær lidt.

Thi en fortæffelig Kunstner engang tillaved af
dette

Under Konning Krompardus en Hest af sieldne
Meriter,

Nytteren selv ei en Time behoved for hurtig at
ride

Over de hundrede Mil. Kan jeg forklare Her
Tingen?

Mage til slig en Hest er ei seet fra Verden blev
grundlagt.

Gode halvanden Fod var nu Nammens rund-
lige Bredde

Skiven omkring, og prydet med kunstigt udskaas-
ret Arbeid,

Bogstaver gyldne, der stod under hvert et eneste
Billed,

Om hvad Tingen besød, som var vel. Nu alle
Bedrivter

Kortelig vil jeg fortælle: Der først var staaret
om Hesten:

Hvordan misundelig han med en Hiort omkaps
vilde rende;

Men tilbage han nødtes at staae. Det ørgred
hans Hierte,

Og han skyndte sig hen, med en Hyrde derefter
at tale;

Sagde: Din Lykke Du gør, hvis Du flux
modtager mit Tilbud,

Kom, sæt Dig op paa min Nyg, da jeg bring
ger Dig did; thi fornødig
Hør sig en Hiort udi Skoven skult; og den skal
Du følde.

Riodet, Takker og Skind, var dyrt hvis Du
skulde det kisbe.

Kom, jeg rider med efter Hiorten. Prøven jeg
vover.

Hyrden samtykked, svang sig til Hest, saa skyndte
den did sig.

Og de blev Hiorten vær i en Sump, og fulgte
behændig.

Nasse dens Spor, de jøge den op. Den havde
sit Forspring.

Da blev det Hesten suurt, den pusted, sagde til
Manden:

Hør! stiig et Djeblif af, jeg er træt og trænger
til Hvile,
Nei tilforladelig, Hyrden svared, nu skalst Du
mig lyde,
Eller smage min Spore; Du nys mig selv har
opmuntret
So til Jagten! Saaledes den kynget blev af
sin Rytter.
Saa bliver deres Løn, som fulde af Nænker og
Ondskab
Andre vil skade, de falde som øfest selver i Gra-
ven.

Bidere maa jeg fortælle hvad meer i Speilet
var skaaret,
Nemlig : et Æsel, en Hund, hos en riig
Mand havde de begge
Tient, og Hunden især, fremfor alle, var Eig-
rens Yndling;
Thi ved Bordet hos Herren den sad, de spiste
tilsammen.
Kjød han gav den og Fisk; den laae i Velhyn-
dens
rens Skjød selv.
Altid han gav den det bedste Brod, som der var;
og til Giengield

Logrede Hunden blidt med sin Svands og slykte sin
Herre.

Goldevin Hundens Lykke blev vaer; og be-
drovet i Hiertet
Æselet blev; ved sig selv det sagde: Hvad tæn-
ker min Herre,
At han den doyne Skabning saa inderlig venligt
behandler?
Springer det Dyr ei ordentlig paa ham? slykker
ham Skiegget?
Jeg derimod maa vandre til Arbeid! Sækkene
flæbe!
Lad ham probere det kun med fem, med ti slige
Hunde
Selv i et Aar at faae giort, hvad jeg retter ud
i en Maaned,
Dog han alligevel faaer det Bedste; mig give de
Straae kun;
Lade mig hvile plat paa den haarde Jord. Hvor
jeg drives,
Eller rides, der spottes jeg. Ha! det vil jeg
nu meer ei
Taale; jeg ogsaa vil med i min Herres venlige
Kridthuus.

Saa han taleb, da vandred hans Herre just hen
over Gaden.

Eselet hæved sin Svands og kasted sig plump med
et Luftspring

Over Herren, og skreg og sang og vrinsked af al
Magt,

Slikked ham Skægget, og vilde derpaa efter Hun-
denes Maade

Skubbe sig op mod hans Kind, og stodte ham
Buler i Panden.

Engstlig Herren undveeg og skreg: Ha, fanger
den Esel!

Slaaer ham ihel! Da Karlene kom, der reg-
nede Prygl ned,

Hen til Stalden han dreves igien. — Der blev
han en Esel.

Mænge findes der end af hans Et, som altid
misunde

Andre Folk deres Velsærdfnidst; de lignende Løn
faae.

Kommer nu eengang en Slig uformodentlig hurtig
til Rigdom

Skikker han sig deri som da Jeppe paa Bierget
Baron blev.

Meget bedre vist ei. Smukt Eselet bære sin
Meelsæk.

Have til Leiested Straae, have fuldt op Tidster
til Næring.

Wil paa en anden Maneer man behandle ham,
blier han den Gamle.

Der hvor en Æsel faaer Indpas, der er det lidet
bevende Kun,

Deres Fordeel søger de vel, hvad rager dem
andet?

Videre skal G. ersetze, min Konning! og
lad Jer min Tale

Ei fortryde. Fremdeles der stod paa den herlige
Ramme

Deiligt staaret og skrevet med Flid, at engang
min Fader

Havde med Hinze forenet sig; Eventyr vilde de
søge.

Begge havde de helligen svoret: G. Nød og i
Fare

Tappert at holde tilsammen, og Gyttet troelig at
delse.

Som de da nu drage frem, da bemerked de Zæ-
ger og Hunde

Ei langt borte paa Veien. Da sagde Bildkatten
Hinze:

Gode Maad blier dyre nok her! Min Gamle
giensvared:

Ud vel til allehaande det seer, dog har jeg min
Pose

Endnu fuld af fortæflige Maad; lad Eden os
mindes!

Bakkert til sammen vi holde, det blier for alting
det Første.

Hinze svared; Det gaae som det vil, saa bliver
der altid

Mig tilovers en Udvei, den jeg snild vil
benytte.

Derpaa klættred han op i et Træe, sig saadan at
redder

Snedig for Hundenes Bold; sin Onkel troless
forlod han.

Engstelig stod min Fader nu, sig Sægerne nær-
med.

Da kreg Hinze: Min Onkel! hvor staær det
sig? Aabner Ier Pose!

Hvis den er fuld af Maad, kan I bruge den.
Tiden er kommen.

Midlertid Sægerhornene klæng; de kaldte hver-
andre.

Løb min Fader, løb Hundene med, de fulgte
med Glam ham.

Angestens Sved sprang ud ham af Skræk; han
forretted sin Modtørst,
Lettet han fandt sig derved; saan undløb han
fine Fiender.

Nedrigt, det haver I hørt, har hans nærmeste
Frænde forraadt ham,
Den, hvorpaa han stolede meest. Det gik volds-
somt paa Livet,
Thi ham Hundene vare for hurtige, havde han
flur ei
Sig erindret en Hule, saa havde det snart været
ude;
Men der svubbed han ind, og hans Fiende mi-
stede Byttet.
Slige Knægte der nok af findes, der handle som
Hinze
Dengang imod min Fader; hvor kan jeg fierligt
ham agte?
Halv har jeg sagtens tilgivet ham, men der er
mere tilbage.
Alt sligt staaret paa Speilet stod, med Ord og
med Billed.

Saadan af Ulven fremdeles man skued en
markelig Idret,

Som beviser Enhver hvor erklaedtlig han er for
det Gode,

Thi paa Marken han sandt en Hest, hvoraf
Raden tilbage

Ene var bleven; men Hunger han leed, og pilled
den graadig.

Da kom et Been, som var spidst, til at sidde
paa tværs ham i Halsen.

Engstelig færded han sig, da var han dygtig i
Knibe.

Bud blev der stikket paa Bud, for at hente de
samtlige Læger.

Men at hielpe var Ingen istrand, skont en gav-
mild Belønning

Lovdes Enhver. Da meldte tilsidst blandt Alle
sig Tranen.

Ind med sin rede Barer den treen. Da gisped
den Syge:

Doktor! hielp mig i Hast fra denne min Fare!
jeg skenker,

Bringer I Venet kun ud, saa meget som selv
I forlanger.

Saaledes troede nu Tranen hans Ord, sin
Snabel indstak den,
Hoved og Aal, udi Ulvens Hals, og hentede
Benet.

Vee mig, Isegrim skreng, hvor Du Skade gør
mig! det smærter.

Lad det ei oftere ske! for denne Gang vil jeg
tilgive,

Var det en Anden, jeg havde det ei taalmodigen
taalt nu.

Glaaer Jer til Taals, var Tranens Svar, nu
er I helbredt alt.

Giv mig min Løn! jeg haver fortient den, endt
Eders Qvide.

Hør mig engang den Gie! skreg Ulven; jeg
lider Smerten,

Han vil Belønningen haæ. Har Du reent den
Maade forglemt, som

Ieg Dig nyelig har viist? Har Du ei den Sna-
bel, det Hoved,

Som nys sad i min Hals, uden Brøst annam-
met tilbage?

Har mig den Praler ei gjort Fortræd? Ieg kunde
tilvisse,

Skulde der tales om Løn, den dog vel billigt for-
lange.

Gaaledes Skalkene pleier at handle med deres Ties-
nestfolk.

Denne Vedrixt med Fleer stod meget kunsti-
gen ſkaaren
Rundt paa Speilets Indfatning, med mangen
ſaint gravet Zirat,
Mange forgylde Skrifter. Et ſaadant kosteligt
Kunstværk
Holdt jeg for herligt til mig. Jeg er alt for
ringe; derfor jeg
Sendte det ſtraren hid til min naadigste Dronning;
jeg haabed
Mig ørbodig ved Sligt mod Eder og Kongen at
vise.
Heel bedrøvede blev mine Born, de artige
Drenge,
Da jeg Speilet gav bort. De sprang sædvanlig
og leged
Stedſe for Glasset, betraged sig gierne, ſaae
deres Haler
Hænge fra Nyggene ned, og loe ad de særegne
Mundtræk.
Af desværre! jeg vented ei Lampes, den ørliges
Braddsd.

Dengang ham og Bellyn, jeg paa Troe, paa
Love min Belfærd

Helligt betroede. Jeg holdt dem begge for ærlige
Svende.

Ingen troere Venner jeg meente dengang at
eie.

Vee! være raabt over Morderen, vee! Jeg vel
skal erfare

Hvo der Skatten har skiuft; thi en Morder kan
sig ei skiuie.

Bidste dog Een og Anden i Salen maaſkee mig at
ſige

Nys om hvor Skatten er giemt, og hvordan
Lampe blev myrdet.

Seer I, min naadigste Konge! der kom-
mer daglig saa mange
Bigtige Sager for Eder, I kan ei minde Jer
Altting.

Dog maaſkee kan I end erindre den herlige
Nytte,

Som min Fader engang Eders Fader netop hevi-
ſte.

Syg Eders Fader laae, da min Fader ham Livet
ſik reddet.

Og dog ytrer I nu, hverken Son eller Fader
har været

Mogentid Eder til Gavn? Behag fremdeles at
høre;

Være med Eders Minde det sagt. Thi fordum
min Fader

Stod hos Eders Herr Fader i megen Værdighed,
Ære;

Som en erfaren Læge forstod han Syges Urin
heel

Klogt at besee, han hialp Naturen; for Svag-
hed i Diet,

Svaghed i selve de ødlestes Lemmer vidste han Naad
dog.

Godt han forstod den emetiske Kraft; hvad Tæn-
der betraf, da

Trak han dem halv som i Spøj, naar de skran-
ted, hurtig af Gummen.

Gierne jeg troer I har glemt det nu, det er slet
ingen Under,

Tre Aar gammel I var kun da. Sig lagde Jer
Fader

Gengang, i Vinterens Tid, til Sengs, ned-
bojet af Smærter,

Løftes og børes han maatte. Da lod han samt-
lige Læger

Mellem Nordcap og Rom tilsammen falde; men
Alle

Op ham gave. Tilsidst lod han Bud gaae efter
min Gamle.

Denne nu horte hans Ned og fornam den farlige
Sygdom,

Og min Fader det smertet hardt; han sagde:
Min Konning!

Maadigste Drot, hvor fro gav mit Liv jeg, Eders
at redde,

Kunde det reddes derved. Men lader mig nu
udi Glasset

See Eders Vand. Da Konningen lod min Far-
ders Begiering,

Nedens han klaged derved at det blev jo længer jo
varre.

Skjnt paa Speilet udskaaret man saae, hvor
lykkeligt mogen

Eders Fader blev friss. Thi min ham svared
betenkdom:

Ønsker I Eders Sundhed igien, da beslut uden
Ophold,

Hurtig en Ulvelever at øde; dog maa den
samme

Være syv Aar i det mindste gammel. Den skal
I fortære.

Spare kan I den ei, thi det yelder Liv eller
Doden.

Eders Vand affætter kun Blod; sat snart en Beslutning.

Ulven i Merheden stod, han fornam slige
Raad med Bekymring.

Da var Eders Herr Faders Ord: I haver nu
hørt det!

Sig nu altsaa, Herr Ulo! om I vil til min
Sundheds Befordring
Overlade Jer Lever? Herr Ulven svared forvirsret:

Ei fem Aar jeg er gammel, hvad kunde den nytte
Jer altsaa?

Dumt Sladderads! blev min Fader ved, det
skal os ei hindre,

Det jeg paa Leveren strax kan see. Da maatte
paa Stedet

Ulven i Kiockenet ned, der fandt man Leveren
brugbar.

Eders Herr Fader fortæred den strax; og hurtig
paa Stand var

Helse hans Sygdom forbi, med alt hvad ham før
havde smertet.

Dengang takked han varmt, forbindligt, min
Fader; Enhver ham
Maatte ved Høfset Doktor falde; det glemmes et
Kulde!

Saaledes gif bestandig min Fader nu Kon-
gen tilhaande.

Eders Herr Fader foræred ham siden, jeg veed det
tilvisse,

Strax en høirød Baret og et gyldent fotræffeligt
Spænde.

Som han offentlig bar. Saaledes bestandig ham
alle

Høit i Aeren har holdt; med hans Søn det der-
imod siden

Har sig forandret disvær; paa Faderens forrige
Dyder

Vorder ei længer tækt. De allereledigste
Skalke

Hæves i Veiret; man blot paa Indkomst tænker
og Nytte.

Næt og Viisdom tilbage kun staer. Af Tienerue
gør man

Fornemme Herrer, det maa for det meste de
Fattige gielde.

Kommer en Saadan til Magt og Vold, da slaaer
han i Blinde
Midt mellem Mængden, og hukter ei meer hvoraf
han er kommen.
Ud af alt hvad der skeer, han kun tænker at drage
sin Fordeel.

Rundt om de Store findes en Sværml af saadanne
Praaslyc.

Ingen Begiering bonhørt blier, saafremt som ei
Gaven
Straxen følger med den. Hvergang der gives
Besseed, da
Hedder det: Bringer os kun! Bring første
Gang, anden og tredie.

Saadanne graadige Ulve beholde de lækkreste
Bidstener
Hølst for sig; men naar kun med allermindste
Forliis de
Flux deres Herres Liv kunde redde, da twivles der
meget.
Saan som Ulven, der ei vilde her spendere sin
Lever,
Og hvad Lever? Jeg siger det reent ud: Om
end saa tyve

Ulve Livet gif qvit, og derved vor naadigste Konning

Og hans hulde Gemahl blev redded, da var det
jo Smaating.

Thi af et maadeligt Træ, hvad kan man vente
for Frugter.

Hvad der i Eders Ungdom er skeet det har I for-
glemt, men

Jeg kan erindre det grant, som var det nylig
passeret.

Denne Bedrivi paa Speilet stod, saa vilde min
Fader;

Og med Karbunkler var Værket smykt, med
luende Ranker.

Kunde jeg opspore Speilet, jeg voved Liv og
Formue.

Reineke! Kongen ubbrod, jeg har vel for-
staet Din Tale,

Hvert et Ord har jeg hørt, og alt hvad her Du
fortalt har.

Persom Din Fader saa stor har været ved Høfset,
saa mange

Herlige Gierninger viist, maa det være længe nok
siden.

Seg erindrer det ei, det er aldrig hidtil fortalt
mig.

Eders Daad, derimod, den kommer mig ofte
for Dre.

Alltid er I paa Spil, saa fortæller man mig i
det mindste.

Dersom I uret lider, eg er det Fabel og Snak
fun,

Onsked jeg dog noget Godt, hvad sielden træffer,
at høre.

Herre! blev Neineke ved, jeg haaber her
over at vel jeg

Tør mig forklare, da dog jo selv mig Sagen
beträffer.

Godt Eders egen Person har jeg viist, jeg siger
det vist ei

For at forekaste Jer Sligt, bevares, min Pligt
er

Eder at gavne saa meget jeg kan; men Tildragelsen
har I

Vist ei glemt. Med Isgrim traf det engang
saa heldigt,

At jeg fik fanget et Sviin; det kreg, vi bede
det ned brat.

Dg I kom til og beklaged Jer hardt. I sagde:

Jer Frue

Kom bag efter Jer strax, og ifald kun Een vilde
delse

Ganske lidt Mad med Eder, saa var I begge
vel hiulpne.

Afstaer noget af Eders Fangst; saa var Eders
Ord; da

Isegrim svared: Ja vel! dog munsed han no-
get i Skægget,

Saa man ham neppe forstod; men jeg da hurti-
gen udbrød:

Herre, Jer undte vi alt, om her end var Sviin
op i Mængde.

Siger hvo dese det skal? Det skal Ulven, sva-
red I atter.

Isegrims Fryd var stor, han deelte som han var
vant til,

Uden Blussel og Skam, og gav Jer netop en
Fierding.

Eders Hustrue den Anden, selv styrted han over
det Halve,

Slukte begierligt det ned, gav Ørerne mig og
desuden

Næsen endnu; og dertil omtrent saa Hælvten af
Lungen.

Akt det andet beholdt han sig, det haver I selv
seet.

Lidt kun Edelmod yttred han da, det veed I,
min Konning!

Eders Portion fortæred I snart, dog mærkte jeg
fuldvel

At I end ei var mæt; men Isegrims vilde det ei
see,

Nad og tykfed kun fort, ei det Ringeste bsd han
Jør mere.

Men da traf I ham ogsaa forfærdelig med Eders
Labber

Flux under Dret, og rev ham Skindet; med
blodende Tinding

Løb han derfra med Buler i Panden, og hyled
af Smerte.

Harmfuld da løb Eders Rost; Kom igien og bid
Skeer i Stykker.

Vedr' en anden Gang deel, eller jeg skal lære
Dig Kunsten.

Hurtig afsted Dig skynd, og skaf mig meer at
fortære.

Herre, da løb min Rost, hvis I vil, da fol-
ger jeg med flux.

Sikkert jeg veed at jeg noget faaer fat; I bliver
fornsiet.

Ustikket folte sig Isegrim da, han sukked og
blødte.

Klaged og gnosled for mig, jeg drev ham. Vi
joge sammen,

Hik en Kalv, I sider den Net; og da vi frem-
bar den

Fandtes den feed. I smiled og sagde huldt til
min Noes, mig

Mangt et naadeligt Ord. I meente jeg duede
fortrøfligt

Til at sendes i Nodens Lid; og besaled fremde-
les:

Deel os Kalven! Da svared jeg flux: Ser Hælv-
ten tilfalder,

Hælvten min naadige Dronning, og hvad der
findes i Livet,

Saa som Hiertet, Leveren og Lungen, tilhører,
som billigt,

Eders Børn; jeg Fodderne taer; thi det er min
Liv - Net.

Hovedet Ulvens er, det kostelignærende
Stykke!

Da I min Mening fornam, vedblev I:
Siig mig, hvo har Dig

Lært at dele saa lerd, paa Hofmænds Biis?

Underret mig?

Da var Svaret: Min Lærer er ner; thi han
med det rode

Hoved, med blødende Tinding, har aabnet nys
min Forstand mig.

Bel jeg bemærked i Morges, hvorledes dengang
han Svinet

Deelte, da lærte jeg flur geometrisk forstandelig
Deelning,

Være det Kaly eller Sviin, jeg glemmer det
aldrig min Livstid.

Skam og Skændsel tilfaldt dengang for sin
Graadighed Ulven.

Nok af hans Lige der er; de sluger umøtteligt
Eders

Godsers herlige Frugt, ja næsten Bønderne selv
med.

Allés Lyksalighed dræbe de let; slet intet af
Skaansel

Er der at vente. O vee det Land hvor Slige
faae Magten.

Seer G, Herr Konning! saaledes jeg tit
har holdt Jer i Eren.

Derfor alt hvad jeg har, derfor alt hvad i Frem-
tiden mit blier

Helliges Eder og Eders livsalige Dronning, det
være

Lidt eller meget, G tage dog Broderparten af
Ulting.

Naar G nu mindes Jer Kalven og Svinet, da
seer G med Sandhed,

Hvor G skal finde den rigtige Trostlab. Turde
maastee da

Isegrim maale sig vel med Reinhardt? Vistnok
desværre!

Uven overst som Foged staer, og alt han be-
tynger.

Eders Fordeel kommer just ei i Betragtning; men
alt hvad

Han skal have, det veed han at faae. Med
Bisernen han altid

Ordet fører; men Reinekes Vinck kun lidet be-
markes.

Herre! jeg veed, man har mig forslaget,
og viger vist ikke.

Sagen endes dog maa, og dersor være det sagt
nu:

Findes her En, som med Vidner bevise sig tro-
ster, han komme,

Holde til Sagen sig strængt, sætte lovmæssig her
dog til Pandt først

Sin Formue, sit Dre, sit Liv, hvis Sagen
han taber.

Vige jeg sætter imod, saadan det altid ved Ret-
ten

Sæd har været, saa være det end; saa føre
man Sagen.

Først den blive forsvarer og modsagt, trolig den
saadan

Vorde nu ført og domt; jeg har Ret til sligt at
forlange.

Vere det som det vil, lsd Konningens Ord,
jeg i Retten

Hverken kan eller hyster at siende, jeg lider det
aldrig,

Stor vel Mistanken er, at i Lampes, det tro-
lige Budskabs,

Mord Du havt har Din Deel; jeg elsked ham
ganske særdeles.

Saare nær hans Forlis mig gif; jeg græmmed
mig bittert.

Da man af Randsten pludselig tog hans blodige
Hoved.

Strax maatte bøde Bellyn, den falske Ledsgær,
paa Stedet.

Dog Du alligevel nu maa Din Sag lovinæssig
forsøgte.

Hvad mig selver nu her angaaer, tilgiver jeg
Reinhardt

Alt; han har holdt sig til mig, i mangen be-
tænklig Casus.

Haver forresten Nogen at klage, saa vil vi ham
høre,

Maar med uvillige Mænd han kommer og bringer
sin Klage.

Neineke sagde: Min naadigste Drot! jeg takker
erbodigst.

Hver vil I høre: hver I stenker Netsærdigheds
Vældaad.

Lader mig helligt bevidne med hvilket sørgetligt
Hierte

Jeg har Bellyn og Lampe forladt. Mig ahnede,
troer jeg,

Hvad der skulde dem begge skee; jeg elsked dem
kierligt.

Saadan stammered nu Reineke snildt sin For-
tælling med Ordspomp.

Hver ham troede; thi Skatten han havde saa zir-
ligt beskreven.

Seet saa alvorlig ud, som om alt var reneste
Sandhed.

Trøste selv vilde man ham. Saadan bedrog han
sin Konge.

Denne Skatten var fier, han havde den gierne
besiddet,

Sagde til Reineke: Giver tilfreds Eder! reiser
og søger

Bidt og bredt hvad mistet I har; gør alt for at
faae det.

Hvis I behøver min Hjelp, stander strax for
Eder den rede.

Reineke svared: Taknemmelig flig en Maade
jeg modtaer.

Huldt Eders Ord opreiser mit Mod, opliver mit
Hjerte.

Rov at straffe som Mord hører blandt Eders høie-
ste Pligter.

Skjont end Sagen dunkel mig er, saa giver den
nok sig.

Søge jeg vil med den nsieste Flid, om Matten,
om Dagen.

Reiser i sterken Hast og spørger hvor som jeg
träffer.

Har jeg erfaret først hvor den er, og skulle jeg
selv ei

Kunde gienvinde den, see! da falder straxen til
Hjelvp jeg.

Den S da kaffer mig flur, saa giver alt sig
med Lethed.

Af hvis Skatten Eder det lykkes mig bringe,
maaskee da

Taaer jeg min Mose betalt, og viser tillige min
Trostab.

Gierne Konningen sligt fornam, vilde stande
med Alting

Reineke bi, han havde sin Logn heel kunstig ind-
viklet,

Alle de Andre troede det med; nu atter han
kunde

Reise hvorhen han vilde, behøved ingen at
spørge.

Men da kunde sig Isegrím længer ei holde,
med Tænders
Gnidsel raabte han: Naadigste Drot! saa troer
J da Tyven?
Som Eder trende Gange, ja fire belse? Hvil-
ket Under!
Seer J ei hvor den Skalvær bedrager, og skas-
der os Alle?
Sandhed taler han aldrig, udklækker kun lustige
Løgne.
Men jeg slipper ham ikke saa let hersra. J skal
vide
Han er en Skielm, en Falstuer. Jeg veed tre
vigtige Synder,
Hvormed han har sig forbrudt. Thi Hævn! om
tvekampe skal vi.
Rigtignok fordres der Vidner. Hå siig, hvad
kunde det hielpe?
Stod de og taled de her, og vidned de Dagen
tilende.
Siig, hvad hialp det? Han gjorde dog derfor
end hvad han vilde.
Tit er der intet Vidne tilstede, skulde den
Nidning
Net ñda have til hver en Last? Hvo vover at
tale?

Hver belyver han fræk og hver maa frygte sin
Skade.

I og Eders, I faaer det sikrert saa godt som de
Andre.

Holde dersor jeg vil ham i Dag, han skal ei
undgaae mig.

Straengt til Nette mig her skal han staae. Nu
hil med hans Forsvar!

Ellevte Sang.

Isgrim, Ulven, flaged, han sagde: Nu
skal I erfare;
Reineke, naadigste Konge, som han bestandig
en Skielm var,
Oliver det end, og staer, og fremfiger skamme-
lig Logn kun
For at bestiemme mig og min Slegt. Saale-
des bestandig
Haver han mig, ja mere min Hustrue, Skænd-
sel tilfojet.
Thi han sik hende lokket til ud i Dammen at
vade,
Giennem Moradset, og havde forsikkret: Hun
skulde vist den Dag
Saae sig en god Dræt Fise, hun behoved at stikke
sin Stiert kun
Ned i Vandet og lade den hænge, saa vilde nok
Fisken
Bide sig fast; hun kunde selv Fierd' ei Fangsten
fertære.

Vadende svømmed hun ud og arbeided sig hen imod
Enden.

Henimod Nenden, der havde Vandet sig dybere
samlet,

Og han bad hende Stierten i Vandet at stikke.
Da bitter

Kulden mod Aften blev, det tog til at fryse for
Alvor.

Saa hun det knap ei længer holdt ud; det vared
heller

Længe for Stierten var fast under Isen frosset:
hun mægted

Ei at løste den meer, og troede den tyngtes
af Fiske.

Reineke saae det, den nedrige Thy! men hvad
han bedrev da

Neppe sige jeg tør. Min Viv han skammeligt
voldtog!

Bort fra Stedet skal han mig ei; Slig plettende
Misdaad

Een af os Livet koste paa Stand, selv endnu i
Dag her.

Thi han sladdrer sig ikke derfra; jeg har truffet
ham selv, jeg!

Midt i Gierningen. Hændelsesviis jeg gif over
Høien,

Høit om Hjelp jeg hørte hun skreg, den arme
Bedragne.

Fast indiiset fangen hun stod og nægted ei For-
svar.

Og jeg kom til, og maatte med egne Hine det
selv see

Alt. Et Under det var, at ei Hiertet flux i
min Varm brast.

Reineke! skreg jeg, hvad giv Du? Han saae
mig komme, da løb han
Hurtig sin Vej; jeg nærmmed mig did med et dro-
veligt Hierte.

Vade jeg maatte; jeg fros i det kolde Vand, og
jeg neppé

Kunde faae Isen brudt og forløse den uselig'
Quinde.

Af, det gif mig ei godt fra Haanden; hun
Skjelved og bæved,

Og en Fierdepart Isen beholdt af Stierten til-
bage.

Sammerligt klaged hun hyppigt og høit; det Bon-
derne mærked;

Skyndte sig ud og spored os op, og kaldte hver-
andre,

Hidsige løbe de hen over Dammen med Stanger
og Ører.

Øvinderne komme med Nok og med Teen og lar-
mede voldsomt.

Fanger dem! Kaster og slaer! saa kreg de
mellem hverandre.

Aldrig saa angst i mit Liv har jeg været som da;
det bekjendte

Gieremund med, vi redded med Nod og Neppe
kun Livet;

Nendte saa Pelsen os drev. Da løb der en
Bængel bag efter.

Net en uselig Svend, med en Stang i Haanden
bevæbnet,

Hurtig tilbeens; han efter os stak, og jog os
af al Magt.

Var ei Matten indfaldet, vi var ei sluppen med
Livet.

Øvinderne kreg, de Hexer, bestandig: At jeg
og min Hustrue

Op havde ødt deres Lam. Det fortred dem at
ikke de traf os;

Skiælded og smælded hardt paa vor Bag, men
hurtigen vente

Vi fra Landet til Vandet igien, og smidigen
slap vi

Ind mellem Sivet; did ei Vønderne voved at
folge,

Matten faldt bælmørkt paa; da skyndte de hjem
sig tilbage.

Neppe slap vi dem saa: Men I seer, min naa-
digste Konning!

Voldtegt, Mord og Midingsværk gielder min
Tale; thi vil I
Sikkerlig straffe strængt sleg Last, retfærdige
Herre!

Da nu Kongen sleg Tale fornam, udbrod
han: Herover
Vorde retfærdeligt dømt; men lad nu Reineke
høres.

Reineke sagde: Hvis Sagen sig saa forholdt,
ja da vilde

Lidt den hædre mig, Gud mig i Himlen naadig
bevare,

Fra at det saa skulde skeet, som han her fortæller.
Dog kan jeg

Nægte det ei: Jeg har Fisk hende lært at fange,
den bedste

Wei til Vandet at gaae, og vist hende hisset til
Dammen.

Men hun løb for begierdig derhen, saasnart som
hun hørte

Hjæl kun nævne, da glemte hun Vei og Lærdom
og Maade.

Dersom til Æsen hun fast er frossen, kommer det
deraf

At hun har siddet for længe; thi var der trukket
i Tide

Havde hun fåset sig nok til et lækkert, kosteligt
Maaltid.

Altfor høstig Begierlighed skader stedse; naar
Hiertet

Giver umætteligt forst, maa det tit heel meget
undvære.

Hvo som plages af Gierigheds Aand har daglige
Sorger.

Intet møtter ham! Slight Frue Gieremund selver
erfared,

Da hun i Æsen frøs. Hun takker min Hjelp og
min Bisstand

Slet. Det har jeg deraf, at jeg redelig hialp
hvad jeg kunde.

Thi jeg skrod bag og vilde med al min Kraft hende
lofte,

Men hun var mig for tung; og midt udi denne
Forretning

Æsgrim just mig traf, han længst alt hisset ved
Stranden

Havde staet; han skreg og handed hidsig imod
mig.

Da blev jeg ræd, da han flige Velsignelser over
mig lyste.

Ten, ja to, ja tre Gange føle Forbandelser ud
han

Over mig støtte; han skreg af frygtelig Rasenhed
drevem.

Da var min Tanke: Du elogest gisør ifald Du
Dig pakker.

Bedre død end som raadvild. Viist jeg handlede
dengang.

Thi han sonder mig vist havde revet. Naar det
sig træffer,

At to Hunde vil bids om et Been, saa er det
nødvendigt

At den ene gaaer bort med Profitten; derfor mig
tykkes:

Bedst hans Harm at flye og hans opbragt soul-
mende Hierte.

Gram han var og bliver det steds; hvor kan han
det nægte?

Sporger hans Kone! hvad har jeg med ham,
den Løgner, at giøre?

Thi saasnart som han fast sin Viv saae frossen paa
Isen

Banded og smælded han hbit og gif til og sit
hende løsnet.

Dersom nu efter dem Bønderne kom, da var det
en Fordeel.

Thi det bragte dem Blodet i Kaag, saa frss de
ei længer.

Hvortil nu meer af Ord? Det er at føre sig
slet op.

Saadan sin egen Vib med nedrig Logn at be-
skiemme.

Spørg hende selv, der staaer hun. Og havde
han vidnet med Sandhed,
Vilde hun selv vist hinlpet at klage. — Midlertid
kun jeg

Fordrer en Uges Frist, for med mine Venner at
vælge

Svaret, som tilkommer Uven for denne sin onde
Beskyldning.

Gieremund svared herpaa: I al Eders Væ-
sen og Vandet

Idel Skalkhed kun er, det veed I, Logn og
Bedrag kun,

Argelist, Rænker og Trods; hvo Eders letfær-
dige Tale

Troer, den bliver til sidst bedraget; altid I bruger

Gledste, forvirrede Ord. Det har med Bronden jeg mørked.

Spende der hang. Men I havde Ser op i den ene

Sat, Gud veed hvorfor; da sank I hurtig tilbunde.

Altter i Veiret at komme det ei I aarked og mægted.

Unkeligt klynek I da. Jeg aarle vandred til Beonden,

Spurgte: Hvo hidsed Ser ned? I svared: Bedste Frue Tante

Ret I kommer tilpas, jeg under Ser alt hvad som godt er.

Stiger i Spanden, deroppe, saa synker I ned, og faaer ædt Ser

Fuldelig møet i Fiss! Det var en bedrøvelig Vandring;

Thi jeg troede det; hoit I svoer: I havde saa mange

Fiss ast splist, at Serugen værked. Jeg løb mig bedaare

Dum som jeg var, og steeg op i Spanden hurtig; da sank den,

Men den anden gik op, I kom mig i Mode
paa Veien.

Underligt tyktes det mig, jeg spurzte Der fuld af
Forundring:

Hvordan gaaer dette til? Da gav I rolig til
Giensvar:

Op og ned! saa gaaer det i Verden, saa gaaer
det os begge.

Det er saa Verdens Lob; fornedret vorder den
Ene,

Mens den Aanden ophoies alt efter Meriter og
Dyder.

Derpaa sprang I af Spanden og lob hvad Hert
Esi kunde holde.

Men jeg kuelured i Bronden, vented en Dag
lang.

Prygl og Bank jeg fuldt op da om Astenen nødtes
at taale,

Inden jeg slap. Thi hen nogle Wonder traadde
til Bronden.

Og de bleve mig vaer; forpiint af græsselig Hun-
ger

Sad jeg i Angst og Nød, forbarmelig var jeg
tilmode.

Wonderne mellem hverandre talde: Seer Du
dernede

Sidder i Spanden vor Fiende, som glubst os
Hjorden formindsker?

Hent ham herop blev den Anden ved, jeg holder
mig færdig,

Tager imod ham ved Manden, han skal hvort
Lam os betale.

Men hvorledes han mig modtog! O Jammer!
Der regned

Dommedags-Slag ned over min Krop; jeg har
i mit Liv ei

Havt saa bedrøvelig bitter en Dag; knap Døden
undgik jeg.

Hertil var Reinekes Svar: Betænker noiere
Følgen,

Da vil I indsee snart hvor godt I af Pryglene
havt har.

Jeg, for min egen Person, vistnok Sligt heller
vil undgaae.

Saadan som Sagerne stod, absolut dog Een af
os Begge

Modt var Banken at faae, vi kunde tilsammen
ei slippe.

Er I opmærksom saa nytter det vist, i Fremtiden
troer I

Ingen atter saa let; af Skalkhed Verden er op-
fyldt!

Ta, blev Isegrim ved, hvad Behov giores
mere Bevis vel?

Ingen fornærmed mig saa, som denne stemme
Forræder.

Thi jeg har end ei fortalt hvordan han engang i
Saxen

Mellem Abernes Slægt, til Skam og Skændsel
mig bragte.

Overtalt han nemlig mig sik at gaae ind i en
Hule,

Bal han vidste forud at det ilde mig vilde bekom-
me;

Havde jeg hurtig ei skynde mig paa Flugt, vist
Dine og Drer

Havde jeg mistet da. Ved liselig Snakken han
sik mig

Indbildt at der hans Tante jeg fandt. Abinden
han meente.

Ha, det fortrød ham hardt at jeg slap. Han
sendte mig lundt ind

I den afskyelige Nede; mig tykkes i Helsved at
være.

Dertil var Neinekes Svar for de samtlige
Herrer ved Hoffet:

Isegrim taler forvirret, han er ei ret ved sin
Samling.

Ydelygt siger han jo at han vil om Abinden for-
telle:

Nu er det to og et halvt Aar siden fra den Tid til
Slesvig

Bort med stor Bekostning han drog, hvorhen jeg
ham fulgte.

Saavidt er Sandhed, det Ørige Øgn; thi ei
det var Aber;

Marekatte det var, som han taler om, ha men
aldrig

Kiender jeg dem for min Slægt. Herr Martin
derimod, Åben,

Og Frue Nykkenu er mine Frænder. Hende som
Tante,

Ham som Fætter, ører jeg stolt. Notarius er
han,

Og forstaer sig paa Det og Skiel; men de Skab-
ninger Ulven

Mævner, det skeer kun af Haan; jeg har med
dem alle tilhobe

Intet at giøre, thi aldrig med mig har de været
i Slægtstab,

Satan skinbarlig i Helled signe de. Hvorfor jeg
dengang

Kaldre den Gamle Tante, det skedte med velbe-
raad Hu; jeg

Intet tabte derved, det vil jeg gierne tilstaae
Jor.

Herligt trakerte de mig, forresten Øddelen staae
dem.

Seer I Herrer! vi havde forladt vor Bei,
og vi ginge

Bag om Bierget; da brat vi en mørk, en dæm-
rende Hule

Opdaget, dyb som lang. Da viintes paa van-
lige Maade

Ulven af Hunger hardt. Hvo har engang i sit
Liv vel

Fuldkommen møet ham seet, saa han intet ønsked
sig mere?

Da var til ham mit Ord: Udi denne Hule der
findes

Sikkert af Madvare nok; jeg tvivler ei, dens
Beboer

Deler gierne med os hvad han har. Vi komme
som kaldne.

Da var Isegrims Svar: Jeg her vil vente Jer,
Dukel!

Under Træet; fortræfigt I veed velaret at
giore

Nye Bekjendtskaber, gaaer! og isald Jer bydes
et Maaltid

Lad mig da vide det flux. Saaledes Skalken bes-
sluttet

Mig at sette paa Spil først. Jeg heel trostig
begav mig

Ind udi Hulen; dog ei uden hemmelig Gysen jeg
vandred

Gjennem den lange, den krummede Gang, den
sik slet ingen Ende,

Himmel hvad da jeg sandt! Den Skæk jeg vilde
for meget

Af det rødeste Guld i mit Liv ei etter
opleve.

Hvilken Nede med hæslige Dyr, de Småa med
de Store!

Moderen sad derved, hun var liig den skinbarlige
Satan.

Slaben var viid og stor, med lange, med hæs-
lige Tænder.

Lange var Hænder, Negler og Fodder; væmme-
ligt bagved

Snoede fra Nyggen sig langt en Svands. Sligt
græsseligt Syn jeg
Aldrig har seet i mit Liv. De afskyelig sortladne
Børn var
Sæssomt dannet, fast ret de som unge Spøgelser
ud saae.
Gruligt de gloede paa mig. Jeg tænkte: God
vel Du var herfra.
Storre de var end Isegrim selv; de halvvorne
Børn var
Ligesom han. I raadnet Høe, forfærdeligt
leiret,
Fandt jeg det ølleste Kast, og over og over bes-
klikket,
Op over Dret med Mog; det stank i hæslige
Bolig
Styggere selv end af Helvedes Beeg. For Sand-
hed at tale
Lidt jeg kun mored mig 'der; thi der vræmled af
dem paa hver Kant.
Ene, forladt jeg stod; de rynkede Panden af-
skyeligt,
Da jeg betænkte mig vel, og præved moren en
Udyei;
Hilssed dem venligt — jeg meente det ei — og
vidste saa blid mig

Og saa bekjendt at sisse. Den Gamle jeg kaldte
Frue Tante.

Fættre blev Ungerne kaldt; jeg paa Ord lod ikke
mankere:

Skienke den naadige Gud Tær en lang, en glæ-
delig Alder.

Siger, er det Eders Born? I Sa-dhed, det
burde jeg vide.

O hvor behage de mig! Hielp Gud! hvor mun-
tre de springe,

Og hvor skonne! Man tog dem vist alle for
Konningens Sonner.

Trendesold, firefold Tak! at I med saa verdige
Poder

Huld formerer vor Slegt! Jeg glæder mig over
al Maade.

Øvægende Tanken mig er, at besidde saadanne
Frænder.

Thi ubi Nødens Tid kan man trænge til Venner
og Slegtskab.

Da nu saamegen Hæder af mig hende vistes,
hvorvel, jeg

Undet i Hiertet meente, behandles hun mig paa
en litig Viis,

Kalde mig Onkel, saa familiær ret som om den
Gjante
Med havde hørt til min Stægt. Dog kunde det
ikke for dengang
Skade mig Moster at kalde den Mar. Bestandig
jeg svædte
Underligt Angstens Sved. Men hin heel venli-
gen udbrod:
Reineke, kiereste Fætter! velkommen, elskete
Monfrere!
Hvordan befinder I Eder? Jeg Eder forbunden
min Livstid
Er, at I til mig kom. Nu kan I artige
Tanker
Lære klogt mine Børn, at de komme til Hæder
og Ere.
Saa hendes Svar gienlod; det havde jeg nu med
et Par Ord
Bed hende Moster at kalde, ved Sandheden
snildt at fortie,
Rigeligt vel fortient: dog lysted mig efter mit
Frihed.
Men hun lod mig ei gaae, hun sagde: Jeg
slipper min Onkel
Ubeværet ei bort. O bie! Lad Eder op-
varte.

Og hun bragte mig Spise nok. I Sandhed!
jeg kan ei
Nevne Her alt; forundret jeg var i høieste
Maade,
Over hvordan hun til Alt var kommen; thi
Agerhøns, Fisk og
Andet behageligt Bildt jeg nsd. Det smagte mig
herligt.
Da jeg nu vel var møet, jeg i Posen fik som i
Nosen.
Ind hun kom med en Kislo af en Hiort, den
skulde jeg bringe
Hjem til Familien; smukt paa det Artigste tog
jeg nu Ufsted.
Reineke, sagde hun, Ven! besøg mig tiere!
Jeg havde
Lovet alt hvad hun vilde, jeg kunde mig kun
for at slippe.
Et ambrosisse det var for Dien og Næse; jeg nær-
ved
Havde hentet mig Døden; jeg søgte snarlig at
undflyve.
Hurtig behændig jeg løb giennem Gangen til Hul-
let ved Treæt.
Pægrim stonnende der nu laae. Jeg spurgte;
Hvor gaaer det?

Onkel, han svared, ei vel; jeg plæt af Hunz
ger forsager.

Da forbarmedes flur jeg over ham, gav ham den
fionne

Steg, som jeg med havde bragt; han aad for-
færdelig graadig.

Meget han takked mig da, nu har han ganske
forglemt det.

Da han nu færdig var bleven udbrød han: Lader
mig vide

Hvo den hule beboer? Hvad syntes I om det,
derinde?

Bæl eller ilde? Jeg svared derpaa den veneste
Sandhed,

Underretted ham vel at Neden var stem, om at
der man

Fandt den lækkerste Mad; saafremt hans Hierte
forlangte

Med sin Deel nu at faae, da kunde han dristig
gaae ind;

Kun for Alting han maatte sig hytte for Sandhed
at tale.

Skal efter Onske det gaae, anvar mit Ord, saa
taler ei Sandhed.

Oste jeg vared ham ad; thi hvo som fører den
altid,

Uklog, løs i sin Mund, er forfulgt hvorhen
han sig vender,

Stedse gaaes han forbi naar en Ander mildt blit-
ver indbudt.

Derpaa jeg vandre lod ham, og sagde: Hvad
han end see sik,

Skulde han tale dog om, som Enhver det gierne
gad høre.

Da blev han visselig vel modtaget; det var det
Raad, som

Naadigste Konning og Drot, jeg ester Samvit-
tighed gav ham.

Men han handled tvertderimod, og dersom ham
derfor

Tilstodte Nøgetsomhelst, var det vel; han skulde
mit Raad fulgt.

Graat er i Sandhed hans Haar; men ak! man
søger om Blisdom

Det forgives bag dem. Sig bryde saadanne
Svende

Hverken om Klogstab eller om sindrige Tanker,
og derfor

Oliver al Viisdoms, Værd for ubehørslede Folk
Skult.

Troelig for Alt indskærped jeg ham: Saer ikke
med Sandhed!

Selv jeg veed hvad der sommer sig, gav han mig
trodsig til Giensvar.

Derpaa drev han til Hulen, der stod hans
Sanddruehed Giogen.

Bagved sad den affyelige Qvind, han troede
det var selv

Dievlen i egen Person; han blev Bornene vaer,
da udbrød han:

Hielpe mig Gud, hvilke Dyr! Er disse affyelige
Tingster

Eders Born? De seer ud, paa min Troe, som
Hveledes Yingel.

Skynd Jer at drukne det Kram!, det er bedst,
for det væmmeligt længer

Sig over Jorden breder. Isald det var mine,
paa Stand da

Qualte jeg dem i Hast. Man kunde let med
dem fange

Unge Dievle; man havde kun nödig dem hist i
Moradset

Hast paa Sivet at binde, det hæsligsmudsige
Utoi.

Da Skubtudser skulde de hedde, saa passerede Nav-
: dejden nad og gagnet net.

Hurtig brod Moderen da med en hsi, en
vredelig Røst ud:

Hvilken Satan har stikket os Bud? Hvo hid har
bestilt Jer?

Grov! mig her at begegne? Hvad rager det Eders
Person, om

Mine Born ere smukke hvad heller hæslige? Nys
os

Neineke Gos den erfarme Mand forlod. Han for-
staer det.

Han forsikred mig høit: Mine Born var alle
tillsammen

Smukke, sædelig hver, med gode Manerer.
Med Fryd han

Kiendte dem for sin Slægt; det har os alle for-
nyelig

Metop paa dette Sted, for et Dieblik siden for-
sikret.

Er de nu derimod Eder tilpas ei', har Jer i
Sandhed

Gingen at komme bedt, det maa I Herr Isegrin
vide!

Og han forbred strax at hun Mad skulde
bringe, han udbrod:

Bring mig den flux eller jeg skal hælpe Jer!

Hvad kan den Sladder

Nytte mig til? Han skyndte sig gram, og vilde

med Vold selv

I hendes Spiiskammer Lind, men det bekom ham

Kun ilde.

Da hun kasted sig over ham strax, og beed ham
og kradset.

Ligesom hun hendes Børn, de kneb og krammed
og klemte

Slemt hans Krop; da freg han og hyled med
blodige Kindbeen;

Værged sig ei, men løb ud med hurtige Skridt
gennem Døren.

Uselig kradset og bidt jeg komme saae ham, og
Trevler

Rundtom hang; et Dre var fløvet, Næsen i
Blod stod.

Mångt et Saar var ham klemt, de have med
Voldsomhed Huden

Græsselfigt sammenkrympet. Jeg spurgte strax da
jeg saae ham:

Haver I Sandhed talt? Da gav han etter til
Giensvar:

Som jeg det fandt saadan har jeg talt; Den Hel-
vedes Hex! hun

Har tilreddet mig stemt. Gid jeg havde kun
hende saa sandt her.

Dyrt hun det skulle betale! Hvad synes Jer Ni-
neke! Har I
Forhen saadanne Born vel seet? saa stygge, saa
stemme?

Neppe min Mening var sagt, for det strax var
klart, og da fandt jeg
Ingen videre Maade. Det gik mig slet kun i
Hullet.

Er I forrykt? var mit Svar; Siig, har
jeg viselig lært Jer
Gi det Modsatte? Himmelens Fred! (saa skulde
der tales).

Hvordan besinder sig kiere Frue Tante? Siig hvor-
dan staer det

Sig med de artige Born? Det glæder mig større
med mindre

Fættre her nu at see. Da var etter Isegrims
Giensvar:

Tante skulde jeg kalde den Qwind? Det Øglekast
Fættre?

Dievlen quinamme dem flux, jeg takker for saa-
dan et Slægtskab.

Ty, det affyelige Kram! jeg seer dem ei meer
i min Livstid.

Derfor blev han saa ilde betalt. Nu dommer,
min Konning!

Kalder han mig en Førreder med Ret? Lad selv
ham tilstaae det.

Har ei Sagen sig saa, som jeg her fortæller,
tildraget?

Da gav Ulven bestemt sin Erklæring: Stris-
den i Sandhed

Bringer med Ord tilende vi slet. Hvad gavnner
det Mændhug?

Ret blier Ret i hvo den end har, det vil Udfal-
det vise.

Dumdristig Neineke triner I frem, thi stee Eders
Villie!

Kæmpe tilsammen vi skal, saa vil alt sig give
til Slutning.

Bidtløftigt meget I her har fortalt, hvorledes
ved Abens

Hule jeg leed af Sult, hvordan troligt fremdeles
I dengang

Stilled min Hunger. Jeg veed ei hvordan; en
Skank var det Hele

Som I bragte, thi Kjedet formodentlig aad I
paa Veien.

Hvor I saa kommer I spotter mig fræk, og taler
forvoven

Oste min Ere for nær. I har selv med nedrige
Logne

Nylig mig mistænkt gjort, som om jeg havde
forsvoren

Mig mod Kongens Person, som hans Liv paa
lumstelig Viis jeg

Esterstræbte; med Pral da evertimod I havde til
ham

En ubetalelig Skat; han søger den sikkert forzies-
ves.

Skændigt behandlet I har min Liv, og det skal
I bøde.

Overalt dette flager jeg lydt, og er sindet at
kæmpe

Vaade for Gammelt og Nut; jeg gientager: I
er en Morder.

En Førreder I er, en Tyr! Og Liv imod Liv
nu

Ville vi stride, det ende vor evige Kiven og
Klamren.

Her min Handste til Eder jeg kaster, som efter
sedvanlig

Skif hver Øffende gior; tag den op! behold
den som Pant nu.

Og vi finder os snart, Vor Konning har det
fornummet.

Alle Herrer have det hort; jeg haaber de Vid-
ner

Blyve til denne retsærdige Strid. I skal mig ei
slippe

Indtil Udstag Sagen har faaet, det vente nu
vil vi.

Reineke tænke nu gielder det Ære, Liv og
Formue.

Han er stor men jeg er kun liden; skulde maastee
det

Dennegang — galt mig gaae, saa var alle listige
Kneb jo

Forhen til intet Gavn. Roman! Thi naar jeg
betrugter

Alt, er Fordelen min. Han har mistet de for-
reste Labber.

Har det ei Taaben spagere giort, saa skal han
tilsidst dog

Ei sin Villie beholde; forresten det gaae som det
lyster.

Derpaa var Neinekes Ord til Ulven: Hør,
J kan være

Isegrim selv en Føræder, og alle de Klager som
her J

Hav fremført, jeg erklærer for ond og skammelig
Løgn fun.

Vil J kæmpe? Velan! jeg vover det; viger
vist aldrig!

Længe jeg ønsket har fligt. Der er min Handiske
til Giengield.

Saaledes Konningen Panterne modtog;
begge de dristigt

Nakte dem, da var hans Ord: Nu skal J stille
mig Borgen,

At imorgen ei Kampen J svigte; begge Par-
tier

Hinder jeg heel forvirred; hvo kan forståe Eders
Taler?

Da til Borgen sik Isegrim Bjørnen; desuden
Katten,

Hinse fremtreeen med Bruun. For Neineke stilles
sig villigt

Fætter Moneke, Martins Son og Gravlingen
Grimbart.

Reineke! sagde Frue Nykkenau nu, behold
Eders Samling,
Klog og fornustig var! Min Mand, som reiste
til Rom nys,
Eders Herr Onkel, har lært mig en Bon, den
haver tilforn Herr
Abbed Hældøre selv forfattet; han gav den
min Huusbond
Smukt paa en Seddel skrevet, han var bestandig
ham gunstig.
Denne min Bon, var Abbedens Ord, er god
for de Mænd, som
Agte i Kamp at gaae; naar man først paa fa-
stende Hierte
Op den har læst, saa blier man den Dag fra
Nod og fra Fare
Tuldkommen frie, den hielper mod Død mod
Saar og mod Smerter.
Troster Jer Fætter! dermed; jeg vil Bonnen i
Morgen betids høit
Over Jer løse; saa gaaer I med Haab og uden
Bekymring.
Riere Frue Tante, blev Reineke ved, jeg takker
mangfoldig.
Sikkert giengelder jeg Eder igjen. Hvad meest
dog vil helspe,

Er udentvivl min retserdige Sag og min smidige
Næsthed.

Reinekes Venner blev sammen om Matten
hos ham, og bortdrev
Hver en Grille med munter Snak; hvad True
Nykkensau angik,
Hun var meget bekymret og vims, hun lod ham
behænde
Mellem Hoved og Svands, mellem Bryst og
Bugen beklippe,
Derpaa sryge med Olie, med Fidt. Sig Reineke
viste
Rund og feed og hurtig tilbeens. Imidlertid saa
hun
Talde: Hør mig opmærksom, hvad nu I alt
har at give,
Følger forstandige Venners Raad; det hielper Jer
kraftigst.
Drinker dygtigt og holder Jert Vand, og naar
nu i Morgen
Ind i Kredsen I gaaer, vær da flink, og væder
Jer lodne
Svands heel dygtig med Vand, og forsøg at
treffe Jer Fiende.

Kan G⁹ ham Dinene salve, saa skyder G⁹ Giøgen,
Herr Fætter!

Brat han mister sit Syn, det fordunkles. Eder
det hielper

Møget og skader ham selv. G⁹ Begyndelsen angst
og frygtsom.

Lyver Ser snild, og viger mod Vinden med flyg-
tende fodder.

Naar han da følger; da sparker i Stov, saa
brat G⁹ hans Dine

Fylder med Snavs og Sand. Springer saa heel
hurtig tilside.

Passer paa hver en Bevægelse; naar han sig Dir-
nene visser

Tog da Ser Tempo iagt, og forund ham atter
en Salve

Af det bidende Vand, saa han reent omtumler i
Blindhed,

Uden at vide ud eller ind; da vinder G⁹ sik-
kert.

Riere Herr Fætter sover nu lidt, vi vækker Ser
op naar

Tiden kommer. Dog først jeg de hellige Ord vil
oplæse

Over Ser, som jeg har lovet; paa det G⁹ krafs-
tig maa styrkes.

Og hun lagde sin Haand paa hans Hoved og talede
derpaa:

Tamlaks ojekryts ed neorted yerepleihgo
redaks!

Nu til Lykke! Nu sikker I er! Det samme var
Onkel

Grimbarts Ord; derpaa til sin Seng ham begge
de forte.

Nolig han sov. Men Solen oprandt, da skyndte
sig Oddren

Hen med Grævingen did ham at vække; de hil-
sed ham venligt.

Og de sagde: Bereeder Jer vel! Da bragte ham
Oddren

Hurtig en Welling hid, rakte Stegen hen ham,
og sagde:

Spiser! Jeg stasset den har til Eder ved mangen
et suurt Spring

Hist i Dammen ved Gaeskil; den smage Jer,
Dotter!

Denne Handsel er god, var etter Neinekes
Giensvar.

Sligt jeg ikke forsmaer saa let. Gud giøre Jer
Giengield,

At G har Omsorg for mig. Saa lod han Ma-
den sig smage.

Draak imellem en Gang og gik derpaa med sine
Frænder

Hen paa det glatte Sand, i Kredsen; der
skulde nu kempes.

C

Tolvte Sang.

Da nu Kongen blev Reineke vaer, hvordan han
i Kredsen
Glat afklippet nu treen, med Fidt og flibrige
Sager
Oversaltet, da ud han brød i forfærdelig Lat-
ter.
Næv! han raabte, hvo lærte Dig sligt? Vist
ikke for Intet
Kaldes Du Mikkel Næv; Du est bestandig den
Snilde.
Altid Du hitter paa Raad; hvort Sted Du kien-
der et Smuthul,

Reineke neied sig dybt for Konningen,
neied særdeles
Dybt for Dronningen sig, satte saa med modige
Spring ræsk
Ind paa sin Kampplads brat; der Ulven sig med
sine Frænder.

Ind havde fundet alt; thi de ønsked Reinekes
Skam-Død.

Mångt et vredeligt Ord han fornram og mangen
en Trudsel.

Men da bragte Lupardus og Los, som Kredsens
Bevogtre,

Helgen Billeder frem, hvorpaa de Kæmpende
svore,

Ulv og Næv, at alt hvad de før havde vidnet
var Sandhed.

Isegrim svor med buldrende Nest, med
truende Blik at
Reineke var en Forræder, en Thy, en Morder,
og skyldig

I hver tænklig Last, havde Vold og Egtesskabse
Brud gjort;

Falsk i hver muelig Sag; thi gieldte det Liv nu
mod Livet.

Reineke derimod svor paa Stand, han vidste sig
skyldig

Ei udi nogen Forbrydelse, Isegrim loi, som
han pleied.

Efter Sædvane falsk han svor, dog skulde det ei
ham

Lykkes, at giøre sin Løgn til Sandhed, aller-
mindst her nu.

Da var Kredsbevogternes Bud: Enhver skulde
giøre

Nu som Pligten ham bød, saa vilde snart Netten
sig vise.

Stor og Liden forlod nu Kredsen; de Tvende
tilbage

Indsluktes. Da flux Abinden at hvilke be-
gyndte:

Merker hvad for jeg har sagt, forglemmer ei
Raadet at følge.

Muntret var Neinekes Svar: Eders moderlig
gode Formaning

Indgyder Mod i mit Bryst. Vær trøstig!
Hverken min Snildhed

Sødger mig, eller mit Mod, hvormed jeg man-
gen en Fare

Mere vigtig end denne, har undgaaet, hvori
jeg ofte

Kom, naar jeg hented mig det eller hændt, som
aldrig betalt er.

Trøstig vored jeg da mit Liv; og skulde jeg nu
ei

Mod den Niding da staae? Jeg haaber ham sik-
kert at stiende,

Med sin samtlige Slægt, til Hæder og Ære for
min Et.

Lad ham lyve, han faaer det betalt. — Da led
man de Evende
Blot i Kredsen igien, Hvermand tilskued begier-
lig.

Isegrim viste sig vild og grain, han strakte
sin Lab ud,

Kom saa med gabende Flab og med græsseligvold-
somme Krumspring,

Reineke, mere let, modtog sin stormende
Fiende;

Og han væded med Klogt sin tykke behaarede
Hale

Flux med det bidende Vand, og fyldte med Sand
den i Støvet.

Isegrim tænkte: Nu har jeg ham alt! Da slog
ham den Snilde

Med sin Stiert over Diet, saa Syn og Horels
forgik ham.

Ei var det førstegang lig en List han prøved; thi
mangt Dyr

Havde den skadende Kraft af det bidende Væde
fornummet.

Gaaedes Isegrims Barn han blinded, som før
er fortalt alt.

Nu skulde Faderen tegnes; da derfor nu han sin
Fiende

Dinene først havde smurt, da sprang han smidig
tilsiden.

Stilte mod Binden sig brat, slog Sand og Kaz
stede Støvet

Ulven i Dinene flus, som snart sig at gnide be
gyndte

Alt for eensoldigt og hurtigt, derved kun Smer
ten formeertes.

Midlertid Reineke vidste sin Svands heel snedig at
bruge.

Atter sin Modstander vist han traf og blinded ham
gauske.

Ilde det Ulven bekom, thi af sin Fordeel benyt
ted

Ræven sig. Aldrig saasuart blev han vær sin
Fiendes i Zaarer

Svommende Dine, før flus han begyndte med
hæftige Krumsspring.

Og med voldsomme Slag ham med Harm bestor
mende kradse.

Dybt han beed ham og salved ham alt hans Dien
imellem.

Sandeslos famled Ulven omkring, da spottet
ham dristigt
Neineke Hos, og sagde: Herr Ull! I har vel
til sin Tid
Medslugt mangt et uskyldigt Lam i Fert Liv, og
med Grumhed
Mangt et bredelost Dyr fortært; nu haaber jeg
dog de
Nyde skal Noe herefter. I hvordan det gaaer,
saa beslut sinukt
Nu dem at lade med Fred; og til Lon Velsig:
uelse modtag.
Meget for Alting vinder Her Siel ved saadan en
Bedring.
Sør hvis taalmodig I venter Her Dod. Thi
neppelig vil I
Dennegang undgaae min Haand; hvis I ei med
ydmige Bonner
Stræber at mildne mit Sind, da maaskee var
end I at redde.

Hurtig talede Neineke saa, sin Modstander
fast han
Greb om Halsen, var vis i sin Sag, og tvang
ham paa den Biis.

Isegrim derimod, meer overlegen i Kraft, sig
med Harne

Løsrev med to voldsomme Tag. Da ham Neineke
Slog i

Ansigtet, saared ham hardt, og udrev ham hår-
tig et Dje.

Slog det af Hovedet ud, saa af Næsen styrted
en Blodstrøm.

Neineke skreg: Det var just min Mening! Det
lykkedes vel mig.

Da forsaged Ulven, den Blødende, Diet han
misled.

Hidset til Nosen han sprang og forglemte Saaret
og Smerten,

Foer imod Neineke frem og nedslag ham vældigt
til Jorden.

Ilde befandt sig Næven kun da, lidt hialp nu
hans Klogstab,

En af de forreste Fodder, der nys var nyttet i
Haands Sted,

Bradelig Ulven greb, og beholdt den fast mellem
Tender.

Neineke laae bekymret paa Jorden; han frysget
sig sværlig

Tor at miste sin Haand, og vred tusinde Tan-
ker.

Isegrim derimod brød med en huul og en brum-
mende Røst ud:

Thy! ha nu er Din Time da kommen!

Thi giv Dig paa Stedet,
Eller jeg slaaer Dig ihiel, for Din hoistneder-
drægtige Daads Skyld.

Nu Du betale mig skal, det har kun hulpet
Dig Lidet

Støvet at opspanke, Vand at lade, Pelsen at
klippe,

Ind Dig at smore; men vee Dig nu! Hvor
meget bedrevst Du

Ei af Ondt? Du beløi mig, Du plat har blin-
det mit Øie.

Ha, men nu slipper Du ei! Giv strax Dig
eller jeg bider.

Reineke tænkte: Nu gaaer det mig nemt,
hvad skal jeg begynde?

Persom jeg giver mig ei, maa jeg døe; men
hvis jeg mig giver

Er jeg bestiæmmet for evig. Ja, ja, jeg
Straffen fortiner!

Slet jeg behandlet ham har, har ham groveligt
ofte fornærmet.

Sødt indsmigrende Ord han nu gav for at mildne
sin Fiende:

Bedste Herr Onkel, han skreg, jeg vil altid med
inderlig Glæde

Være Her Lehnsmand med alt hvad i Verden jeg
har og bekommer.

Gierne for Eder som Piligrim gaaer til den hellige
Grav jeg,

Ta til det hellige Land, til alle Kirker, og brin-
ger

Aflad i Mængde tilbage. Den vist vil qvægnde
vorde,

Eders Siel til herligste Gavn; for Fader og Mo-
der

Oliver tilovers der med, saa at hist i det evige
Liv de

Bed Belgierningen glædes; hvo trænger hisset til
det ej?

Høit, som Paven, jeg agter Her fast og soær-
ger en byr, en

Hellig, høitidelig Ged, fra nu af til kommende
Tider

Eders bestandig at være med al min Slægt og mit
Aftkom.

Alle, det strænger jeg høit skal til hver en Stund
Eder tiene.

Eder bydes hvad Konningen selv jeg aldrigen budt
har.

Vil I, da faaer I nu snart i vort Land vind-
Kænket Herstab.

Alt hvad jeg fange formaær skal jeg da trolig Fer
bringe.

Vender og Høns, Gæs, Fis, før selv jeg
nyder det Mindste

Af slig kostelig Ret, skal I først med Vorn og
med Hustrue

Valget have. Jeg vil desuden med Flid og med
Trostab

Vogte Eret Liv. Et Eder skal møde den ringeste
Modgang.

Snild jeg kaldes, men I er sterk. Saaledes
vi begge

Meget udrette kan, men tilsammen holde dog
maa vi,

Ten med Magt, den Ander med Maad. Hvo
tvinger os da vel!

Kæmper vi derimod nu mod hinanden, da passer
det slet sig,

Sa, jeg havde det aldrig gjort, saafremt med
Honør jeg

Havde kun Kampen at undgaae vidst, som
bestandig I paastod

Da for Skams Skyld ind jeg vel nro var i Kred-
sen at trøde.

Nen jeg høfligen viist mig har, og ei end under
Striden

Uttret min hele Kraft. Det bør sig, tænkte jeg
altid,

Dig Din Onkel at skaane, det vil Dig øre for-
trinligt.

Havde jeg derimod hadet Her, var det ei udfaldet
saadan.

Liden Skade dog har I kun lidt, thi hvis usor-
sigtig

Jeg Eders Øie rev ud, da smærter det mig i mit
Hjerte.

Dog een Ting er min Trost, jeg kiender en god
radical Kuur,

Den meddele jeg skal, og I vil takke mig for
det.

Og om nu Diet I mangler? Hvad siger da det?
Er I ellers

Karst, saa er det bequemt, saa lukker I, naar
I vil sove,

Kuns eet Vindueskod, vi andre umage os dob-
belst.

Før at forsone Gert Sind, skal nu strax paa Stand
mine Frænder
Neie sig for Eder dybt; min Liv, mine Børn,
de skal alle
Her for Konningens Blif, for den ærede helse
Forsamling
Eder besværge ved Bon, at I mig heimodig til-
giver,
Og mig stenker mit Liv. Da skal jeg offentlig
vedgaae:
At jeg har talt som en Løgner og Eder mangefold
Stædet,
Snydt Eder hvor jeg har fundt. Tremdeles end
vil jeg sværge:
At mig intet af Ondt er om Eder bekjendt, at
fra nu af
Aldrig jeg Eder fornærme skal. Hvad stærkere
God vel
Kan I fordre da meer, end den hvortil jeg bez-
redt er?
Hvis I mig dræber, hvad har I deraf? Da
maa I bestandig
Frygte Dør for min Slægt, mine Venner; men
hvis I mig skaaner
Da forlader I Kampens Plads med Hæder og
Ære.

Hver synes da I har handlet med Hoimod, Viis-
dom! Thi mere
Hæver sig Ingen, end den som tilgiver. I
finder saasnart ei
Slig en Leilighed atter, benyt den! Mig det
forresten
Her kommer ud paa eet, om I lader mig døe
eller leve.

Lumſte Ræv! var Gſegrims Svar, hvor
vilde Du gierne
Atter løs! Men var Verden end fuld af pureſte
Guldſalm,
Og Du bød mig det nu i Din Nød, ſaa ſlap
Du ei derfor
Af min Bold. For tit har Du ſkuffet mig for
ved Din Meeneed,
Falſke Svend! Ved Gud af et Weg Du gav mig
ei Skallen
Slap jeg Dig atter igien. Dine Frænder rage
mig intet.
Lad dem hævne Dig alt hvad de kan, jeg haaber
ſaa halvſkiels
Deres Fiendſkab at bære. Du ſkadefro Nidig!
ha hvor Du

Vilde mig spotte, hvis her paa Din Ted jeg
skienkte Dig Frethed.

Den som kienchte Dig ei blev narret. Du siger:
Idag Du

Skaanet har mig, Du lumpne Thy! og hen-
ger mig ei da

Diet af Hovedet ud, Du Niding? Har Du mit
Skind ei

Flængt overalt? og var det mig mueligt en eneste
Gang at

Komme til Aande, da først Du havde Dig For-
delen vundet?

Daarligt handlet det var, hvis til Lon for min
Skam og min Skændsel

Naade jeg viste Dig nu og Medlidenhed. Har
Du Forræder!

Mig og min Viv ei bragt i Fordær? Det koste
Dig Livet!

Slige var Ulvens Ord. Da imidlertid
havde den Snilde
Mellem sin Modstanders Laar indskudt den Pote,
som fri var.

Paa et ømfindtlig Sted han ham greb og kradsed,
og rykte.

Grusomt trak han — jeg siger ei meer — For-
barmeligt udbrød

Ulvens gabende Mund med Skrig og forsærdelig
Hylen.

Da drog Nikkel behænde sin Kloë fra den aabnede
Klem-Tand,

Greb saa med begge nu Isegrim fat, og klemte
bestandig

Hardt og trak; da græsseligt Ulven at vræle be-
gyndte,

Saa han Blodstyrting sik; ham brød af usigelig
Smerte

Sveden, vaad overslædig, i Hast af Pelsen,
Af Angst han

Selve sin Nodtorft brat forretted. Da haabed
at seire

Dæven; holdt ham med Hænder og Tænder; en
svarlig Betrængthed

Ulven leed med usigelig Oval; var tabt og for-
bævet.

Blod fra Tindingen randt, fra Diet, han styr-
ted til Jorden,

Plat bedøvet. For Guld havde Neincke solgt sin
Triumf ei,

Saadan et Dieblik! Han holdt ham end altid be-
standig

Fast, og slæbte ham hen og træk, saa at Hver
man grant hans

Sammer blev vær; han kneb og heed og kradsed
den Arme,

Som med et rassende Hyl sig i Stov og sin egen
Uhumfshed

Bred med Krampetræk om, med bevidstløst fryga
teligt Væsen.

Men da jamred hans Frænder med Gny; de
Konningen bønfaldt

Kampen at hæve, hvis saa det ham allernaadigst
behaged.

See da var Konningens Ord: Saafremt Eder
alle saa synes,

Husker I alle det Hver, har jeg intet imod det
fra min Rant.

Da var Konningens Bud: At de To, som
vogtede Kredsen,

Los og Lupardus, ind skulde gaae for de stridende
Kæmper.

Og i Skranken de trene derpaa, tiltalte der
efter

Seirherren Neineke saa: Det er nok! nu Konningens ønsker

Kampen hævet at see, og Twisten mindelig bilagt.

Han forslanger at nu I ham afstaae skal Eders Fiende.

Skienke desuden paa Stand den nys Besierede Livet.

Thi hvis En der blev dræbt her i Kampen, var det i Sandhed

Til Eders falleds Fordøv. I har jo den afgiorte Fordeel;

Alle har seet det, Store med Smaa; desuden de bedste

Kæmper staer Eder bi; nu har I den vundet for evig.

Neineke sagde: Jeg vil mig bestandig taknemmelig vise.

Gierne jeg gør hvad min Konning befaler, og som det bør sig

Handler jeg froe; jeg seired! og skionnere Dag i mit Liv jeg

Ønsker mig ei. Kun dette tillade mig Kongen, min Herre,

At mine Venner jeg spørger til Maads. Da
raabte paa eengang

Neinekes Venner: Vi finde det vel at opfylde
Kongens

Villie flux; de løb did for Seierherren at
møde

Alle Beslægtede: Grævlingen, Åben, Bæver
og Odder.

Nu blandt Vennerne fandt man fremdeles Maaren
og Væslen,

Egernet, Hermelinen; og mange som haded
ham fordum,

Som ei tilforn gad nævne hans Navn. De løbe
tihobe

Alle mod ham; der fandtes Endeel som før ham
forklaged

Nu at være hans Slægt, de bragte Hustrue og
Børn med,

Store, Halvvorne, Sinaa, ja de Allermindste;
Enhver ham

Vilde tækkes, de smigred ham hver; det sik set
ingen Ende.

Gaadan i Verden det gaaer! Den Lyksalige
hisser man altid:

Himlen opholde Dit Liv! han finder af Venner
en stor Flok,

Men hvo Modgang lider, maa selv sig i En-
somhed troste,

Ligesaa her det gif; Enhver vilde Seirherren
naermest

Være, hvor han end stod. Da sloited Nogle,
men Andre

Sang, man bleste Vasun og paa Pauker man
hbit med Triumph slog.

Reinekes Venner udbrod: Nu glæder Jer ret,
thi nu har I

Eder og al Eders Slegt hævet hbit i en lykkelig
Time.

Tor da til Jorden I faldt, da blev vi høiligt
bedrøvet,

Dog det vendte sig snart, det var en fortæffelig
Idræt.

Reineke sagde: Det gif! Han takkede hver for
sit Vensteb.

Saaledes vandred de nu med en stærk Tumult,
og i Spidsen

Reineke, fulgt af Kredsens Bevogtere. Saale-
des kom de

Frem for Konningens Stoel; der knælte Reven
til Jorden.

Kongen ham reise sig bød, og Sværm'en töned
hans Stemme:

Denne Dag har I vel bestanden, I haver med
Ære

Bundet nu Eders Sag, dervor erklæres I skyld
frie.

Straffen frygter ei meer; heel snart jeg selver
om den Sag

Taler i Raadet med mine Mænd, naar Isegrim
først er

Helbredet ret igien, for idag nu ender jeg
Sagen.

Eders Raad, min naadigste Drot! gien-
svared besked'en

Reineke Fos, er tienligt og godt, thi bedst I
forstaer det.

Først da jeg kom, da klaged en Skok, de løi
for at fseie

Uven min mægtige Fiende, som ned vilde skytte
med Harm mig.

Under jeg bukked for ham, da udbød alle de
Andre;

Korsfest! klaged med ham, til det Yderste
skulde jeg bringes.

Ham til Behag; thi det vel mærked Alle tilsammen.

Bedre han anstrebet stod end jeg hos Eder; og
Ingen

Tænkte paa Udfaldet, tænkte paa hvad der rigtig
var Sandhed.

Hine Hunde jeg fandt dem liig, som pleied i
Mængde

Bid et Køkken at staae, i det Haab at Kokken
tilsidst dog

Skulde vel ogsaa dem med et Been i det Mindste
betænke.

Da blev den ventende Skof, en Staldbroder vaer
mellem Mængden,

Som af velsogt Kost en Stump harde snappet
fra Kokken.

Men da betids ei nok til sit Uheld hurtig han
bortsprang,

Kokken med fogende Vand i Harme vældig begivd
ham,

Skosled ham slemt hans Svands, dog lod han
ei falde sit Bytte.

Mellem de Andre han foer. Da talde de saa
blandt Hyerandre:

See hvordan Kokken har denne for alle de Andre
begavet.

Hvilket kostelig Stump han sit! Da svared den
Aanden:

Lidt I forstaer Der derpaa! I lover og priser
mig Fortil,

Der hvor I vel synes om at betragte den hellige
Kiodmad,

Men nu Bagtil seer mig, og priser min Skieb-
ne, saafremt I

Ikke Der Mening forandrer! Da nu de alsaæ
besæae ham

Var han forfærdelig brændt, hvært Haar fast falde
ham af Kroppen,

Huden skrumped sig ind om hans Liv. Da grued
de Alle,

Ingen til Kioskenet vilde; de løb og lod ham
tilbage.

Hermed, Herre! jeg mener de Graadige; mens
De har Magten

Ønsker enhver Bekiendt Dem at have til Ven og
til Bistand.

Timer lange betrages de da; de har Sulet i
Munden!

Hvo som ei efter dein sig beqvemmer, han maa
det undgiede.

Nøses altid de maae, hvor slet der end handles;
saaledes

Styrkes de kun i strafværdig Daad. Saa hand-
ler Enhver, som
Enden betænker ei. Dog blier og deslige
Svende
Øftest straffet, og meest deres Magt faaer sørge-
ligt Udfald,
Ingen lider dem meer; saaledes til Høire til
Venstre
Falde de Haaret af Kroppen, det er deres forrige
Venner.
Store med Smaa de hver falde fra og leyner
dem Faldet.
Ligesaa disse Hunde nu her deres Staldbroder
svigted
Da de bemærked hans Skam og hans gramt
haandterede Halvdeel.

Maadigste Konning! det vist vil G see, om
Neineke skal man
Ei saa tale, han skal sine Venner aldrig bestiæm-
me.
Eders Maade jeg takker for Alt, og kunde jeg
altid
Eders Willie kun vide, jeg skulde den stedse fuld-
bringe.

Megen Tale her hielper os ei! gav Kongen
til Giensvar.

Altting jeg nu har hørt, og begrebet vel Eders
Menning.

Derfor, ødle Baron! vil jeg nu i Raadet, som
fordum,

Steds Eder see. Det vorde Jer Pligt, at I
flittig bestandig

Pleier mit høieste Raad. Saadan jeg sætter Jer
etter

Ind i Jer forrige Hæder og Mægt, fortient,
som jeg haaber.

Hielper at Alt nu kan gaae med det Bedste! Ei
ved mit Hof jeg

Eder undvære kan. Hvis med Dyd I pryder
Jer Viisdom

Ingen Jer overgaae vil, for med høiere, sield-
nere Skarpsind,

Raad mig og Middel at vise. Paa Klager i
Tremtiden vil jeg

Gret ei laane naar Eder det gielder. Bestandig
nu skal I

Handle, virke som Rigen Marfk: her giver
mit Segl jeg

Derfor i Eders Vold, og hvad I gør eller skri-
ver

Være skrevet og gjort. — Saaledes nu Reineke
har sig
Svunget, som billigt, igien til mit Venstabs;
dersor man følge
Blindt ethvert hans Bud, det være til Gavn
eller Skade.

Reineke takked Kongen og sagde: Min ædle
Beherber! Meget for megen Ære bevises mig, alt skal jeg
mindes
Vist, som jeg haaber, Tornuft at beholde; det
skal I erfare.

Hvordan imidlertid Ulven det gik vi fort vil
fortælle:
Overvunden i Kredsen han laae, ynkvaerdig be-
handlet.
Venner og Biiv omringed ham rørt, og Bildkats-
ten Hinke,
Bjørnen Bruun, og Bjørn og Tienestethyend' og
Frænder.
Klagende lysted de ham paa en Baar; man havde
med Omhu

Stoppet den vel med Høe for varm ham at holde;
saa bares
Langsomt af Kredsen han ud. Man undersogte
hans Saar, og
Sex og tyve man fandt. Da kom der mange
Chirurger
Som ham hurtig forbant, og indgav ham kraf-
tige Draaber.
Lam fast var han paa hvert et Lem. De rev
ham tillsige
Krydder i Dret, han nos forfærdeligt Fortil og
Bagtil;
Og de talede tilsammen: Nu vil vi ham salve!
Nu bade!
Ligervis de træstet det hele bekymrede Frænd:
skab;
Tik ham omhyggeligt bragt til Sengs, der slum-
rede han fort kun,
Vaagned forvirret og krummed sig følt; thi Skas-
den og Smerten
Pined ham hardt, han jamred sig sydt og lod af
fortvivle.
Hyggelig pleied ham Gieremund nu med sørgetlig
Mismod;
Græd ved det store Forliis! Med usigelig Rum-
mer og Smerte

Stod hun, beklaged sig, sine Born og samtlige
Venner,
Saae paa den lidende Mand, som det aldrig
kunde forvinde,
Smertelig rased han, Smerten var stor og kum-
merlig Følgen.

Neincke derimod glæded det høit; han slæ-
dred fornæret
Før sine Venner Endeel, og lod sig berymme,
beprise;
Tog saa Orlog med freidigt Mod; den naadige
Konning
Leide paa Reisen ham gav, og sagde venlig til
Afsted:
Kommer nu snart igien! Da knæld Mikkel for
Thronen,
Sagde: Jeg takker af Hiertet med Ser Eders
naadige Dronning,
Naabet og samtlige Mænd! Gud spare fremdeles,
min Konning!
Eder, til meget Held. Hvad I naadigst af
mig forlanger
Gierne jeg gior. Jeg elsker Ser høit, det for-
tiner I af mig.

Nu, hvis I naadigst tillader, jeg ønsker hiem
mig at skynde,
For mine Børn og min Hustrue at see. De ven-
ter og sørge.

Reiser kun did, blev Konningen ved, og
fryzter ei længer.
Derpaa skyndte sig Neineke bort, vel yndet af
Alle.
Mangen hans Lige forstaer heel vel de selosamme
Kunster.
Alle bær ei just røde Skieg; dog feiler dem
intet!

Neineke drog med sin Slægt, med syrgetyve
Forvandte
Stolt fra Hoffet, de holdtes i Ere, glædte sig
altsaa.
Neineke Forrest gif som en Prinds, blev fulgt af
de Andre.
Freidigt Mod han yttrede da, da sværed hans
Hale
Lodden og bred, han havde sig Konningens Maade
forskaffet,

Sad nu i Raadet igien, var betænkt at spille sit
Raart nu:
Hvo jeg har kier gaae det godt, mine Venner
skal Fordelen nyde!
Saa var hans Tanker. O meer end Guld maa
Viisdommen skattes.

Altcaa begav sig nu Næven afsted, ledsgaet
af alle
Venner sur til sit Hjem, til sin hærlige Borg
Malepartus.
Heel taknemmelig sig han mod de Bevaagne
bevisté,
Som i betimelig Tid havde staet ham bi ved
hans Side,
Dem til Giengield bød han sin Dieneste; derpaa
de skiltes.
Hver sig syndte til Sit, han til sin Bolig,
der fandt han
Strax sin Hustrue, Frue Ermelin, vel, hun
hilsed med Glæde,
Fritted ham om hans Fortrad, vilde vide hvor
dan han var sluppen.
Neineke svared: Det lykkedes mig! Nu har jeg
mig atter
Hævet i Konningens Gunst, nu faldes jeg atter,
som forhen,
Lem af hans høieste Raad, det vil vort samtlige
Slægtstab

Sikkert til Ære vorde. Han har til Marske
sik Nige
Kaaret mig lydt for Enhver, og overantvortet
mig Seglet,
Alt hvad nu Reineke handler og skriver, det blis-
ver bestandig
Nu vel skrevet og handlet, det maa Enhver sig
erindre.

Undervist seg Ulven nu har i en fortelig Tid
fun;
Sikkert han klager ei meer, thi saaret er han
og blind nu,
Skændt med sin øvrige Slægt; jeg har ham
mærkelig tegnet.
Lidt fun i Fremtiden siger hans Brede; sammen
vi kamped,
Og jeg betvungen ham har; han faaer vist neppe
sin Helsen
Atter igien. Hvad rager det mig? Jeg bliver
hans Formand,
Og hans samtlige Slægts, som med ham holder
og virker.

Reinekes Hustrues Fryd var stor, og frodigen
vorte
Begge Smaadrenenes Mød, ved at høre hvor
Faderen heit steg,

Og imellem hinanden de sagde: Hvor herlige
Dage
Skulle vi leve nu, af Enhver heit agtet! Vor
Vorg vi
Grunde vil mere fast og leve det herligste Lev-
net.

Hellig agtet er Reineke nu. Sig vende til
Viisdom
Flur Enhver, han hade det Onde, men Dyden
han dyrke.
Dette Betydningen er af vor Sang, hvori Digs-
teren blandet
Fabel med Sandhed har, paa det I Ondt fra
der Gode
Skille skal snildt, og Viisdommen satte; saa
Kloberen kan af
Bogen lære med Flid hvorledes det gaaer her i
Verden.
Thi saa er det og saa vil det blive bestandig; og
dermed
Ender sig nu vor Sang om Reinekes Væsen og
Idret.
Herren os hisset forunde sin evige Salighed.
Amen!

